

EXO

הז

השירה הלירית בתרגום לעברית ומעברית של אדולף גומן

Separate poems translated from English to Hebrew by Adolf Goman

שירים בודדים בתרגום מאנגלית לעברית

adolf.goman@gmail.com

המקור "500 שירים מפורסמים באנגלית" <https://allpoetry.com/famous-poems> ועוד

The Author	The Poem	השיר	המשורר
Anonymous John Donne	Fowles in the Frith No man is an island Song: Go and catch a falling star Death, be not proud	הצפרים ביער אף אדם אינו אי שיר: לה ותפס כוכב נופל הי, מות, אל תהיה גאה	בַּעֲלוֹם שָׁם (מהמאה ה-13) ג'ון דאן (1572-1631)
Robert Herrick John Milton	To the Virgins, to Make Much of Time Sonnet On his blindness Methought I saw my late espoused saint O Nightingale	לבתולות: הרניחו את הזמן סונטה על עורונו בליל, המנוחה שלי, אשה קדושה הו זמיר	רוברט הריק (1591-1674) ג'ון מילטון (1608-1674)
Anne Bradstreet Richard Lovelace Andrew Marvell William Blake William Wordsworth	The Author to Her Book To Althea, from Prison To His Coy Mistress The Tyger Daffodils A Character	מחברת לספרה לאלתאה, מהכלא לפילגשו הבישנית הנמר נרקיסים אפי	אן ברדסטריט (1612-1672) ריצ'רד לאבליס (1618-1657) אֶנְדְּרִיו מַרְוֶל (1621-1678) ויליאם בליק (1757-1827) ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)
Ann And Jane Taylor Percy B. Shelley	The World Is Too Much With Us The Star Ozymandias Good-Night	ובעולם פה מיתר הוא, בן-אדם הכוכב אוזימנדיאס לילה טוב	אן (1782-1866) ו-ג'ין טילור פֶּרְסִי בִּישִׁי שֶׁלִי (1792-1822)
John Clare John Keats	I Am! Bright star, would I were stedfast as thou art When I have Fears That I May Cease to Be	אני קיים! כוכב בהיר, אלו הייתי תמיד כמופ וכשאני פוחד שמא אחדל להיות	ג'ון קלר (1793-1864) ג'ון קיטס (1795-1821)
Elizabeth Browning Henry Longfellow	How Do I Love Thee? A Psalm of Life A Gleam Of Sunshine The Arrow and the Song	איך אני אוהבת אותך? מזמור לחיים קרו השמש החץ והשיר	אֵלִיזַבֶּת בְּרָאוּנִינג (1806-1861) הֶנְרִי ו. לוֹנְגְּפֵלוֹ (1807-1882)
Caroline Sarah Norton Alfred, Lord Tennyson	I Do Not Love Thee Crossing the Bar The Eagle Break, Break, Break Nothing Will Die	אני לא אוהבת אותך חצית השרטון הנשר שבר, שבר, שבר שום דבר לא ימות	קרולינה שרה נורטון (1808-1877) אלפרד, לורד טניסון (1809-1892)
Edgar Allan Poe	Alone Evening Star Lines on Ale	לבד כוכב הערב שורות על השקר	אֶדְגָר אֵלן פו (1809-1849)
Richard M. Milnes	The Men of Old	בני העבר	ריצ'רד מ. מילנס (1809-1885)

Emily Brontë	Remembrance Song Eight short poems	זכרונות שיר שמונה שירים קצרים עכביש שקט סבלני אל תאמר: למאבק אין תועלת Amaturus (בית 1) הרקליטוס מימנרמוס בפנסיה זכר הד יקירתי, כשאמות מי ראה את הרוח? "תקנה" - דבר בעל נוצות הצלחה נחשבת למתוקה ביותר אני כאן אף אחד! וגם אתה? חיי עמדו - רובה טעון את האמת ברמז תן יש בימי חרף צ'אנס רק חייב המות הוא כלום הספינה Invictus בדידות צלקות החיים שפת האהבה הירח הביאה השניה זבוב ארך הרגלים משאלות של אד' לבדי שמים כשאיתה זקן שיט לבזנטיון מות טיס אירי צופה את מותו שיר אנגוס הנודד	אמילי ברונטה (1818-1848) וולט ויטמן (1819-1892) ארתור יו קלאף (1819-1861) ויליאם ג'ונסון קורי (1823-1892) כריסטינה רוֹסֶטִי (1830-1894) אמילי דיקינסון (1830-1886) ג'ון ג'ימס אינגלס (1833-1900) מתילדה בלינד הנרי סקוט-הולנד (1847-1918) ויליאם ארנסט הנלי (1849-1903) אלה וילר וילקוקס (1850-1919) רוברט לואי סטיבנסון (1850-1894) ויליאם ב. ייטס (1865-1939)
Walt Whitman Arthur Hugh Clough William Johnson Cory	A Noiseless Patient Spider Say not the Struggle nought Availe Amaturus (Stanza 1) Heraclitus Mimnermus in church		
Christina Rossetti	Remember Echo When I am dead, my dearest Who has seen the wind?		
Emily Dickinson	“Hope” is the thing with feathers Success is counted sweetest I'm Nobody! Who are you? My Life had stood - a Loaded Gun Tell all the truth but tell it slant There's a certain Slant of light		
John James Ingalls Mathilde Blind Henry Scott-Holland	Opportunity Only A Smile Death Is Nothing At All The Ship		
William Ernest Henley Ella Wheeler Wilcox	Invictus Solitude Life's Scars		
Robert Louis Stevenson William B. Yeats	Love's Language The Moon The Second Coming Long-Legged Fly Aedh Wishes for the Cloths of Heaven When you are old Sailing to Byzantium Death An Irish Airman Foresees His Death The Song of Wandering Aengus		

Rudyard Kipling Ernest Dowson Edwin Arlington Robinson William Henry Davies Paul Laurence Dunbar John McCrae Walter de la Mare	Cat's wonderful singing by the fire They are not long, the weeping and the laughter Richard Cory Leisure We Wear the Mask In Flanders Fields The Listeners Silver	איך החתול שר ליד האש הם לא ארפים – צחוק, שמחה ונהי ריצ'רד קורי פנאי אנחנו לובשים מסכה בשדות פלנדריה המאזינים כסף	רַדְיָאָרְד קִיפְּלִינֵג (1865-1936) אַרְנֶסְט דֹּאוּסוֹן (1867-1900) אֶדְוִין אַרְלִינְגְטוֹן רוֹבִינְסוֹן (1869-1935) וִילִיאַם הֶנְרִי דִּיוִיס (1871-1940) פּוֹל לוֹרֶנְס דֵּנְבֶּר (1872-1906) ג'ון מַקְרִי (1872-1918) וולטר דֶּה לֶה מָאר (1873-1956)
Robert Frost	The Road Not Taken Stopping by Woods on a Snowy Evening Fire and ice Birches Nothing Gold Can Stay A Time to Talk Acquainted with the Night	הדרך שלא נבחרה בעצירתי על-יד היער בערב משלג אש וקרח עצי לבנה שום דבר לא נשאר זהב זמן לדבר מפיר את הלילה האם לבה טובה קדחת ים יפי קיסר הגלידה 13 דרכים להסתפל על קיכלי שחור האם היית ראוי למחר שלך ציוד רוח על הגבעה עקשיו אנחנו בני נש חצי דרך למטה סתיו חשבותי עליך אני לא שלך יבואו גשמים רכים שלנה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות	רוֹבֶרְט פְּרוֹסְט (1874-1963)
Robert W. Service Douglas Malloch John Masefield Wallace Stevens	The Mother Good Timber Sea fever Beauty The Emperor of Ice-Cream	האם לבה טובה קדחת ים יפי קיסר הגלידה 13 דרכים להסתפל על קיכלי שחור האם היית ראוי למחר שלך ציוד רוח על הגבעה עקשיו אנחנו בני נש חצי דרך למטה סתיו חשבותי עליך אני לא שלך יבואו גשמים רכים שלנה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות	רוֹבֶרְט ו. סֶרְוִיס (1874-1958) דֹּגְלַס מַלּוֹךְ (1877-1938) ג'ון מַסֶּפִּילְד (1878-1967) וולס סְטִיבֶנְס (1879-1955)
Edgar Guest	Have You Earned Your Tomorrow Equipment	האם היית ראוי למחר שלך ציוד רוח על הגבעה עקשיו אנחנו בני נש חצי דרך למטה סתיו חשבותי עליך אני לא שלך יבואו גשמים רכים שלנה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות	אֶדְגָּר גֶּסְט (1881-1959)
A. A. Milne	Wind On The Hill Now We Are Six Halfway Down	רוח על הגבעה עקשיו אנחנו בני נש חצי דרך למטה סתיו חשבותי עליך אני לא שלך יבואו גשמים רכים שלנה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות	א.א.מִילְן (1882-1956)
T. E. Hulme Sara Teasdale	Autumn I Thought Of You I am not yours There Will Come Soft Rains Peace	סתיו חשבותי עליך אני לא שלך יבואו גשמים רכים שלנה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות	תוֹמַס אֶרְנֶסְט הִיוּם (1883-1917) שָׂרָה טֵיסְדֵּיל (1884-1933)
H.D. (Hilda Doolittle)	The Pool Oread Trees	יבואו גשמים רכים שלנה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות	ח.ד. (חֵילְדָה דוּלִיטְל) (1886-1961)
Joyce Kilmer Rupert Brooke Claude McKay	The Soldier If We Must Die	אם עלינו למות	ג'ויס קִילמֶר (1886-1918) רוֹפֶרְט בְּרוּק (1887-1915) קלוד מַק'קֵי (1889-1948)

Edna St. Vincent Millay	When I Too Long Have Looked Upon Your Face I, being born a woman and distressed Spring	כַּשֶּׁהִסְתַּכַּלְתִּי עַל פְּנֵיהַ אֲרָפוֹת נִוְלַדְתִּי כְּאִשָּׁה אֲבִיב	עֲדָנָה סָנְט וִינְסֵנְט מִילֵי (1892-1950)
Dorothy Parker	A Dream Lies Dead Ballade at Thirty-Five A very short song A Certain Lady	חֲלוֹם שׁוֹכֵב מֵת בַּלְדָה בְּגִיל שְׁלוֹשִׁים וְחֲמֵשׁ שִׁיר קָצֵר עַד מְאֹד גְּבֵרַת מְסִימַת	דוֹרוֹתִי פָּרְקֶר (1893-1967)
Wilfred Owen	Anthem for Doomed Youth Dulce et Decorum Est	הַמְנוֹן לַנֹּעַר הַנִּדּוֹן Dulce et decorum est שִׁירָה	וִילְפֵּרְד אוֹוֵן (1893-1918)
Marianne Moore	Poetry	הַבְּלוֹז הַעֵיף מְלָה לְבַעֲלִים	מָרִיאַן מוֹר (1894-1962)
Langston Hughes	The Weary Blues	לֹא מְנוֹכֵף אֲלֹא טוֹבֵעַ אֶל תַּעֲמֹד עַל-יַד קִבְרִי	לִנְגְּסְטוֹן יוּז (1902-1967)
Ogden Nash	A Word To Husbands	אֲמֵנוֹת אַחַת יְמֵי רֵאשׁוֹן הַחֲרָפִיִּים הָאֵלֶּה	אוֹגְדֵן נָאשׁ (1902-1971)
Stevie Smith	Not Waving But Drowning	אֶל תִּכְנֹס נִכְנַע לַלַּיִל שֶׁל הַלִּילוֹת פָּרֹן הֵיל	סְטִיבִי סְמִית' (1902-1971)
Mary Elizabeth Frye	Do Not Stand At My Grave And Weep	זֶה יְהִיָּה שִׁיר אֲנִי יוֹדַעַת לְמָה צָפוֹר כְּלוֹב שָׂרָה אֶהְבָּה אַחֲרַי אֶהְבָּה הַמַּעֲמָד	מָרִי אֵלִיזַבֶּת' פְּרִי (1905-2004)
			אֵלִיזַבֶּס בִּישׁוֹפ (1911-1979)
			רוֹבֶרְט הֵידֵן (1913-1980)
			דִּילֵן תּוֹמַאס (1914-1953)
			פִּילִיפ לָרְקִין (1922-1985)
			מִיָּה אֲנֶגְ'לוּ (1928-2014)
			דָּרֶק ווֹלְקוּט (1930-2017)
			סִילְבִּיָּה פֶּלַאֲת' (1932-1963)

Anonymous Fowles in the Frith <i>(Original Medieval English Lyric):</i> Fowles in the frith, The fisshes in the flood, And I mon waxe wood: Much sorwe I walke with For beste of boon and blood <i>(Modern English):</i> The birds in the wood, The fishes in the flood And I must go mad: Much sorrow I walk with For beasts of bone and blood. John Donne No man is an island	בעלום שם (מהמאה ה-13) הצפרים ביער הצפרים ביער, והדגים בים, ואני הולך דומם משתגע מרוב הצער של חיות בשר ודם. Fowles in the Frith: Modern English Translations with a Summary and Analysis "זהו שיר לירי קצר. זו דוגמה מוקדמת מאוד לשיר חרוז מטרי באנגלית. ערכת החריזה המקורית היא אבבאב, עם אליטרציה בכל שורה המאפיינת את השירה האנגלו-סכסית ותיקה יותר או שירה "ישנה אנגלית". המשורר נשמע בחשדנות כפעיל זכויות בעלי חיים! השימוש ב"ו- " מסקרן ... האם המשורר אומר או מציע כי הליכותיו ביער מטריפות אותו מכיוון שהוא גם "בהמת עצם ודם", מול גורל דומה? קוראים מסוימים פירשו את השיר כשיר אהבה, שיר דתי על ישו הנוצרי ו / או מריה הבתולה ו / או שיר של ניכור: התשובה הסבירה ככל הנראה היא כי הדובר חש אהדה (או צער) עז לבעלי החיים שהוא רואה אותם סובלים סביבו. האם האהדה הזו נמשכת אל הדובר עצמו אינו מובן מאליו לגמרי, אבל המילה הקטנה והבלתי-מזיקה הזו "ו-" אכן מרמזת על קשר כזה. אפשר אפילו לפרש את הדובר באומרו שהכל משתגע יחד: הציפורים, הדגים, שאר החיות ובני אדם כמותו..." חושבים, שלרוע המזל המקור לא שרד, כי נזיר כלשהו גירד אותו מהקלף כדי לכתוב טקסט אחר. ניתן להבין את המילה beste גם כ - best - הטוב ביותר (א.ג.). ג'ון דאן (1572-1631) אף אדם אינו אי
--	--

No man is an island,
Entire of itself,
Every man is a piece of the continent,
A part of the main.
If a clod be washed away by the sea,
Europe is the less.
As well as if a promontory were.
As well as if a manor of thy friend's
Or of thine own were:
Any man's death diminishes me,
Because I am involved in mankind,
And therefore never send to know for whom the bell tolls;
It tolls for thee.

John Donne

Song: Go and catch a falling star

Go and catch a falling star,
Get with child a mandrake root,
Tell me where all past years are,
Or who cleft the devil's foot,
Teach me to hear mermaids singing,
Or to keep off envy's stinging,
And find
What wind
Serves to advance an honest mind.

If thou be'st born to strange sights,
Things invisible to see,
Ride ten thousand days and nights,
Till age snow white hairs on thee,
Thou, when thou return'st, wilt tell me,
All strange wonders that befell thee,
And swear,
No where

אף אדם איננו אי,
שלם בפני עצמו,
כל אדם הוא חתיכת יבשת,
חלק מהעקר.
אם רגבים נסחפים על ידי הים,
אירופה נעשית פחותה.
וכך גם אלו היה זה כף.
וכך גם אלו היתה זאת אחזה של חברך
או משלך:
מותו של כל אדם מפחית גם אותי,
מכיון שאני מערב באנושות,
ולכן לעולם אל תשלח לדעת על מי מצלצל הפעמון;
הוא מצלצל עליך.

ג'ון דאן (1572-1631)

שיר: לך ותפס כוכב נופל

לך ותפס כוכב נופל,
מצא שרשי דודא עם ילד.
למה העבר נובל,
מי לשד שסע לו טלף?
איה לשמע שיר סירנות,
מקנאה לחמק צוננת?
איה להיות בטוח
שיש איזו רוח
בה נפש כנה תפרח?

אם יכול אתה בדרך
לבלתי נראה לצפות,
עד לשערות השלג
סע אין ספור ימים, לילות;
תספר עם שובתך,
מה פקדת עד עתה,
בשבועה מובנת
הגד, שבשום קרת

Lives a woman true, and fair.

If thou find'st one, let me know,
Such a pilgrimage were sweet;
Yet do not, I would not go,
Though at next door we might meet;
Though she were true, when you met her,
And last, till you write your letter,
Yet she
Will be
False, ere I come, to two, or three.

John Donne

Death, be not proud

Death, be not proud, though some have called thee
Mighty and dreadful, for thou are not so;
For those whom thou think'st thou dost overthrow
Die not, poor Death, nor yet canst thou kill me.
From rest and sleep, which but thy pictures be,
Much pleasure; then from thee much more must flow,
And soonest our best men with thee do go,
Rest of their bones, and soul's delivery.
Thou'art slave to fate, chance, kings, and desperate men,
And dost with poison, war, and sickness dwell,
And poppy or charms can make us sleep as well
And better than thy stroke; why swell'st thou then?
One short sleep past, we wake eternally,
And death shall be no more; Death, thou shalt die.

Robert Herrick

To the Virgins, to Make Much of Time

אין אשה אמתית הוגנת.

אם תמצא, ספר אי-פעם
על העליה לרגל...
"לא! לראות אותה אין טעם.
אל תלה!" – אומר לי שכל, -
"גם אם אמתית הגברת,
רק דקה אחת עוברת -
תבגד האשה
בלי לבוש,
לפני שתבוא, בשתיים או שלוש".

ג'ון דון (1572-1631)

הי, מות, אל תהיה גאה

הי, מות, אל תהיה גאה, אם כי
יש שקראו לך "נורא, רב-כוח";
אתה מסכן: מי שהצליח כבר לרצח,
אינם מתים; גם לא תשמיד אותי.
את מנוחת שנה הבטחת לי.
בה הנאה; לכל אדם מנוח
אתה מביא עתיד מזהיר ונחם:
שלות העצמות, שחרור נפשי.
רק עבד לגורל, למלוכה -
אתה עם חלי, מלחמה ורעל.
אז מה להתנפח, בן-בליעל,
אם סם הפרג עז ממכתך?
נקום לנצח מההתעלפות,
ולא יהיה עוד מות, כי תמות.

רוברט הריק (1591-1674)

לבתולות: הרויחו את הזמן

Gather ye rose-buds while ye may,
Old Time is still a-flying;
And this same flower that smiles today
Tomorrow will be dying.

The glorious lamp of heaven, the sun,
The higher he's a-getting,
The sooner will his race be run,
And nearer he's to setting.

That age is best which is the first,
When youth and blood are warmer;
But being spent, the worse, and worst
Times still succeed the former.

Then be not coy, but use your time,
And while ye may, go marry;
For having lost but once your prime,
You may forever tarry.

John Milton

Sonnet On his blindness

When I consider how my light is spent
Ere half my days, in this dark world and wide,
And that one talent, which is death to hide,
Lodged with me useless, though my soul more bent
To serve therewith my Maker, and present
My true account, lest he returning chide:
"Doth God exact day-labor, light denied?"
I fondly ask; but Patience, to prevent
That murmur, soon replies, "God doth not need
Either man's work, or his own gifts. Who best
Bear his mild yoke, they serve him best. His state
Is kingly; thousands at his bidding speed

אֶסְפוּ יָרְדִים - לֵבָן וְאֲדָם,
הַזְמַן מְעוֹפֵף לוֹ עֲדִין;
אֶה פָּרַח שְׂמִיחִי הַיּוֹם,
יָמוֹת לְמַחֲרָת וְאֵין.

הַשֶּׁמֶשׁ – לִפְיֵד שֶׁרָק דּוֹהֵר -
כָּל שְׁעוֹלָה, מִתְלַהֶבֶת,
כִּי תוֹךְ כְּדִי מְרוֹץ מִקֶּדֶם יוֹתֵר,
מִהֵר לִשְׁקִיעָה מִתְקַרֶּבֶת.

גִּיל הַנְּעוּרִים הוּא מְבָרֵךְ,
אֲזַי כָּל הַחַיִּים - שְׁעֵשׂוּעַ;
אֶה אֱלֹהִים, הַבָּאִים אַחֵר כִּי -
כָּל אֶחָד מִקּוֹדְמוֹ גָּרוּעַ.

אֵל תִּתְבַּיֵּשׁ, הַזְמַן לֹא עוֹמֵד -
טִבַּעַת נִסּוּאִין מִצְאִי לָךְ!
לְמִי שְׁאֵת זִיוָה תִּאֲבֹד,
כִּבְרִי הָיָה מֵאַחֵר לְנִצָּחַ.

ג'ון מילטון (1608-1674)

סונטה על עורונו

אורי אֵזל בְּמַחְצִית חַיִּי,
וְהַעוֹלָם אֶפֶל, חֶסֶר צְבִיוֹן.
וְעַד לְמֹת כְּשֶׁרוֹנִי נִדּוֹן
לְהִיּוֹת בְּטֵל; אֲבָל שְׂאִיפוֹתֵי
הֵן - לְשֶׁרֶת אֶת הַיּוֹצֵר וְלִהְיוֹת
אֶת חֲשָׁבוֹנִי, לְשֶׁאֵל פֶּן הוּא יִנְזֹף:
"הָאֵם, אֵלִי, קִבַּעַת אֵיזָה חוֹב,
מִכֶּסֶת עֵמֶל, גַּם אִם עוֹר הָאִישׁ?"
"הָאֱלֹהִים," – עֲנֶתָה לִי סִבְלָנוֹת, -
"אֵינוֹ זָקוּק לְמִתְנּוֹת אָדָם,
אֲבָל הַחֲרוּצִים בְּעִבּוּדָה,
נוֹשְׂאֵי עָלוֹ הַקָּל בְּמִסִּירוֹת,

And post o'er land and ocean without rest. They also serve who only stand and wait.” John Milton Methought I saw my late espoused saint (Sonnet 23) Methought I saw my late espoused saint Brought to me, like Alcestis, from the grave, Whom Jove's great son to her glad husband gave, Rescu'd from death by force, though pale and faint. Mine, as whom wash'd from spot of child-bed taint Purification in the old Law did save, And such as yet once more I trust to have Full sight of her in Heaven without restraint, Came vested all in white, pure as her mind; Her face was veil'd, yet to my fancied sight Love, sweetness, goodness, in her person shin'd So clear as in no face with more delight. But Oh! as to embrace me she inclin'd, I wak'd, she fled, and day brought back my night. John Milton O Nightingale	הם מְשָׁרְתִים טוֹבִים מְאֹד, כְּמוֹ גַם הָאִישׁ שֶׁמְחַכֶּה בְּעַמִּידָה." ג'ון מילטון (1608-1674) בְּלִיל, הַמְנוּחָה שְׁלִי, אִשָּׁה קְדוּשָׁה (סוֹנֶטָה 23) בְּלִיל, הַמְנוּחָה שְׁלִי, אִשָּׁה קְדוּשָׁה חֲזָרָה, כְּמוֹ פֶּעַם אֶלְקִסְטִיס מֵהַשְּׂאוֹל בְּכוֹחַ בְּנוֹ שֶׁל אֵל ג'וֹפִיטֵר הַגָּדוֹל - חִיָּה, אִם כִּי הִיְתָה חַוֶּרֶת, חֲלָשָׁה. וְכֵמוֹ שֶׁטִּפּוּ אוֹתָהּ מִכַּתֶּם הָאִשָּׁה עַל-פִּי חוֹקֵי הַבְּרִית בְּמַטְרָה לְגָאֵל, וְעוֹד יִתְּנוּ לִי בְּשָׁמִים כְּבִיכּוֹל לְרֹאוֹת אוֹתָהּ כְּלָה בְּדַמּוֹת הַחֲדָשָׁה. הִיא, אֲטוּפַת לֶבֶן, טְהוֹר כְּנִשְׁמָתָהּ, כְּנִיָּה בְּצַעֲיָף, אֲךָ בְּרֹאִיָּה פְּנִימִית כָּל טוֹב לְבָהּ, אֶהְבֶּתָהּ, מְתִיקוּתָהּ אוֹתִי הָאִירוּ בְּאוֹרָה הָאֱלֹהִית. אָבוּי! כְּשֶׁשָּׁחָהּ, לְחַבֵּק אוֹתִי רָצְתָה... הִיא נִעְלָמָה; הַיּוֹם בְּלִיל אוֹתִי הִלִּיט. (* בשנת 1657 נפטרה אשתו השנייה של ג'ון מילטון, קתרין וודקוק, לאחר קצת יותר משנה של נישואים ושלושה חודשים לאחר לידת בתה, שנפטרה גם היא. חמש שנים קודם לכן חווה מילטון אובדן דומה כשאשתו הראשונה נפטרה כשילדה את בתו, דבורה. כמה חודשים קודם לכן, בפברואר 1652, איבד מילטון את ראייתו. (** על פי המיתוס היווני, הרקולס החזיר את אלקסטיס לבעלה אֶדְגֵּמְט מִשְׂאוֹל (*** המנוחה, כביכול, טוהרה ונצלה שלוש פעמים: על פי המיתוס היווני, על פי הכללים היהודים הקדומים (לאחר לידה) ובמובן התחייה הנוצרית ג'ון מילטון (1608-1674) הוֹ זָמִיר
---	--

O Nightingale, that on yon bloomy Spray
 Warbl'st at eeve, when all the Woods are still,
 Thou with fresh hope the Lovers heart dost fill,
 While the jolly hours lead on propitious May,
 Thy liquid notes that close the eye of Day,
 First heard before the shallow Cuckoo's bill
 Portend success in love; O if Jove's will
 Have linkt that amorous power to thy soft lay,
 Now timely sing, ere the rude Bird of Hate
 Foretell my hopeles doom in som Grove ny:
 As thou from yeer to yeer hast sung too late
 For my relief; yet hadst no reason why,
 Whether the Muse, or Love call thee his mate,
 Both them I serve, and of their train am I.

Anne Bradstreet

The Author to Her Book

Thou ill-form'd offspring of my feeble brain,
 Who after birth didst by my side remain,
 Till snatched from thence by friends, less wise than true,
 Who thee abroad, expos'd to publick view,
 Made thee in raggs, halting to th' press to trudge,
 Where errors were not lessened (all may judg).
 At thy return my blushing was not small,
 My rambling brat (in print) should mother call,
 I cast thee by as one unfit for light,
 Thy Visage was so irksome in my sight;
 Yet being mine own, at length affection would
 Thy blemishes amend, if so I could:
 I wash'd thy face, but more defects I saw,
 And rubbing off a spot, still made a flaw.
 I stretched thy joynts to make thee even feet,
 Yet still thou run'st more hobbling then is meet;
 In better dress to trim thee was my mind,

זמיר, אתה, שעל עפי נסתר בין הפרחים
 ומסלסל טרילים צחים, כשכל היער שקט,
 בלבבות האוהבים חולל תקוות קעת,
 בשעות הערב עליזות בחדש מאי מקסים.
 זורמות בחשך נעימות ועין היום עוצמות,
 לפני שקוקיה לקרא את פסק דינה המר
 תספיק. אך אל האהבה בדעתו גמר
 לשקר העדין שלך עוד להוסיף כוחות.
 אז שיר, לפני שתסיים צפור של השנאה
 ותנבא: חסר תקוות בתוך חרשה אדעה.
 אך מאחר שירך לבוא לכאן מדי שנה
 כדי לנחם אותי, אם כי אין שום סבה לקה:
 המוזה או האהבה אותך אולי בחנה
 לבן-זוגה, כמשרת אני להן שיה.

אן ברדסטריט (1612-1672)

(*)

מחברת לספרה

אתה פרי חלשלוש של מוח מבלגן,
 ואחר הלידה, אתי נשארת כאן,
 עד שהחברים הלא פקחים בסוף
 אותך בחו"ל החלטו לעולם לחשף.
 בסמרטוטי תפוצת הדפוס המגשם,
 שטעויות לא פחתו בה (דין כלם).
 חזרת, ואני שבורה מהמחדל,
 אתה (מדפס) חייב לצעק: עזרו לדל!
 תחילה לזרק אותך רציתי למרתף,
 כל המראה שלך אותי מזמן עיף;
 אבל אתה יקר לי, כי אתה לי בן;
 בכל כוחי אותך נסיתי לתקן:
 לשטף את הפנים ולהסיר כתמים,
 אבל בעוד דקה ראיתי אחרים.
 ישרתי את רגליך, כל פרקים שלך,
 אבל אתה צולע שוב בהליכה;
 רציתי שתלה בבגד אפנתי,

But nought save home-spun Cloth, i' th' house I find.
 In this array 'mongst Vulgars mayst thou roam.
 In Criticks hands, beware thou dost not come;
 And take thy way where yet thou art not known,
 If for thy Father askt, say, thou hadst none:
 And for thy Mother, she alas is poor,
 Which caus'd her thus to send thee out of door.

Richard Lovelace

To Althea, from Prison

When Love with unconfined wings
 Hovers within my Gates,
 And my divine *Althea* brings
 To whisper at the Grates;
 When I lie tangled in her hair,
 And fettered to her eye,
 The Gods that wanton in the Air,
 Know no such Liberty.

When flowing Cups run swiftly round
 With no allaying *Thames*,
 Our careless heads with Roses bound,
 Our hearts with Loyal Flames;
 When thirsty grief in Wine we steep,
 When Healths and draughts go free,
 Fishes that tipple in the Deep
 Know no such Liberty.

When (like committed linnets) I
 With shriller throat shall sing
 The sweetness, Mercy, Majesty,
 And glories of my King;

אכל יכולתי להשיג רק בד ביתי.
 לכל פשוטי העם תהיה דומה מהר
 אך מידי המבקרים רק הזהר;
 לך למקום בו איש אותך לא יזהה.
 ועל אביך סיח: אין דבר כזה,
 ועל אמך ספר: אבוי, אין לה פרוטה;
 בלית בררה אותי העיפה מביתה.

(* אן ברדסטריט - המשוררת הראשונה של מושבות העולם החדש

ריצ'רד לאבליס (1618-1657)

לאלתאה, מהכלא

*)

קשעל כנפה האהבה
 קרוב לשערי
 לי את אלתאה מביאה
 ללחש לתוך סוגרי -
 אני את אור עיניה חש,
 את גל השערות.
 גם האלים אינם ממש
 חשים חרות קזאת.

הגביע בקהל רוחף
 (התמזה לא מוזגים) (**)
 אש הנאמנות בלב
 ועל הראש ורדים,
 ולבראות שותים כלם
 למרות כל הצרות.
 אז הדגים בים אינם
 חשים חרות קזאת.

קש(כמו צפור-שיר שר בכלוב)
 אשיר בכל כוחי
 על רמתו, ועל הטוב,
 ועל חכמת מלכי,

When I shall voice aloud how good
He is, how Great should be,
Enlargèd Winds, that curl the Flood,
Know no such Liberty.

Walls do not a Prison make,
Nor Iron bars a Cage;
Minds innocent and quiet take
That for an Hermitage.
If I have freedom in my Love,
And in my soul am free,
Angels alone that soar above,
Enjoy such Liberty.

Andrew Marvell

To His Coy Mistress

Had we but world enough and time,
This coyness, lady, were no crime.
We would sit down, and think which way
To walk, and pass our long love's day.
Thou by the Indian Ganges' side
Shouldst rubies find; I by the tide
Of Humber would complain. I would

עד כמה הוא, המחונן,
כביר עתיד להיות...
סופות של המבול אינן
חשות חרות קזאת.

אבני חומות, מוטות סוגר
עוד לא הפלא, לא!
אדם טהור חפשי נשאר
בזד בתוך פלא.
כדי אהבה, חרות לקנות
ללב אמיץ דרוש.
רק מלאכים חרות קזאת
מסגלים לחוש.

(* בשנת 1642 נבחר לבלייס לבית הנבחרים, שם, בהיותו תומך נאמן של צ'ארלס הראשון, הגיש עתירה לפרלמנט בדרישה להחזיר את המלך לכס המלוכה. אבל עתירתו נדחתה, ולבלייס עצמו נשלח לכלא. שם הוא כתב את השיר הזה בצורה של פנייה לאישה עם השם האלגורי אלתאה. השיר נכלל בכל האנתולוגיות האנגלית, והסטנדה האחרונה מצוטטת לעיתים קרובות.

(**) במקרה זה, התמזה היא מילה נרדפת למים. להלן רמיזה לטקסט של שייקספיר: "קערת יין חם בלי טיפה מרגיעה מהטיבר בזה." "מעשה קוריולונוס" II, סצינה 1 (רומאים קדומים דיללו יין במים שנלקחו היישר מהנהר). ר' הערת המתרגם ב-<https://stihi.ru/2006/12/04-1475>

אנדריו מרול (1621-1678)

לפילגשו הבישנית

לו רק הזמן היה ארך משמעותי,
אז בישנות היתה הולמת לך, גברתי.
היינו אז חושבים בצל של עץ תקר
איה לעבר את יום הכיף הלא נגמר.
את תחפש לך אבן אדם אפנתי
בהודו בגדת ההגנגס; ואני
נוגה, ליד מיצר של המבר שבגבול

Love you ten years before the flood,
And you should, if you please, refuse
Till the conversion of the Jews.
My vegetable love should grow
Vaster than empires and more slow;
An hundred years should go to praise
Thine eyes, and on thy forehead gaze;
Two hundred to adore each breast,
But thirty thousand to the rest;
An age at least to every part,
And the last age should show your heart.
For, lady, you deserve this state,
Nor would I love at lower rate.

But at my back I always hear
Time's wingèd chariot hurrying near;
And yonder all before us lie
Deserts of vast eternity.
Thy beauty shall no more be found;
Nor, in thy marble vault, shall sound
My echoing song; then worms shall try
That long-preserved virginity,
And your quaint honour turn to dust,
And into ashes all my lust;
The grave's a fine and private place,
But none, I think, do there embrace.

Now therefore, while the youthful hue
Sits on thy skin like morning dew,
And while thy willing soul transpires
At every pore with instant fires,
Now let us sport us while we may,
And now, like amorous birds of prey,
Rather at once our time devour
Than languish in his slow-chapped power.
Let us roll all our strength and all
Our sweetness up into one ball,
And tear our pleasures with rough strife

אהב אותך שנים רבות עד המבול;
ואת תועילי לסרב לי בטוב טעם
עד שהיהודים ימירו את דתם.
אהבתי הצמחונית תגדל יותר
מכל אמפריות וגם פחות מהר;
ועוד מאה שנה ילכו כדי לברך
ולשבח את עיניך, את מצחך,
מאתים כדי להתפעל מכל השד,
ושלושת אלפים לחוץ הגוף בלבד
(צריך לכל החלק מאה לפחות),
ואת לבה בסוף אֶזְכֶּה אולי לראות.
אכן, גברתי, מגיע לך המעמד,
אני גם לא אסכים למשהו מועט.
אבל מאחורי אני שומע צליל:
דוֹהֶרֶת בלי לאות מרכבת זמן וגיל;
ומסביב עד אפקים, ראי, שוכבות
בלי סוף מדבריות של נצח עצומות.
שרידי יפיה שם לעולם לא ימצאו;
תחת קמור השיש שוב לא ישמעו
את ההדים של שיר שלי; ותולעים
לא יאהבו הבתולים הישנים.
כבודך הלה מדהים אז יהפך אבק,
וכל תאוותי יחיהו לאפר דק;
הקבר – הוא מקום נפלא לאיש שוכב,
אבל שם מתחבקים מעט, אני חושב.
לכן, בעוד הגון הצעיר שלך
צובע את עורך כמו טל בבקר צה,
ונשמתך לפרץ החוצה מוכנה
בכל נקבוביות עם כל שרפה, אנא,
תני לנו להנות עכשיו לפרק זמן.
אנחנו כמו עופות דורסים באהבן,
טוב אם יטרף לחתיכות בבת אחת
הזמן אותנו מאשר לאט לאט.
הבה ונגלגל ביחד את הכל,
המתיקות שלנו לכדור גדול,
אל תקרעי נא את תענוגות האל

Through the iron gates of life:
Thus, though we cannot make our sun
Stand still, yet we will make him run.

William Blake

The Tyger

Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?
In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare sieze the fire?
And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?
What the hammer? what the chain?
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp_
Dare its deadly terrors clasp?
When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears,
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?
Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?

William Wordsworth

בְּשַׁעֲרֵי שָׁנִים הַעֲשׂוּיִים בְּרָזָל:
אֵין לָנוּ כּוֹחַ אֶת הַשֶּׁמֶשׁ לַעֲצֹר,
אֲזַ בּוֹאִי וְנִגְרֶם לָהּ בְּלִי לֵאוֹת לְדַהֵר.

ויליאם בלייק (1757-1827)

הנמר

הבִּזְק אֵשׁ! נִמֵּר, נִמֵּר,
בְּלִילוֹת בֵּיעֵר בּוֹעֵר,
יָד בְּנָה אוֹ עֵין נִצְחִית
אֶת גּוֹפֶךְ שְׁכַח מִפְּחִיד?
בְּמָרוֹם, בְּתֵהוֹם נוֹרָא
אֵשׁ עֵינֶיךָ בְּעֵרָה?
אֵיךְ נִמְצָא כֵּנֶף לַעֲוֹז
אֶת הָאֵשׁ הַזֹּאת לַתַּפְסֹ?
שָׁרִיר וְאַמְנוֹת אֵיכָה
סוֹבְבוֹ אֶת גִּיד לִבְךָ?
וּכְשֶׁהוּא הִחַל לִפְעֹם,
אֵיזָה פֶּחַד בָּא פִּתְאוֹם?
מִפְּטִישׁ? מִשְׁרָשְׁרוֹת?
מֵה לִבְךָ הִתְחִיל לְרַעֵד?
מִסֵּדֵן אוֹ מֵאֵימַת
אֲחִיזָה קִשָּׁה שֶׁל צֶבֶת?
כְּשֶׁהִשְׁלִיכוּ כּוֹכָבִים
מִשְׁחָקִים מִטֵּר חֲצִים,
הַחֵיךְ אַז הַבּוֹרָא
שֶׁבְּרָא אוֹתְךָ וְשָׂה?
הַבִּזְק אֵשׁ! נִמֵּר, נִמֵּר,
בְּלִילוֹת בֵּיעֵר בּוֹעֵר,
יָד בְּנָה אוֹ עֵין נִצְחִית
אֶת גּוֹפֶךְ שְׁכַח מִפְּחִיד?

ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)

Daffodils

I wandered lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance,

The waves beside them danced, but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not be but gay,
In such a jocund company:
I gazed'and gazed'but little thought
What wealth the show to me had brought:

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

William Wordsworth

A Character

נרקיסים

בִּוְדָד שׁוֹטְטִיתִי, כְּמוֹ עָנָן
עָלַי גְּבֻעוֹת וְעִמְקִים.
פְּתֹאֹם רָאִיתִי קְרוֹן,
שׁוֹרֶה זֶהְבֶּה שֶׁל נַרְקִיסִים;
בְּצֵל עֲצִים לִיד אָגַם
מִפְרָפְרִים בִּבְרִיזָה שָׁם.

כְּמוֹ נֹכְכֵי שְׁבִיל הַחֶלֶב
הַנוֹצְצִים מִתּוֹךְ מְרִבֵּץ,
הֵם נִמְתָּחוּ אֵין סִפּוֹר בְּקוֹ
לְאֶרֶץ כָּל שׁוּלֵי מִפְרָץ:
וְרֹאשֵׁיהֶם כֶּף נִדְנְדּוּ
כְּאֵלוֹ הֵם כָּלֵם רִקְדּוּ.

הַתְּחִילוּ הַגְּלִים לִרְקֹד,
שְׂמֵחִים מְחוּל פְּרָחִים לְרֹאוֹת.
אִיךָ מְשׁוֹרֵר יָכוֹל לִהְיוֹת
אֲדִישׁ כָּלִפִּי חֲבֵרָה כְּזֹאת?
הַבְּטָתִי. מַחְשְׁבָה קֹטֵנָה
עֲלֵתָה לְעֶשֶׂר הַתְּמוּנָה:

תְּקוּפוֹת, בְּרֹאִיָּה פְּנִימִית,
בְּעֶשֶׂר זֶה שֶׁל הַתְּכַנְסוֹת
אֲנִי רוֹאֶה תְּמוּנָה סְמִלִית -
תְּמוּנָה שֶׁל אֲשֶׁר הַבְּדִידוֹת;
וְאֵז בְּהִנָּאת חוּשִׁים
אֲנִי רוֹקֵד עִם נַרְקִיסִים.

ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)

אפי

I marvel how Nature could ever find space
For so many strange contrasts in one human face:
There's thought and no thought, and there's paleness and bloom
And bustle and sluggishness, pleasure and gloom.

There's weakness, and strength both redundant and vain;
Such strength as, if ever affliction and pain
Could pierce through a temper that's soft to disease,
Would be rational peace—a philosopher's ease.

There's indifference, alike when he fails or succeeds,
And attention full ten times as much as there needs;
Pride where there's no envy, there's so much of joy;
And mildness, and spirit both forward and coy.

There's freedom, and sometimes a diffident stare
Of shame scarcely seeming to know that she's there,
There's virtue, the title it surely may claim,
Yet wants heaven knows what to be worthy the name.

This picture from nature may seem to depart,
Yet the Man would at once run away with your heart;
And I for five centuries right gladly would be
Such an odd such a kind happy creature as he.

William Wordsworth

The World Is Too Much With Us

The world is too much with us; late and soon,
Getting and spending, we lay waste our powers;—
Little we see in Nature that is ours;
We have given our hearts away, a sordid boon!
This Sea that bares her bosom to the moon;
The winds that will be howling at all hours,
And are up-gathered now like sleeping flowers;

הטבע יכול ליצר קלסתר-פנים
עבור בן-אדם עם המון נגודים:
פריחה, חורון, גם בנה גם בורות,
קדרות, הנאה, המולה, אטיות,

חלשה ועצמה מיתרת לשוא;
כאלו כאב ועצבת יחדיו
בדרך לאפי חלש ונוגה,
יביאו שלום ושלנה של הוגה.

יש בו אדישות, אם נכשל אם גבר,
תשומת לב שלא נחוצה לדבר;
ישנה גאונה בלי קנאה, יש ששון,
רכות וגם רוח ערמה וחזון .

יש חפז, מבט מתפלא, הדקמה,
בושה שבקשי יודעת על עצמה,
יש חסד, עמו טענה לכבוד,
אך רק השמים יודעים איך לזכות.

תמונה זו חולפת; עמה גם יברח
פרצוף הפסיפס, אף לבך הוא יקח;
הייתי שמם עוד אלף שנה
להיות הבריה הזאת המשוונה.

ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)

ובעולם כה מיתר הוא, בן-אדם

ובעולם כה מיתר הוא, בן-אדם.
חובה וזכות... בזבזנו קבר את לחותינו;
בטבע רק מעט מאד הוא בשבילנו;
ואת לבנו, שי עלוב, התשנו סתם!
אל הירח את חזו חושף הים;
הרוח, אשר תילל כל יום סביבנו,
שקטה כמו כר פרחים שהוא ישן עודנו -

For this, for everything, we are out of tune;
It moves us not. Great God! I'd rather be
A Pagan suckled in a creed outworn;
So might I, standing on this pleasant lea,
Have glimpses that would make me less forlorn;
Have sight of Proteus rising from the sea;
Or hear old Triton blow his wreathèd horn.

Ann And Jane Taylor

The Star

Twinkle, twinkle, little star,
How I wonder what you are!
Up above the world so high,
Like a diamond in the sky.

When the blazing sun is gone,
When he nothing shines upon,
Then you show your little light,
Twinkle, twinkle, all the night.

Then the trav'ler in the dark,
Thanks you for your tiny spark,
He could not see which way to go,
If you did not twinkle so.

In the dark blue sky you keep,
And often thro' my curtains peep,
For you never shut your eye,
Till the sun is in the sky.

'Tis your bright and tiny spark,
Lights the trav'ler in the dark :
Tho' I know not what you are,
Twinkle, twinkle, little star.

לִזְהָ לֹא נִתְאַם אֶנְחֵנוּ לְעוֹלָם;
זֶה לֹא עוֹשֶׂה לָנוּ מְאוֹם. מִה טוֹב, אֱלִי,
לְהִיּוֹת עוֹבֵד שֶׁל מַזְלוֹת וְכוֹכָבִים
וְעַל הַבֵּר לְחוּשׁ: אֶתָּה לֹא אֲסוּפִי,
לְרֹאוֹת אֶת אֵל פְּרוֹטֵאוֹס קֵם מֵעֲמֻקִּים,
וּמֵאֲמִין בָּתֵּם - לְשִׁמְעַ עַל-יָדִי
אֶת אֵל טְרִיטוֹן נוֹשֵׁף בְּקֶרֶן צִדְפִּים.

אן (1782-1866) ו-ג'יין (1783-1824) טילור

הכוכב

כוֹכְבוֹן, נִצְנֵץ, נִצְנֵץ!
מִה אֶתָּה? הַגֵּד לִי, גַּץ,
שֵׁם לְמַעַלָּה, בְּמָרוֹם,
מִלֹּא אוֹר כְּמוֹ יְהִלּוֹם?

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ הִסְתַּתְּרָה,
עַל דְּבַר לֹא מְאִירָה,
לְהַבְרִיק אֶתָּה מִחַל.
נִצְנֵץ נָא לִי כָּל הַלַּיְלָה!

וְכָל אִישׁ בְּחֻשְׁקָה
יִתְמַלֵּא תוֹדָה לָךְ:
בְּלַעֲדֶיךָ הוּא יָכוֹל
גַּם לְתַעוֹת וְגַם לִפֹּל.

שֵׁם, מִבְּעַד לַחֲלוֹן
אֶתָּה עֵר, מְאִיר וִילּוֹן
בְּלִי עֵינֶיךָ לַעֲצֹם
עַד הָאוֹר לְקִרְאֵת הַיּוֹם.

זֶהְרֶךָ בְּהִיר זַעִיר
אֶת כָּל־כָּל־בְּלִיל מְאִיר:
מִה אֶתָּה? אֵין לִי הֶסְכֵּר,
אֶךְ נִצְנֵץ, כּוֹכֵב, הָאֵר!

Percy Bysshe Shelley

Ozymandias

I met a traveller from an antique land,
Who said—"Two vast and trunkless legs of stone
Stand in the desert. . . . Near them, on the sand,
Half sunk a shattered visage lies, whose frown,
And wrinkled lip, and sneer of cold command,
Tell that its sculptor well those passions read
Which yet survive, stamped on these lifeless things,
The hand that mocked them, and the heart that fed;
And on the pedestal, these words appear:
My name is Ozymandias, King of Kings;
Look on my Works, ye Mighty, and despair!
Nothing beside remains. Round the decay
Of that colossal Wreck, boundless and bare
The lone and level sands stretch far away."

Percy Bysshe Shelley

Good-Night

Good-night? ah! no; the hour is ill
Which severs those it should unite;
Let us remain together still,
Then it will be good night.

How can I call the lone night good,
Though thy sweet wishes wing its flight?

פֶּרְסִי בִישִׁי שֶׁלִי (1792-1822)

אוזימנדיאס

(*)

פגשתי מטיל מארץ עתיקה. האיש אמר:
"שתי רגלי אבן אי-פעם ראיתי, ומהן נשמטת
עמדה אנדרטה עצומה, חצי שקועה בחול מדבר.
פניה המרסקות, מצחה, שפחה המקמטת,
גחוף שתלטן אכזר - ספרו לך שהפסל חקר
את יצריו האיש עוד בחייו, וכשאותם פתר,
הטביע בחמרי עפר, שאין בהם קרטוב חיים,
את עוז ידו שלעגה לכל, שחש לבו המר;
ועל האדן רצף של מלים שעד עתה מופיע:
"שמי אוזימנדיאס, אדון עולם ומלך המלכים;
התבוננו במעשי, בכוח שאתכם מכניע!"...
אפלו זכר לא נשאר כעת כבר מאותם ימים,
וסביב אותן חרבות ענקיות כרגע משתרע
ים של חולות שטוחים, אשר נראה למרחקים.

(*) אוזימנדיאס – שם יווני של הפרעה רעמסס השני

פֶּרְסִי בִישִׁי שֶׁלִי (1792-1822)

לילה טוב

מה? לילה טוב? לא! השעה היא בודי חולה
אם היא בין אלה מפרידה שקמה לאסף;
השארי, מחמל נפשי, עוד לשעה קלה,
יהיה הלילה טוב.

להיות בודד? איך אז אוכל לקרא ללילה טוב,
אם תשוקתך המתוקה תגוז כבר במעוף?

Be it not said, thought, understood —
Then it will be--good night.

To hearts which near each other move
From evening close to morning light,
The night is good; because, my love,
They never say good-night.

John Clare

I Am!

I am! yet what I am none cares or knows,
My friends forsake me like a memory lost;
I am the self-consumer of my woes,
They rise and vanish in oblivious host,
Like shades in love and death's oblivion lost;
And yet I am! and live with shadows tost

Into the nothingness of scorn and noise,
Into the living sea of waking dreams,
Where there is neither sense of life nor joys,
But the vast shipwreck of my life's esteems;
And e'en the dearest—that I loved the best—
Are strange—nay, rather stranger than the rest.

I long for scenes where man has never trod;
A place where woman never smil'd or wept;
There to abide with my creator, God,
And sleep as I in childhood sweetly slept:
Untroubling and untroubled where I lie;
The grass below—above the vaulted sky.

John Keats

לכן אסור לנו את זה לומר ולחשב -
יהיה הלילה טוב.

ללבבות, שזה עם זה באהבה נעים
משעת הערב ועד אור הבקר הקרוב,
הלילה טוב, אהובתי, אם שנים לא אומרים
אף פעם לילה טוב.

ג'ון קלר (1793-1864)

אני קיים!

(*)

אני קיים! אך איש לא מתעניין,
בין חברי נמחק מזכרון;
לצרותי אני - צרכן מסכן,
באות, נעלמות בתוך המון,
כמו אהבה ומות נגוזים;
בכל זאת אני חי עם הצללים,

נזרק לאין של רעש וזלזול,
לתוך הים החי של הזיות,
ללא חיים, שמחות - חלום בהול,
שברי ספינת חי, חלקי מראות;
ומי שלי היה הכי יקר -
עכשיו זר - לא, מוזר - מהשאר.

תנו לי פנה בה גבר לא נראה,
אשה לא מחיכת, לא בוכה -
להשאר עם אלהי, עם הבורא,
לישן כמו בילדות, בשנת ברכה,
בלי הטראדות, בלי זמן ובלי מקום -
תחתי רק עשב, מעלי מרום.

(*) השיר נכתב בבית חולים לחולי נפש

ג'ון קיטס (1795-1821)

Bright star, would I were stedfast as thou art

Bright star, would I were stedfast as thou art—
Not in lone splendour hung aloft the night
And watching, with eternal lids apart,
Like nature's patient, sleepless Eremite,
The moving waters at their priestlike task
Of pure ablution round earth's human shores,
Or gazing on the new soft-fallen mask
Of snow upon the mountains and the moors—
No—yet still stedfast, still unchangeable,
Pillow'd upon my fair love's ripening breast,
To feel for ever its soft fall and swell,
Awake for ever in a sweet unrest,
Still, still to hear her tender-taken breath,
And so live ever—or else swoon to death.

John Keats

When I have Fears That I May Cease to Be

When I have fears that I may cease to be
Before my pen has gleaned my teeming brain,
Before high-pilèd books, in charactery,
Hold like rich garners the full ripened grain;
When I behold, upon the night's starred face,
Huge cloudy symbols of a high romance,
And think that I may never live to trace
Their shadows with the magic hand of chance;
And when I feel, fair creature of an hour,
That I shall never look upon thee more,
Never have relish in the faery power
Of unreflecting love—then on the shore

כוכב בהיר, אלו הייתי תמיד כמור

אלו אותי תמיד כמור אל ברא,
לא בפאר בודד הייתי ער בליל,
וכמו נזיר סבלן של טבע, במורא
צופה במתרחש סביבי, ומתפעל:
ממים, בחופי עולם של בני אדם,
נעים ומתיזים לפי מנהג כמרים,
או מכסוי השלג שפתאום מקדם
נפל אתמול על ההרים והבתי -
לא כה - עודי תמיד ובלתי משתנה,
הייתי על השד אהובתי הרך
לנצח חש אותו יורד ושוב גואה,
לנצח ער וישש במתק מברך,
שומע את נשימתה העדינה...
וכך לחיות לעד - או מות הוא עדינה.

ג'ון קיטס (1795-1821)

וכשאני פוחד שמא אחלל להיות

וכשאני פוחד שמא אחלל להיות
לפני שאאסף בעט את התבונה
בערמות ספרים, בתוך הממגרות,
כמו שקוצרים אוספים בסתיו את התבואה;
וכאשר אני רואה, על פני הליל
סמלי רומנטיקה גבוהה מעננים,
שלעקב אחריהם כבר לא אוכל -
לא במקרה, לא בעזרת שרביט קסמים;
וכשאני מרגיש, יצור של השעה,
שמא לא אסתכל עליך, עד הסוף,
לא אתענג בנס מפלא של אהבה
בלי שקולי דעת, בלי כלום - עלי החורף

Of the wide world I stand alone, and think
Till love and fame to nothingness do sink.

Elizabeth Barrett Browning

How Do I Love Thee?

How do I love thee? Let me count the ways.
I love thee to the depth and breadth and height
My soul can reach, when feeling out of sight
For the ends of being and ideal grace.
I love thee to the level of every day's
Most quiet need, by sun and candle-light.
I love thee freely, as men strive for right.
I love thee purely, as they turn from praise.
I love thee with the passion put to use
In my old griefs, and with my childhood's faith.
I love thee with a love I seemed to lose
With my lost saints. I love thee with the breath,
Smiles, tears, of all my life; and, if God choose,
I shall but love thee better after death.

Henry Wadsworth Longfellow

A Psalm of Life

What the Heart of the Young Man Said to the Psalmist

Tell me not, in mournful numbers,
Life is but an empty dream!—
For the soul is dead that slumbers,
And things are not what they seem.

Life is real! Life is earnest!
And the grave is not its goal;

אז אהגה לבד, עד שתראה העין
איה אהבה ויתהילה שוקעות לאין.

אליזבת בארט בראונינג (1806-1861)

איה אני אהבת אותך?

ואיה אני אותך אהבת? אספר.
עד עמק, רחב, גבה שנפשי
לגעת יכולה – לא ממשי,
מחוץ לטוח ראיה, רחוק יותר.
אהבת סתם כמו שמש, אור של נר,
כמו כל דבר פשוט; כמו אנשים
שמחפשים אמת – כליל חפשי,
מי שותרו על שבח ופאר.
אהבת בתשוקה שמקורה
בכל יגון עבר, באמן ילדותי,
באהבה שמתה לכאורה
עם כל קדושי עבר; בנשימתי,
בחיוכים, דמעות. לאל ברה,
ואאהב יותר אחר מותי.

הנרי וואטסורת לונגפלו (1807-1882)

מזמור לחיים

מה אמר לב הצעיר למחבר מזמורים

אל תמר כאוטוריטה:
החיים – חלום עקר! -
בנמנים הנפש מתה,
סוד דברים מעין נסתר.

מטרת חיים – לא קבר,
החיים אמתיים;

Dust thou art, to dust returnest, Was not spoken of the soul. Not enjoyment, and not sorrow, Is our destined end or way; But to act, that each to-morrow Find us farther than to-day. Art is long, and Time is fleeting, And our hearts, though stout and brave, Still, like muffled drums, are beating Funeral marches to the grave. In the world's broad field of battle, In the bivouac of Life, Be not like dumb, driven cattle! Be a hero in the strife! Trust no Future, howe'er pleasant! Let the dead Past bury its dead! Act,—act in the living Present! Heart within, and God o'erhead! Lives of great men all remind us We can make our lives sublime, And, departing, leave behind us Footprints on the sands of time; Footprints, that perhaps another, Sailing o'er life's solemn main, A forlorn and shipwrecked brother, Seeing, shall take heart again. Let us, then, be up and doing, With a heart for any fate; Still achieving, still pursuing,	"מהאפר אל האפר" על הנפש לא אומרים. צער, נחת בשבילנו לא הדרך, לא הסוף. לעשות! מחר תהיינה רחוקים מחול החוף. לפסגות קשה ללכת: לב רב כוח לכאורה, אך פועם כתף - שיר לכת שבדרך לקבורה. כשהסכנה נשקפת, כשהקרב ממש לא קל, לא בקר מנה לרפת ואלם - היה חיל. העתיד יבוא עם שחר, העבר יקבר מתיו. בהנה פעל עד סהר - לב בפנים, האל עליו! לנשגב נביא חיינו, עוד מהגדולים נלמד, ונשאיר את עקבותינו על חולות הזמן לעד. עקבותינו עוד יועילו לאדם אחר, נטוש ואובד עצות כאלו - וימשיך חזק, נחוש. בואו נקום, נלך בלי רעד, מוכנים גורל לסרד, להשיג, לרדף כל יעד,
---	--

Learn to labor and to wait.

Henry W. Longfellow

A Gleam Of Sunshine

This is the place. Stand still, my steed,
Let me review the scene,
And summon from the shadowy Past
The forms that once have been.

The Past and Present here unite
Beneath Time's flowing tide,
Like footprints hidden by a brook,
But seen on either side.

Here runs the highway to the town;
There the green lane descends,
Through which I walked to church with thee,
O gentlest of my friends!

The shadow of the linden-trees
Lay moving on the grass;
Between them and the moving boughs,
A shadow, thou didst pass.

Thy dress was like the lilies,
And thy heart as pure as they:
One of God's holy messengers
Did walk with me that day.

I saw the branches of the trees
Bend down thy touch to meet,
The clover-blossoms in the grass

לַעֲבֹד וּלְחַכּוֹת.

הֶנְרִי ו. לוֹנְגְּפֵלוֹ (1807-1882)

קֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ

עֲמַד סוֹסִי, מִכָּאן אֶפְשָׁר
לִסְקֹר אֶת הַמְּרָאָה,
לִקְרֹא מִחֹשֶׁךְ הָעֵבֶר
לִצֹל אֲזוֹר פֹּאֲרָה.

כָּאן הָעֵבֶר וְהַהוּא
בְּזִמְנֵי מִתְאַחֲדִים,
כֹּךְ עֲקֵבִים שָׁגַל מִסּוּהָ,
מִן הַגְּדוֹת נִרְאִים.

זֶה כְּבִישׁ מְהִיר לְעִירָה,
וְזֶה נְתִיב מַצֵּל,
דֶּרֶכּוֹ אִי-אֶז לְכִנְסִיָּה,
הַלֵּכֶת אִתִּי, מִחֻמְלָה!

לְמִטָּה צֵל עֲצֵי טְלִיָּה
עַל רוֹף הַדָּשָׁא זָז;
בֵּינָם לְבִין הַתַּעֲלָה
כָּצַל עֲבֵרֶתָ כָּאן אֶז.

לְחִבְצֵלֶת שְׁמֵלֶתָ
לְבֶר דּוֹמָה הִיָּה,
כָּאלוֹ אֵל לִי אֶת דְּמוּתָךְ
נָתַן כְּהִזְיָה.

הַתְּכַפְּפוּ עֲנָפֵי עֲצִים
וְנִמְשְׁכוּ אֵלַיָּךְ,
תִּלְתֵּן מִעֶשֶׂב קֶם מִקְדִּים

Rise up to kiss thy feet,	אֶת נְשִׁיקַת רַגְלֶיךָ,
"Sleep, sleep to-day, tormenting cares, Of earth and folly born!" Solemnly sang the village choir On that sweet Sabbath morn.	"יִשָּׁן, עִם צְרוּתָיו הַנָּח אֶת מִי שְׁבוּר נולד!" בְּמִקְהֵלָה הֵם שָׁרוּ כֹּה בְּשַׁחֲרִית שַׁבָּת.
Through the closed blinds the golden sun Poured in a dusty beam, Like the celestial ladder seen By Jacob in his dream.	מִחוּץ הַשֶּׁמֶשׁ צִיָּרָה קוֹרוֹת בְּאוֹר זָהָב, בְּמִין סֵלֶם, אוֹתוֹ רָאָה בְּחִלּוּמוֹ יַעֲקֹב.
And ever and anon, the wind, Sweet-scented with the hay, Turned o'er the hymn-book's fluttering leaves That on the window lay.	וְאֶת דְּפִי הַתְּהִלִּים הָרוּחַ דִּפְדָּפָה, מִלְאֵת רִיחוֹת הָעֵשָׂבִים וְהִיא לֹא הִתְעִיפָה.
Long was the good man's sermon, Yet it seemed not so to me; For he spake of Ruth the beautiful, And still I thought of thee.	שָׁח הַמַּטִּיף, בְּאַרְיכוֹת הַמְּשִׁיחַ, הֵיִיתִי עַר, כִּי הוּא דִּבֵּר עַל יְפֵי רוֹת - לִבִּי עָלֶיךָ דִּבֵּר.
Long was the prayer he uttered, Yet it seemed not so to me; For in my heart I prayed with him, And still I thought of thee.	הוּא הִתְפַּלֵּל, מִלְמַל זְמַן רַב, אֲךָ לֹא נִרְאָה לִי כֹה; הֵיִיתִי בִתְפִלָּה נִלְהַב, כִּי הִתְפַּלַּלְתִּי לָךְ.
But now, alas! the place seems changed; Thou art no longer here: Part of the sunshine of the scene With thee did disappear.	אָבוּי! הַכֹּל כָּאֵן הִשְׁתַּנָּה; כָּל הַמִּרְאָה הָעַם, כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ הַשָּׁנָה אִתְּךָ כָּבֵר נֶעְלַם.
Though thoughts, deep-rooted in my heart, Like pine-trees dark and high, Subdue the light of noon, and breathe A low and ceaseless sigh;	אִם כִּי מַחְשְׁבוֹת בִּלְבַב, כְּמוֹ אֶרֶן מְשֻׁרְשׁוֹת, הַכְּנִיעוּ אֶת הָאוֹר, כּוֹאֵב לִבִּי כָּל כֹּה תִקְוֹפוֹת.

This memory brightens o'er the past,
As when the sun, concealed
Behind some cloud that near us hangs
Shines on a distant field.

Henry Wadsworth Longfellow

The Arrow and the Song

I shot an arrow into the air,
It fell to earth, I knew not where;
For, so swiftly it flew, the sight
Could not follow it in its flight.

I breathed a song into the air,
It fell to earth, I knew not where;
For who has sight so keen and strong,
That it can follow the flight of song?

Long, long afterward, in an oak
I found the arrow, still unbroke;
And the song, from beginning to end,
I found again in the heart of a friend.

Caroline Elizabeth Sarah Norton

I Do Not Love Thee

I do not love thee!—no! I do not love thee!
And yet when thou art absent I am sad;
And envy even the bright blue sky above thee,
Whose quiet stars may see thee and be glad.

I do not love thee!—yet, I know not why,

הַשֶּׁמֶשׁ הַסֹּתֶתְרָה כָּעֵת
מֵאַחֲרֵי עֵן,
אֲבָל בְּזָכְרוֹן לֹהֵט
אוֹרָה וִרְעָן.

הַנְּרִי וּדְסוֹוֶרֶת' לוֹנְגְּפֵלוֹ (1807-1882)

הַחֵץ וְהַשִּׁיר

יָרִיתִי חֵץ לְאֹוִיר אֶל עַל,
וְלֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הוּא נָפַל;
כָּל כֶּף מָהֵר הָיָה הַמַּעוֹף,
שְׂאִי-אֶפְשָׁר אַחֲרָיו לַעֲקֹב.

נִשְׁפָּתִי שִׁיר לְאֹוִיר אֶל עַל,
וְלֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הוּא נָפַל;
לְמִי יֵשׁ מִבֶּט נוֹקֵב וּמַהִיר
לַעֲקֹב אַחֲרֵי מַעוֹף הַשִּׁיר?

הַרְבֵּה אַחֵר כֶּף, בְּאֵלּוֹן הַדּוֹר
נִמְצָא חֲצִי, עֵדִין לֹא שְׁבוּר;
וְהַשִּׁיר, מִתְחִילָתוֹ עַד הַסּוֹף,
מִצָּאתִי בְּלֵב חֲבֵרִי הַטּוֹב.

קְרוֹלִינָה אֵלִיזָבֶת שָׂרָה נוֹרְטֹן (1808-1877)

אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ

לֹא, אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת לְגִמְרִי אוֹתָךְ!
אֶף בְּהַעֲדָרְךָ אֲנִי כֹה עֲצוּבָה,
מִקְנֵאת בְּרָקִיעַ מְשׁוּם שְׁבָךְ
כּוֹכְבֵי דוֹמָמִים מִבִּיטִים בְּשִׁמְחָה.

לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ! לָמָּה? בְּלִי דַעְתִּי.

Whate'er thou dost seems still well done, to me:
And often in my solitude I sigh
That those I do love are not more like thee!

I do not love thee!—yet, when thou art gone,
I hate the sound (though those who speak be dear)
Which breaks the lingering echo of the tone
Thy voice of music leaves upon my ear.

I do not love thee!—yet thy speaking eyes,
With their deep, bright, and most expressive blue,
Between me and the midnight heaven arise,
Often than any eyes I ever knew.

I know I do not love thee! yet, alas!
Others will scarcely trust my candid heart;
And oft I catch them smiling as they pass,
Because they see me gazing where thou art.

Alfred, Lord Tennyson

Crossing the Bar

Sunset and evening star,
And one clear call for me!
And may there be no moaning of the bar,
When I put out to sea,

But such a tide as moving seems asleep,
Too full for sound and foam,
When that which drew from out the boundless deep
Turns again home.

Twilight and evening bell,
And after that the dark!
And may there be no sadness of farewell,

דעתי היא לכל מעשיך נוחה.
ותקופות נאנחת בקור בדידותי,
כי כל האהובים, כה שונים הם ממך!

לא אהבת! - אבל כשאתה נעלם,
אז שנוא לי הקול של קרובים כאן אלי,
ששובר את ההד הממשיך ונדם
של קולך הצלול הנשמע באזני.

לא אהבת! עיניך אלי מדברות,
ואורן הכחל, העמוק כה מכסים,
הן ביני ולבין השמים עולות
בחצות ליל תקופות מעיני אחרים.

לא אהבת אותך! אחרים, הם - אבוי! -
פנראה לא טועים ללבי הישר;
וראיתי: הם מחיכים מאחרי,
כי ברור: מבטי רק אליך נקשר.

אלפרד, לורד טניסון (1809-1892)

חצית השרטון

שקיעה, אור נגה בר.
קוראם אלי משם!
לואי והשרטון לא יאנח, כשכבר
אפליג לים.

הזרם נם. לקצף ולקול
אין במפרץ מרחב.
מי שנלקח ממצולה אתמול,
הביתה שב.

צליל, דמדומים, העת
לחשך בלי קצה!
והלואי בלי עצב נפרד,

When I embark; For tho' from out our bourne of Time and Place The flood may bear me far, I hope to see my Pilot face to face When I have crost the bar. Alfred, Lord Tennyson The Eagle He clasps the crag with crooked hands; Close to the sun in lonely lands, Ring'd with the azure world, he stands. The wrinkled sea beneath him crawls; He watches from his mountain walls, And like a thunderbolt he falls. Alfred, Lord Tennyson Break, Break, Break Break, break, break, On thy cold gray stones, O Sea! And I would that my tongue could utter The thoughts that arise in me. O, well for the fisherman's boy, That he shouts with his sister at play! O, well for the sailor lad, That he sings in his boat on the bay!	כְּשֶׁכָּבַר אֶצְא; אִם כִּי, לְשׁוּם מְקוֹם וְזָמַן מִשָּׁט לְבוֹא אֲנִי נֶכּוֹן, כָּלִי תִקְוָה לִפְגֹּשׁ אֶת הַנּוֹט מֵעֶבֶר לַשְּׂרֵטוֹן. 1889 (ראה הערות במדור "כתבות" של האתר הזה) אלֶפְרֵד, לורֵד טֵנִיסוֹן (1809-1892) הַנֶּשֶׁר הוא אוֹחֵז בְּצוּקִים בְּיָדָיו כְּפּוֹפּוֹט; לא רְחוֹק מִהַשְׁמֶשׁ בְּאַרְצוֹת בּוֹדְדוֹת הוא עוֹמֵד מֵאֲרֵס לְעוֹלָם הַפְּסָגוֹת. וְתַחְתּוֹ מְקַמֵּט יָם הַתַּחֲלֵת זֹחֵל; הוא צוֹפֶה מִקִּירוֹת הַהָרִים עַל תֵּבֵל, וְכִמּוֹ רַעַם בְּיוֹם בְּהִיר מִטָּה נוֹפֵל. אלֶפְרֵד, לורֵד טֵנִיסוֹן (1809-1892) שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, שֶׁבֶר שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, הַיָּם, אֶת אֲבֵנֶיךָ הָאֲפֹרוֹת! לוֹ לְשׁוֹנֵי תוֹכֵל לְבִטָּא אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת שֶׁבִי עוֹלוֹת. הֵה, כַּמָּה טוֹב לְבֵן הַדִּיג, שֶׁצוֹעֵק עִם אַחוֹתוֹ וְלֵץ! הֵה, כַּמָּה טוֹב לְנַעַר מִלַּח, הַשָּׂר בְּסִירָה שְׁלוֹ בְּמַפְרָץ!
--	---

And the stately ships go on
To their haven under the hill;
But O for the touch of a vanish'd hand,
And the sound of a voice that is still!

Break, break, break
At the foot of thy crags, O Sea!
But the tender grace of a day that is dead
Will never come back to me.

Alfred Lord Tennyson

Nothing Will Die

When will the stream be weary of flowing
Under my eye? When will the wind be weary of blowing
Over the sky? When will the clouds be weary of fleeting?
When will the heart be weary of beating? And nature die?
Never, oh! never, nothing will die?
The stream flows,
The wind blows,
The cloud fleets,
The heart beats,
Nothing will die.

Nothing will die;
All things will change
Through eternity.
'Tis the world's winter;
Autumn and summer
Are gone long ago;
Earth is dry to the centre,
But spring, a new comer,
A spring rich and strange,
Shall make the winds blow

הספינות רבי-הוד מגיעות
למקלטם בצל הגבעה;
אך אוי למגע היד שעבדה,
לצליל הקול שנדם וגוע!

שבר, שבר, שבר, שבר, הים,
את כל מרגלות סלעיך שבר!
אך החן הרך של היום שמת
לעולם אלי לא יחזר.

אלפרד לורד טניסון (1809-1892)

שום דבר לא ימות

מתי הזרם יתעייף לזרם
מול עיני? מתי הרוח תתעייף לנשב פתאום
בשמי? ומתי העננים יתעייפו לעוף במרום?
מתי הלב שלי יתעייף לפעם? והטבע ימות?
לעולם, אוי! לעולם, שום דבר לא ימות?
הזרימה נמשכת,
הרוח לא דועקת,
העננה עוברת,
פעימת הלב חוזרת,
שום דבר לא ימות.

שום דבר לא ימות;
הדברים ישתנו לבלי הכר
כל שנות הנצח.
הנה, בא לעולם החורף;
הקיץ והסתיו החלש
הספיקו מזמן לחלף;
כל הארץ אחוזת חרב,
אך האביב בא חדש,
אביב עשיר, רב פאר,
חזרו הרוחות לנשב

Round and round,
Through and through,
Here and there,
Till the air
And the ground
Shall be filled with life anew.
The world was never made;
It will change, but it will not fade.
So let the wind range;
For even and morn
Ever will be
Through eternity.
Nothing was born;
Nothing will die;
All things will change.

Edgar Allan Poe

Alone

From childhood's hour I have not been
As others were—I have not seen
As others saw—I could not bring
My passions from a common spring—
From the same source I have not taken
My sorrow—I could not awaken
My heart to joy at the same tone—
And all I lov'd—I lov'd alone—
Then—in my childhood—in the dawn
Of a most stormy life—was drawn
From ev'ry depth of good and ill
The mystery which binds me still—
From the torrent, or the fountain—
From the red cliff of the mountain—
From the sun that 'round me roll'd

שְׁתִּי וְעָרְבִי,
מִסְבִּיב,
פֹּה וְשָׁם;
הָאֵוִיר שׁוֹב צֶחַ וְחֹם,
מִתְמַלֵּא חַיִּים כָּל רֶגֶב
בְּאֶבִיב.
הָעוֹלָם הַזֶּה לֹא נֻצַּר:
מִשְׁתַּנָּה, אֲךָ לֹא נִגְמַר.
אֲזַ תִּנּוּ לִנְוֹעַ לְרוּחוֹת;
עָרֵב, בִּקְרֵי-הֶם לְעַד
יְהִי
כָּל שָׁנוֹת הַנִּצָּח.
שׁוּם דָּבָר לֹא נֻלַּד;
שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת;
דִּין הַכֹּל לְהַשְׁתַּנּוֹת.

אֶדְגָּר אֵלְן פּוֹ (1809-1849)

לבד

אֲנִי לֹא מִסְגֵּל לְרֵאוֹת
כְּמוֹ אֲחֵרִים; - אֶת הַתְּשׁוּקוֹת
לְשֹׂאב נִפְיִי, אֲךָ לְשׂוֹא,
מִהַמַּעַן הַמִּשְׁתַּף,
לְחוּשׁ אֲתֶם אֶת הַכָּאֵב,
וּלְעוֹרֵר שְׂמִיחָה בְּלֵב
עִם אֲחֵרִים בְּצִלִּיל אֶחָד -
אֶהְבֵּתִי אֶת הַכֹּל לְבַד
מִשְׁחַר יְלָדוּתִי - וְאֵז -
מִשְׁכֵּתִי אֶת הַסּוּד, הָרֵז
שְׂמִיחָתְךָ לֹו עַד הַיּוֹם -
מִעֲמֶק טוֹב וְרַע, מִתְּהוֹם,
מִהַפְסָגָה וּמִצּוּקָה -
מִסְּלַע אוֹ מִמְזַרְקָה -
אוֹ מִהַשְׁמֵשׁ שֶׁעֵלָה

In its autumn tint of gold—
From the lightning in the sky
As it pass'd me flying by—
From the thunder, and the storm—
And the cloud that took the form
(When the rest of Heaven was blue)
Of a demon in my view—

Edgar Allan Poe

Evening Star

'Twas noontide of summer,
And mid-time of night;
And stars, in their orbits,
Shone pale, thro' the light
Of the brighter, cold moon,
'Mid planets her slaves,
Herself in the Heavens,
Her beam on the waves.
I gazed awhile
On her cold smile;
Too cold- too cold for me-
There pass'd, as a shroud,
A fleecy cloud,
And I turned away to thee,
Proud Evening Star,
In thy glory afar,
And dearer thy beam shall be;
For joy to my heart
Is the proud part
Thou bearest in Heaven at night,
And more I admire
Thy distant fire,
Than that colder, lowly light.

בְּגוֹן זָהָב סְתִיּוֹי שָׁלָה -
מִהִבְרֵק שְׁבֵהֶרֶף עֵין
עוֹבֵר עָלַי פְּתָאוֹם וְאֵין -
מִרַעַם, מִעֵנָן גּוֹלֵשׁ
בְּצוּרָתוֹ שֶׁהוּא לֹבֵשׁ
(שָׁאֵר הָרוֹם נִשְׁאָר כָּחֹל)
לִשְׁד לְדָמוֹת כָּל כֶּה יָכוֹל -

אֶדְגָּר אֵלְן פּוֹ (1809-1849)

נוֹכֵב הָעֶרֶב

בְּאִמְצַע הַקִּיץ,
בְּחֻצוֹת הַלַּיִל;
נוֹכְבִּים הִבְהִיבוּ
חֲוִירִים כְּמוֹ צֶל
בְּאוֹר הַיָּרֵחַ
הַקָּר; עֲבָדָיו -
נוֹכְבֵי הַלֵּקֶת
הִלְכוּ אַחֲרָיו.
הוּא חָג בְּשָׁמַיִם,
הַיָּם מוֹאֵר.
הַבְּטָתִי לְזִמְנָהּ
עַל חִיּוֹכֵי הַקָּר.
לְתַכְרִיכִים דּוֹמָה
עָנָן מִתְלַתֵּל...
וּפְנִיתִי אֶל עַל,
אֵלָי, נוֹכֵב עֶרֶב גָּאָה,
בְּתַפְאֲרֶתְךָ הֶרְחוֹקָה.
קִרְנֶךָ לִי יִקְרָה יוֹתֵר,
וְלִבִּי שָׁמַח, כְּאִשָּׁר
אֲנִי מִבִּין אֶת חִלְקֶךָ
הַגָּאָה בְּשָׁמַי הַלַּיִל.
וְיוֹתֵר אֲנִי מַעֲרִיץ
אֶת הָאֵשׁ שֶׁאַתָּה מְפִיץ,
מֵאִשָּׁר אוֹתוֹ אוֹר - קָר וְדִלִּיל.

Edgar Allan Poe

Lines on Ale

Filled with mingled cream and amber,
I will drain that glass again.
Such hilarious visions clamber
Through the chamber of my brain.
Quaintest thoughts, queerest fancies
Come to life and fade away.
What care I how time advances;
I am drinking ale today.

Richard Monckton Milnes (Lord Houghton)

The Men of Old

I know not that the men of old
Were better than men now,
Of heart more kind, of hand more bold,
Of more ingenuous brow:

I heed not those who pine for force
A ghost of Time to raise,
As if they thus could check the course
Of these appointed days.

Still it is true, and over true,
That I delight to close
This book of life self-wise and new,
And let my thoughts repose

On all that humble happiness
The world has since foregone, —

אדגר אלן פו (1809-1849)

שורות על השכר

ארוקן את הכוס עוד פעם -
תערוכת קרם וענבר.
חזיונות של צבע וטעם
עוברים במוחי המשכר.
הזמן מתקדם? מה אכפת לי?
שעף משנה, נוף מוזר
נולד ואינו, מה פלא,
אם אני כאן שותה שכר?

ריצ'רד מונקטון מילנס (לורד הוטון) (1809-1885)

בני העבר

האם בני העבר היו טובים
מבני דורנו אז -
לכביים יותר ונועזים
ואצילים כמו פז?

איני מקשיב לנכספים לעז
הבא כדי להחיות
את צל הזמן, אבל אין כוח עז
לבלם מרוץ דקות.

לכן, וזאת אמת, כל האמת:
סגרתי בשמחה
את ספר החיים שלי בעת
של "חדושי חכמה".

והגיתי עכשו מצאו להם מעון,
באשר תם של דור,

The daylight of contentedness That on those faces shone! With rights, tho' not too closely scann'd, Enjoy'd as far as known, — With will by no reverse unmanned, With pulse of even tone, — They from to-day and from to-night Expected nothing more Than yesterday and yesternight Had proffer'd them before. To them was life a simple art Of duties to be done, A game where each man took his part, A race where all must run; A battle whose great scheme and scope They little cared to know, Content, as men at arms, to cope Each with his fronting foe. Man wore his Virtue's diadem, And proudly wore it then; Great thoughts, great feelings, came to him Like instincts among men: Emily Brontë Remembrance	שְׁבַצְנִיעוֹת הָיָה הוּא שָׁבַע רָצוֹן; פְּנֵיהֶם זָהְרוּ בְּאוֹר. הֵם נָהֲנוּ תָמִיד מֵהֶזְכִּיאוֹת בְּשֶׁכֶל, בְּלִי דִיּוּק, וְדוֹפְקֵם הָיָה סֵדִיר מְאוֹד, רָצוֹן חֲרוֹת בְּצוּק. וּמַהֲיִים וּמַהֲלִיל הֵבֵא הֵם לֹא צָפוּ לְטֹל יוֹתֵר מִזֶּה שֶׁבִּתּוֹדָה רַבָּה הָיָה לָהֶם אֶתְמוּל. וְהַחַיִּים הָיוּ דְּבַר פָּשוּט, בּוֹ כָּל אֶחָד נְחוּץ, מִשְׁחָק לְכָל אָדָם, וְתַחֲרוּת, כִּי חַיִּיבִים לְרוּץ, וְקָרֵב שֶׁהִקְפּוֹ וְהִתְכַּנִּית לֹא עָבְּנוּ אוֹתָם, אֲבָל כְּלוֹחֲמִים עִמָּדוֹ תָּמִיד מִנְּגֵד אוֹיְבָם. וְהֵם עָנְדוּ דָּאָז בְּגָאוֹה אֶת נֶזֶר סִגְלוֹתָם, הִגִּיג וְרִגְשׁ-עַל אֵלֶיהֶם בָּא כְּמוֹ יֶצֶר בֶּן-אָדָם. הַתְּרַגּוּם נִעֲרַךְ בַּהֲשָׁתַתְפוֹת פְּעִילָה שֶׁל ChatGPT אֵמִילִי בְּרוֹנְטֶה (1818-1848) זְכֵּרוֹנוֹת
--	--

Cold in the earth—and the deep snow piled above thee,
Far, far removed, cold in the dreary grave!
Have I forgot, my only Love, to love thee,
Severed at last by Time's all-severing wave?

Now, when alone, do my thoughts no longer hover
Over the mountains, on that northern shore,
Resting their wings where heath and fern-leaves cover
Thy noble heart forever, ever more?

Cold in the earth—and fifteen wild Decembers,
From those brown hills, have melted into spring:
Faithful, indeed, is the spirit that remembers
After such years of change and suffering!

Sweet Love of youth, forgive, if I forget thee,
While the world's tide is bearing me along;
Other desires and other hopes beset me,
Hopes which obscure, but cannot do thee wrong!

No later light has lightened up my heaven,
No second morn has ever shone for me;
All my life's bliss from thy dear life was given,
All my life's bliss is in the grave with thee.

But, when the days of golden dreams had perished,
And even Despair was powerless to destroy,
Then did I learn how existence could be cherished,
Strengthened, and fed without the aid of joy.

Then did I check the tears of useless passion—
Weaned my young soul from yearning after thine;
Sternly denied its burning wish to hasten
Down to that tomb already more than mine.

בְּקִבְרְךָ הָקָר וְהַמְשֻׁמִּים, כֹּה מְרֻחָק
אֶתָּה, וְשִׁלְג נֶעְרָם עָלָיו לְרוֹב!
אֱהוֹב, עַל-יָדֵי גַל הַזְּמַן מִמֶּנִּי מִנֶּתֶק,
הָאֵם אוֹתְךָ שִׁכַּחְתִּי פֶעַם לְאַהֲבָ?

אֲנִי כָאֵן לְבַדִּי. מִחֲשָׁבוֹת שְׁלִי עֲפוֹת
לְחוּף צְפוֹנִי, לְשִׁטַּח הַרְרֵי רְחוֹק,
אֶל לִבְךָ הָאֲצִיל שֶׁשָּׁם לַעַד כָּבוֹר. צוֹנְחוֹת
אֲז כִּנְפֵיהֶן עָלִי הָאֲחוֹ הַיָּרֵק.

עָבְרוּ כְּבֶר חֲמִישֶׁה עֶשֶׂר חֲדָשֵׁי דְצֶמְכֶר
וּמִגְבְּעוֹת חוֹמוֹת נִמְסוּ לְאַבִּיב:
נֶאֱמְנָה רוּחִי לְסִבֵּל וּלְנָדָר
כָּל שָׁנוֹת כָּאֵב בְּכָל שָׁנוֹי שֶׁמִּסְבִּיב.

וּבְכֵן, סָלַח לִי, מֵתוֹק שְׁלִי אֱהוֹב מִנְעוּרִי,
אִם בְּגֵאוֹת הַזְּמַן אֲשַׁכַּח פֶּתְאוֹם אוֹתְךָ;
תִּקְוּוֹת וִרְצוֹנוֹת רוֹדְפִים כָּל רָגַע אַחֲרִי,
נִרְאִית לִי בְּטִשְׁטוּשׁ, אֶךְ בְּלִי עוֹזֹת דְּמוּתְךָ.

מִלְכֶּתְךָ שׁוֹב לֹא הָאִיר אוֹתִי אוֹר מִמְרוֹמָיו,
מֵאֲז שׁוּם בֶּקֶר בְּשִׁבְלִי כְּבֶר לֹא הִבְרִיק.
עִמָּךְ נִלְקַח כָּל אֲשֶׁר מִחַיִּים שְׁלִי עֲכָשְׁיוֹ:
בְּקִבְרְךָ כָּל אֲשֶׁר שֶׁל חַיִּי, כָּל זִיק.

אֲבֵל, כְּאֲשֶׁר כְּבֶר נִסְפּוּ כָּל חִלּוּמוֹת שְׁלִי פֶז,
וּלְיָאוּשׁ כְּבֶר לֹא הָיָה מָה לְהִרְסָה,
יִדְעֵתִי לְהוֹקִיר אֶת הַקִּיּוֹם הַזֶּה, וְאֲז
לֹלָא עֲזַרְתָּ שְׁמַחָה פֶּתְאוֹם גְּדֹל בִּי עוֹז.

וְאֲז בְּדַקְתִּי אֶת דְּמַעוֹת לִשְׁוֹא שְׁלִי הַתְּשׁוּקָה -
וְאֶת נַפְשִׁי הַצְּעִירָה גְּמֵלְתִּי לִי
מִכְמִיהָתָה לְזַכְרְךָ וְגַם מִכָּל זָקָה
לְקֶבֶר אֲשֶׁר כְּבֶר חֲשַׁבְתִּי מִשְׁלִי.

And, even yet, I dare not let it languish,
Dare not indulge in memory's rapturous pain;
Once drinking deep of that divinest anguish,
How could I seek the empty world again?

Emily Bronte

Song

The linnet in the rocky dells,
The moor-lark in the air,
The bee among the heather bells
That hide my lady fair:

The wild deer browse above her breast;
The wild birds raise their brood;
And they, her smiles of love caressed,
Have left her solitude!

I ween, that when the grave's dark wall
Did first her form retain,
They thought their hearts could ne'er recall
The light of joy again.

They thought the tide of grief would flow
Unchecked through future years;
But where is all their anguish now,
And where are all their tears?

Well, let them fight for honour's breath,
Or pleasure's shade pursue--
The dweller in the land of death
Is changed and careless too.

And, if their eyes should watch and weep

וגם, שתחלש לגמרי, לא רציתי,
שתתמכר לכאבי הזכרון...
מגביע יסורי האל מספיק שתיתי,
מה אחפש לי בעולם הדקאון?

אמילי ברונטה (1818-1848)

שיר

פרוש במצולות סלעים,
למעלה עפרוני,
דבורה באחו - מסתירים
את יפיה של גברתי.

איל רועה מעל גופה;
צפור בקן עתה;
כלם, שפעם היא לטפה,
עזבו בדד אותה!

כשעוד הקבר הקודר
את צורתה שמר,
הם לא ידעו להזכר
אור של שמחת עבר;

"האבל עוד תזרם", - חושבים, -
"בלי לאבד גאות";
אבל איפה היסורים,
איפה כל הדמעות?

אז תנו להם קצת להפיר
כבוד ותפארה --
המת גם לא תמיד זהיר
ומשנה צורה.

כשבעינם אין דאבה,

Till sorrow's source were dry,
She would not, in her tranquil sleep,
Return a single sigh!

Blow, west-wind, by the lonely mound,
And murmur, summer-streams--
There is no need of other sound
To soothe my lady's dreams.

Emily Brontë

Eight short poems

1. All hushed and still within the house

All hushed and still within the house;
Without – all wind and driving rain;
But something whispers to my mind,
Through rain and through the wailing wind,
Never again.
Never again? Why not again?
Memory has power as real as thine.

2. O come with me

O come with me, thus ran the song,
The moon is bright in Autumn's sky,
And thou hast toiled and laboured long
With aching head and weary eye.

3. Had there been falsehood in my breast

Had there been falsehood in my breast
No thorns had marred my road,
This spirit had not lost its rest,

כי צער כָּבֵד לֹא מְזִיק,
גַּם הִיא בְּתוֹךְ שְׁנֵתָה שְׁלֹנָה,
הִיא דָּמַע לֹא תִפְּיֵק.

נִשְׁבִּי הָרוּחַ, וּמִלְמֵל
הַנֶּחֱל בְּמִדְרוֹן -
צְלִילְכֶם מִתְאַיִם מָאֵד, בְּתֵל
לְחֵלֶם לָהּ וְלִישָׁן.

אֵמִילִי בְּרוֹנְטֶה (1818-1848)

שְׁמוֹנֶה שִׁירִים קְצָרִים

1. כָּלֶם שׁוֹתֵקִים וְעֵדִין בְּתוֹךְ הַבַּיִת

כָּלֶם שׁוֹתֵקִים עֵדִין בְּתוֹךְ הַבַּיִת;
בְּלִי הָרוּחוֹת וְגֶשֶׁם זֶלְעָפוֹת;
אֶךְ מִשְׁהוּ לְתוֹדְעֵתִי לִוְחָשׁ
מִתוֹךְ סָאוֹן הַגֶּשֶׁם הַגּוֹעֵשׁ,
לֹא עוֹד לְעַד.
לֹא עוֹד? אָמֵת? לָמָּה לְעַד?
לְזָכְרוֹן שְׁלֶךְ יֵשׁ כּוֹחַ לְמִמֶּשׁ.

2. הַיָּרֵחַ בְּהִיר בְּשָׁמִי הַסֵּתוֹ

הַיָּרֵחַ בְּהִיר בְּשָׁמִי הַסֵּתוֹ.
"הוּ, בּוֹא אֵתִי", - הַשִּׁיר דּוֹאֵב, -
"עֲבֹדֶתְךָ, עֲמֵלֶתְךָ זְמַן כֹּה רַב,
עֵינֶיךָ עֵיפָה וְרֹאשְׁךָ כּוֹאֵב".

3. הָאֵם נִפְשִׁי שִׁקְרָה, בְּדַתָּה?

הָאֵם נִפְשִׁי שִׁקְרָה, בְּדַתָּה?
קוֹצִים עַל דֶּרֶכִּי לֹא נִעְרְמוּ,
הָרוּחַ הַזֹּאת נִשְׁאַרָה שִׁקְטָה,

These tears had never flowed.

4. She dried her tears, and they did smile

She dried her tears, and they did smile
To see her cheeks' returning glow;
Nor did discern how all the while
That full heart throbbed to overflow.
With that sweet look and lively tone,
And bright eye shining all the day,
They could not guess, at midnight lone
How she would weep the time away.

5. What winter floods, what showers of spring

What winter floods, what showers of spring
Have drenched the grass by night and day;
And yet, beneath, that spectre ring,
Unmoved and undiscovered lay
A mute remembrancer of crime,
Long lost, concealed, forgot for years,
It comes at last to cancel time,
And waken unavailing tears.

6. Long neglect has worn away

Long neglect has worn away
Half the sweet enchanting smile;
Time has turned the bloom to grey;
Mould and damp the face defile.
But that lock of silky hair,
Still beneath the picture twined,
Tells what once those features were,
Paints their image on the mind.
Fair the hand that traced that line,

דמעותי מעולם לא זרמו.

4. דמעותיה פסקו, היא יבשה אותן

דמעותיה פסקו, היא יבשה אותן,
וזָהַר עַל לַחֲיִיהָ רָחַף;
וְאִישׁ מֵהֶם לֹא הִבְחִין שְׂכַל הַזָּמַן
לְבָהּ הַמָּלֵא עוֹלָה עַל גְּדוּתֶיהָ.
מִבְטָה מְתוֹק וְקוֹלָה מְצַלְצֵל,
וְעֵינֶיהָ כָּל הַיּוֹם מְאִירוֹת,
וְאִישׁ לֹא נָחַשׁ, אִיךָ בְּחֹשֶׁךְ הַלֵּיל
הִיא בּוֹדְדָה הַתִּיפְחָה בְּחֻצוֹת.

5. אם כי מבול חרפי, מטרי אביב עזים

אם כי מבול חרפי, מטרי אביב עזים
הִרְטִיבוּ אֶת הָעֵשָׂבִים יוֹמָם וָלַיִל;
אֶךְ מִתַּחְתָּם, שׁוֹכֵב בְּמַעְגַּל קֶסָמִים,
לֹא הִתְגַּלָּה חֶסֶר-תְּנוּעָה, אֲלֵם כָּצֵל
עַד-רְאִיָּה לִפְשֵׁעַ הַנּוֹרָא - נִטְמָן,
נִסְתָּר, נִשְׁכָּח, אֲבוּד שָׁנִים רַבּוֹת.
הוּא עוֹד יָקוּם בְּסוּוֹף לִקְטֹעַ אֶת הַזָּמַן,
וְלִהְיוֹת אֶת הַדְּמְעוֹת הַלֹּא-נִרְאוֹת.

6. מרוב הזנחת שנים

מרוב הזנחת שנים
נִשְׁחַק הַחִיּוֹךְ הַקְּסוּם;
וְאֶת פְּרִיחַת הַפָּנִים
לַחֹת וְעֶבֶשׁ הָרֶסֶס.
תִּלְתֵּל הַמָּשִׁי הוֹעֵם
אֶךְ, שְׁזוֹר בְּתוֹךְ הַחֶרְבּוֹן,
אֶת הַקְּלִסְתָּר שֶׁכָּבַר לֹא קִיָּם
מַעֲלָה עוֹד בְּזָכְרוֹן.
וְאוֹתוֹ הָאִישׁ מְצִיר...

'Dearest, ever deem me true';
Swiftly flew the fingers fine
When the pen that motto drew.

7. It will not shine again

It will not shine again:
Its sad course is done;
I have seen the last ray wane
Of the cold, bright sun.

8. I know not how it falls on me

I know not how it falls on me,
This summer evening, hushed and lone;
Yet the faint wind comes soothingly
With something of an olden tone.
Forgive me if I've shunned so long
Your gentle greeting, earth and air!
But sorrow withers even the strong,
And who can fight against despair?

Walt Whitman

A Noiseless Patient Spider

A noiseless patient spider,
I mark'd where on a little promontory it stood isolated,
Mark'd how to explore the vacant vast surrounding,
It launch'd forth filament, filament, filament, out of itself,
Ever unreeling them, ever tirelessly speeding them.

And you O my soul where you stand,
Surrounded, detached, in measureless oceans of space,
Ceaselessly musing, venturing, throwing, seeking the spheres to connect them,

"אהובי, אני דומה?"
אצבעות עפות מהר,
והעט כותב את שמה.

7. היא לא תאיר לי שוב

היא לא תאיר לי שוב:
רק קרן אחת נשארה;
נגמר מסלולה העצוב,
השמש קרה, בהירה.

8. אני לא יודעת איך כל זה נופל עלי

אני לא יודעת איך כל זה נופל עלי,
ערב קיץ זה של בדידות משנה;
אך הבריזה המרגיעה מגיעה אלי
עם משהו בעל נימה חמה ישנה.
סלח לי על שהתרחקתי ימים ארפים -
ברכתך העדינה, אדמה ואויר!..
אבל הצער קולט גם את החזקים.
מי יכול לקום נגד היאוש המדביר?

וולט ויטמן (1819-1892)

עכביש שקט סבלני

היה זה עכביש שקט וסבלני...
ושמתי לב איפה על גג קטן הוא התיצב בודד,
ושמתי לב כיצד, כדי לגשש את הסביבה הרחבה והפנויה,
הוא מתוכו הפליט נימה, נימה, נימה,
תמיד מתיר אותן, מאיץ אותן ללא לאות.

ואת, הנשמה שלי, היכן שאת עומדת,
מקפת, מבודדת באוקיינוסים ללא מדות של היקום,
ומהרהרת, מעיזה, זורקת, ומחפשת ללא הרף ספירות כדי להתחבר,

Till the bridge you will need be form'd, till the ductile anchor hold,
Till the gossamer thread you fling catch somewhere, O my soul.

Arthur Hugh Clough

Say not the Struggle nought Availe

Say not the struggle nought availeth,
The labour and the wounds are vain,
The enemy faints not nor faileth,
And as things have been, things remain;

If hopes were dupes, fears may be liars;
It may be, in yon smoke conceal'd,
Your comrades chase e'en now the fliers—
And, but for you, possess the field.

For while the tired waves vainly breaking
Seem here no painful inch to gain,
Far back, through creeks and inlets making,
Comes silent, flooding in, the main.

And not by eastern windows only,
When daylight comes, comes in the light,
In front the sun climbs slow, how slowly,
But westward, look! the land is bright.

William Johnson Cory

Amaturus

(Stanza 1)

עד שֶהגֶשֶׁר הַנְחוּץ לָךְ יִבְנֶה, עד שֶהעָגֹן הַגָּמִישׁ יֵאָחַז בְּקֶרֶקֶע,
עד שֶקוּרֵי הָעֶכְבִּישׁ, אֲשֶׁר אֶת מַפְלִיטָה, יִתְפָּסוּ אִיפְשָׁהוּ, הֵה, נִשְׁמָתִי!

ארתור יו קלאף (1819-1861)

אל תאמר: למאבק אין תועלת

אל תאמר: למאבק אין תועלת,
הם לשוא - העבודה, הפצעים,
כי האויב לא נכשל, רב יכלת,
כפי שהיו, הדברים נשארים;

שקרו תקוותיך? אולי גם פחד?
כי בעשן, שם הקרב לא עוצר,
וכל חבריך רודפים בחד,
ולנצחון רק אתה חסר.

שוא כל הגלים מפים ביבשת
בעיפות ובלי שום התקדמות,
אך אי-שם, בתוך נחלים בשקט
כבר מתחילה את דרכה הגאות.

כשבחלונות הפונים מזרחה
היום מגיע, נכנס עם אורה,
רק מטפסת השמש שנוחה,
(אך) ראה מערבה! הארץ בהירה.

תודתי ל- ChatGPT על השתתפותו בעריכה ספרותית

ויליאם ג'ונסון קורי (1823-1892)

Amaturus

(בית 1)

Somewhere beneath the sun,
Remembered or forgot,
There lives a loved, a lovely one
With whom I share my lot:
I know not if her eyes are blue,
Or in the dust her locks are cast;
But that she is, and that she's true,
I will maintain unto the last.

William Johnson Cory

Heraclitus

They told me, Heraclitus, they told me you were dead,
They brought me bitter news to hear and bitter tears to shed.
I wept, as I remembered, how often you and I
Had tired the sun with talking and sent him down the sky.
Now that is long and long ago, old star of Myndus way,
Now you are ashes, somewhere, long and long ago forgot;
Yet still your pleasant voices, your nightingales, are awake;
For Death, he taketh all away, but them he cannot take.

(*)
מתחת לשמש, אי-שם
נזכרת או שנשכחה,
האהובה מכלם
היא גורלי, הברוכה.
האם עיניה כחלות,
או שערה – אפר צונן?
היא איננה צל חלומות,
על זאת עד סופי אגן.

(*) Amaturus – מי שיאהב (לטימית)
נ.ב. גיבור השיר טוען שאהבתו אמיתית ואינה תלויה בשאלה האם
אהבתו חיה או לא.
המצב ההפוך מתואר בשירה של מטילדה בלינד "רק חיוך"
תודתי ל- ChatGPT על השתתפותו בעריכה ספרותית

ויליאם ג'ונסון קורי (1823-1892)

הרקליטוס

(*)
הם אמרו לי, הרקליטוס, הם אמרו לי שאתה מת,
הם הביאו לי חדשות מרות לשמע ודמעות מרות לשפף.
בכיתי, כשנזכרתי, כמה פעמים אתה ואני
עיפנו את השמש בדבורים ושלחנו אותו לשקיעה.
זה היה מזמן ומזמן - בדרך למינדוס האיר כוכב קדמון...
עכשו אתה אפר, איפשהו, נשכח מזמן ומזמן;
ובכל זאת קולותיך הנעימים, זמיריך, עדיין ערים;
כי המות לוקח את הכל, אבל אותם לקחת הוא לא יכול.

(*) תרגומו האנגלי של וו. ג'יי. קורי לקינה היוונית העתיקה של קלימאכוס.
כאן הרקליטוס הוא ידידו של גיבור השיר, לא הפילוסוף המפורסם.

תודתי ל- ChatGPT על השתתפותו בעריכה ספרותית

William Johnson Cory

Mimnermus in church

You promise heavens free from strife,
Pure truth, and perfect change of will;
But sweet, sweet is this human life,
So sweet, I fain would breathe it still;
Your chilly stars I can forego,
This warm kind world is all I know.

You say there is no substance here,
One great reality above:
Back from that void I shrink in fear,
And child-like hide myself in love:
Show me what angels feel. Till then,
I cling, a mere weak man, to men.

You bid me lift my mean desires
From faltering lips and fitful veins
To sexless souls, ideal quires,
Unwearied voices, wordless strains:
My mind with fonder welcome owns
One dear dead friend's remembered tones.

Forsooth the present we must give
To that which cannot pass away;
All beauteous things for which we live
By laws of time and space decay.
But oh, the very reason why
I clasp them, is because they die.

ויליאם ג'ונסון קורי (1823-1892)

מימנרמוס בכנסייה

מימנרמוס מקולופון - משורר יוני שכתב בז'אנר האלגיה (המאה ה-7 לפני הספירה)

שמים נקיים מריב
אתה מבטיח, אור שלם,
אבל מתוך, מתוך הוא טיב
חיי אדם, אותם נושם.
זר לי קר כוכבים נהיר,
עולם טוב, חם אני מכיר.

אין כאן מהות, אתה אומר,
למעלה כל המציאות.
אני, כמו ילד, מסתתר
באהבה מריקנות,
תגיד לי: מה מלאך מרגיש?
הייתי נאחז באיש.

מרעד שפתיים, וריד באש
אל נשמות ללא זקה
שאעבר, אתה דורש,
אל מנגינות ללא תשוקה.
צלילים לי חשובים יותר
של קול המת, של החבר.

"לפרע את החוב של גוף
לשם הרוח - זאת מצנה,
הכל יקמל, הכל יעוף -
חק של מרחב וזמן קבע"...
אני אוהב הכל, פשוט
כי על הכל נגזר למות.

התרגום מתפרסם בתודה ל-ChatGPT על השתתפותו בעריכה ספרותית

Christina Rossetti

Remember

Remember me when I am gone away,
Gone far away into the silent land;
When you can no more hold me by the hand,
Nor I half turn to go yet turning stay.
Remember me when no more day by day
You tell me of our future that you plann'd:
Only remember me; you understand
It will be late to counsel then or pray.
Yet if you should forget me for a while
And afterwards remember, do not grieve:
For if the darkness and corruption leave
A vestige of the thoughts that once I had,
Better by far you should forget and smile
Than that you should remember and be sad.

Christina Rossetti

Echo

Come to me in the silence of the night;
Come in the speaking silence of a dream;
Come with soft rounded cheeks and eyes as bright
As sunlight on a stream;
Come back in tears,
O memory, hope, love of finished years.
Oh dream how sweet, too sweet, too bitter sweet,
Whose wakening should have been in Paradise,
Where souls brimfull of love abide and meet;
Where thirsting longing eyes
Watch the slow door
That opening, letting in, lets out no more.

כריסטינה רוֹסֶטִי (1830-1894)

זכר

זכר נא אותי כְּשֶׁאֶעֱזֹב. יבוא הזמן,
אלך הרחק לארץ דומיה לעד,
כְּשֶׁלֹא תוכל עוד להחזיק אותי ביד -
אני פונה ללכת, אך עדין כאן.
זכר נא אותי כְּשֶׁלֹא תוכל מיום ליום
על עתידנו שתכננת לי לומר:
רק זכר אותי; אתה מבין: כבר מאחר
להתיעץ, להתפלל. היה שלום!
אך אם אותי לשכח פעם תצטרך
ואז תזכר, אל תתאבל בדאבון:
אם ישאר בחשכה וברקבון
ממחשבותי של פעם שריד עלוב,
עדיף שילעתיך תשכח ותחיה,
משתזכר אותי ואז תהיה עצוב.

כריסטינה רוֹסֶטִי (1830-1894)

הד

בוא אלי בשתיקת הליל;
בוא בשקט המדבר של חלום;
בוא עם לחיים מעגלות ועינים צחות כצל,
כאור השמש ביהלום.
או חזר בבכי גדול.
אה, זכרון, תקווה, אהבת אתמול!
אוי חלום מתוק, מתוק מדי, עד מר מתוק,
שהתעוררונו בגן העדן היתה צריכה להיות,
היכן שנשמות האוהבים נפגשות ברגש עמק,
היכן שבצמא עינים משתוקקות
צופות בדלת שלאט
נפתחת, מכניסה פנימה, אבל רק אחד.

Yet come to me in dreams, that I may live My very life again though cold in death: Come back to me in dreams, that I may give Pulse for pulse, breath for breath: Speak low, lean low, As long ago, my love, how long ago! Christina Rossetti	ובְּכֹל זֹאת, בּוֹא אֵלַי בְּחִלּוּמוֹת שֶׁל הַמֶּת, שְׁאֲחִיָּה חַיִּי שׁוּב. אִם כִּי קָר בְּאַדְמָה, חֲזֹר אֵלַי בְּחִלּוּמוֹת, וְאוֹכֵל לִתֵּת פְּעִימַת דֶּפֶק תְּמוּרַת פְּעִימָה, נְשִׁימָה תְּמוּרַת נְשִׁימָה: דִּבֵּר בְּקוֹל נְמוּךְ, נְמוּךְ גַּם, כְּמוֹ שֶׁלִּפְנֵי זְמַן רַב, אֲהוּבִי, לִפְנֵי כְּמָה זְמַן! כְּרִיסְטִינָה רוֹסֶטִי
When I am dead, my dearest When I am dead, my dearest, Sing no sad songs for me; Plant thou no roses at my head, Nor shady cypress tree: Be the green grass above me With showers and dewdrops wet; And if thou wilt, remember, And if thou wilt, forget. I shall not see the shadows, I shall not feel the rain; I shall not hear the nightingale Sing on, as if in pain: And dreaming through the twilight That doth not rise nor set, Haply I may remember, And haply may forget. Christina Rossetti	יְקִירָתִי, כְּשֶׁאֲמוֹת יְקִירָתִי, כְּשֶׁאֲמוֹת, לִי שִׁירִים אֶל תִּשְׁרִי נוֹגִים; אֶל תִּשְׁתְּלִי לְרֹאשׁ וָרֵד, אוֹ בְּרוֹשׁ מוֹצֵל לְצַדִּדִּים: רֶטֶב מִטֵּל וּמִגֶּשֶׁם הַדָּשָׁא רְצִי הִכִּי; וְאִם תִּרְצִי, זְכָרִי פַעַם, וְאִם תִּרְצִי, תִּשְׁכַּחִי. אֲנִי לֹא אֶרְאֶה צִלִּים שָׁם, הַסַּעַר לֹא יִתְקַרֵּב; וְלִזְמִיר לֹא אֶקְשִׁיב עוֹד הַשֵּׁר כְּאִלּוֹ מִכָּאֵב: וּבְדַמְדוּמִים חוֹלְמַת שְׁלֹא שׁוֹקְעִים לַעֲד, אוּלֵי אֶזְכֹּר אֵיזָה צֶלֶם, אוּלֵי אֶשְׁכַּח כָּל אֶחָד. כְּרִיסְטִינָה רוֹסֶטִי
Who has seen the wind? Who has seen the wind? Neither I nor you.	מִי רָאָה אֶת הָרוּחַ? מִי רָאָה אֶת הָרוּחַ? לֹא אֲנִי, לֹא אַתָּה.

But when the leaves hang trembling,
The wind is passing through.
Who has seen the wind?
Neither you nor I.
But when the trees bow down their heads,
The wind is passing by.

Emily Dickinson

“Hope” is the thing with feathers

“Hope” is the thing with feathers -
That perches in the soul -
And sings the tune without the words -
And never stops - at all -

And sweetest - in the Gale - is heard -
And sore must be the storm -
That could abash the little Bird
That kept so many warm -

I’ve heard it in the chilliest land -
And on the strangest Sea -
Yet - never - in Extremity,
It asked a crumb - of me.

Emily Dickinson

Success is counted sweetest

Success is counted sweetest
By those who ne’er succeed.
To comprehend a nectar
Requires sorest need.

Not one of all the purple Host

אך אם העלוה רוּעֶדֶת:
הרוח עברה עתה.
מי ראה את הרוח?
לא אתה, לא אני.
אך אם כל צמרת רוכנת:
עברה הרוח ההיא.

אמילי דיקינסון (1830-1886)

"תקווה" - דבר בעל נוצות

"תקווה" - דבר בעל נוצות -
בנפש קן קלעה -
ושרה אין סוף מנגינות -
כלן ללא מלה -

המתוקה, חמה כאור
נשמעת בסער רב -
הלב כואב: את הצפור
הסער יביה עקשיו.

היא שרה לי בים צפוני,
הכי מוזר (ברור,
לא במצב הקיצוני),
בקשה היא רק פרור.

אמילי דיקינסון

הצלחה נחשבת למתוקה ביותר

הצלחה נחשבת למתוקה ביותר
על ידי אלו שלא הצליחו אף פעם.
כדי להבין מה הוא טעמו של צוף,
דרוש רגש צמא עז מכל טעם.

אף אחד מכל הצבא-ארגמן,

Who took the Flag today Can tell the definition So clear of Victory As he defeated – dying – On how forbidden ear The distant strains of triumph Burst agonized and clear!	שְׁדָּגְלוּ מִתְנוֹפֵף בְּרֶמָה הַיּוֹם, לֹא יָכוֹל לְנַסֵּחַ אֶת הַהֶגְדֶּרָה כָּל כֶּךָ בְּרוּרָה מֶה זֶה נִצְחוֹן, מֵאִשֶּׁר אִישׁ שֶׁנִּצַּח וְגוֹסֵס, שֶׁאֲזָנוּ קוֹלֶטֶת צְלִילִים אַחֲרוֹנִים, וְאַלֶּה הֵן תְּרוּעוֹת הַנִּצְחוֹן אֵי שָׁם שֶׁל הָאוֹיֵב - מִיִּסְרִים וְצִלּוּלִים!
Emily Dickinson I'm Nobody! Who are you? I'm Nobody! Who are you? Are you - Nobody - too? Then there's a pair of us! Dont tell! they'd banish us - you know! How dreary - to be - Somebody! How public - like a Frog - To tell your name - the livelong June - To an admiring Bog!	אמילי דיקינסון אֲנִי כָּאֵן אִף אֶחָד! וְגַם אַתָּה? אֲנִי כָּאֵן אִף אֶחָד! וְגַם אַתָּה? אֶנְחֵנוּ זֹוג. אֶל תִּסְפֹּר עַל כֶּךָ לֵאמֹר אֶחָד מִהַחֲבֵרָה! הֵם יִגְרְשׁוּ אוֹתָנוּ חִישׁ מִהָרָא! כַּמָּה קוֹדֵר - לִהְיוֹת כָּאֵן מִישָׁהוּ! בְּפִמְבִי - כְּמוֹ צִפְרֹדֶעַ בְּבִיצָה בְּכָל יוֹמִי לַחֲזֹר שׁוֹב עַל שִׁמְךָ מִוֶּל חֲבוּרָה חִיּוֹת מַעְרִיצָה!
Emily Dickinson My Life had stood - a Loaded Gun My Life had stood - a Loaded Gun - In Corners - till a Day The Owner passed - identified - And carried Me away - And now We roam in Sovereign Woods - And now We hunt the Doe -	אמילי דיקינסון חַיִּי עָמְדוּ - רוֹבָה טֵעוֹן חַיִּי עָמְדוּ - רוֹבָה טֵעוֹן - בְּתוֹךְ פְּנוֹת – כֶּה, סִתָּם. הַבְּעָלִים עָבַר - זָהָה - לִקַּח אוֹתִי מִשָּׁם - בְּיַעְרוֹת מְשׁוֹטְטִים - צָדִים שָׁם אֵילוֹת -

And every time I speak for Him The Mountains straight reply - And do I smile, such cordial light Upon the Valley glow - It is as a Vesuvian face Had let it's pleasure through - And when at Night - Our good Day done - I guard My Master's Head - 'Tis better than the Eider Duck's Deep Pillow - to have shared - To foe of His - I'm deadly foe - None stir the second time - On whom I lay a Yellow Eye - Or an emphatic Thumb - Though I than He - may longer live He longer must - than I - For I have but the power to kill, Without - the power to die – Emily Dickinson Tell all the truth but tell it slant Tell all the truth but tell it slant — Success in Circuit lies Too bright for our infirm Delight The Truth's superb surprise As Lightning to the Children eased With explanation kind	אני רק מדבר בשמו, והגבעות עונות - חיוך שלי לכל הגיא גם הוא מיד עונה - זה כמו פנים וזביות כאשר הוא נהנה - כליל - יומנו הסתיים - על ראש של אדוני - אני שומר טוב מכל כר עם פוך ברז אדרי - אני אויב לאויבו, זה לא יזוז שנית - על מי אני מניח עין - או אגודל שלי - אני עז מהבעלים - הוא שיחיה למרות - כי יש רשות לי להרג, ואין רשות למות - נ.ב. פרשנות אחת: הבעלים היא המשוררת, והכעס שהיא שחררה הוא שמדבר (א.ג.) אמילי דיקינסון את האמת ברמז תן את האמת ברמז תן: בהיר מדי האור של האמת שבא פתאום, כדי שנוכל לצבר. ברק לילדים ישקף אם בא עם סוג הסבר,
--	---

The Truth must dazzle gradually Or every man be blind — Emily Dickinson There's a certain Slant of light There's a certain Slant of light, Winter Afternoons — That oppresses, like the Heft Of Cathedral Tunes — Heavenly Hurt, it gives us — We can find no scar, But internal difference — Where the Meanings, are — None may teach it — Any — 'Tis the seal Despair — An imperial affliction Sent us of the Air — When it comes, the Landscape listens — Shadows — hold their breath — When it goes, 'tis like the Distance On the look of Death — John James Ingalls Opportunity	תן זמן לספג את האמת פן איש יחוש עור — אמילי דיקינסון יש בימי חרף יש בימי חרף אחר צהרים אור באלקסון בא קר מהשמים. כמו צליל מהדום הוא קשה וקודר, לתוך נשמתנו פורץ וחודר. כאב מלמעלה האור גורם לנו, צלקת איננה, הטעם לא הבנו. איש לא ילמד סוד יאוש וגם סבל, שמררקייע בא לנו כנטל. כשהוא רק מופיע הכל עוצר דפקו, וכשנעלם, אז המות באפקו. ג'ון ג'יימס אינגלס (1833-1900) צ'אנס
--	---

Master of human destinies am I;
Fame, love and fortune on my footsteps wait.
Cities and fields I walk. I penetrate
Deserts and seas remote, and, passing by
Hovel and mart and palace, soon or late,
I knock unbidden once at every gate.

If sleeping, wake; if feasting, rise, before
I turn away. It is the hour of fate,
And they who follow me reach every state
Mortals desire, and conquer every foe
Save death; but those who hesitate
Condemned to failure, penury and woe,
Seek me in vain, and uselessly implore.
I answer not, and I return no more.

Mathilde Blind

Only A Smile

No butterfly whose frugal fare
Is breath of heliotrope and clove,
And other trifles light as air,
Could live on less than doth my love.

That childlike smile that comes and goes
About your gracious lips and eyes,
Hath all the sweetness of the rose,
Which feeds the freckled butterflies.

I feed my love on smiles, and yet
Sometimes I ask, with tears of woe,
How had it been if we had met,
If you had met me long ago,

לְגוֹרְלוֹת בְּנֵי אָדָם אֲנִי הָאֲדוֹן:
תְּהִילָה, אֱהָבָה וּמָזָל – דֵּין וּגְמָר,
הַכֹּל בְּיָדִי, חוֹצָה כָּל יָם וּמַדְבָּר
אֲנִי בָּא לְכָל בַּיִת – בִּקְתָּה וְאַרְמוֹן
בְּכָל עִיר וּכְפָר, בְּמַקְדָּם אוֹ בְּמֵאָחֶר,
דּוֹפֵק בְּלִי רְשׁוֹת פֶּעַם אַחַת בְּשַׁעַר.

אַתֶּם יוֹשְׁנִים? פָּקְחוּ עֵינַי; אִם אוֹכְלִים,
קוּמוּ פֶּן אֶעֱזֹב, כִּי הַזְמַן כָּבֵר נִגְמָר,
כִּי רַק בְּנֵי תְמוֹתָה, שְׂעוֹנִים עַל הָאֶתְגָּר
זוֹכִים בְּכָל הַמְבַקֵּשׁ, מְנַצְחִים
אֶת כָּל הָאוֹיְבִים, אֲבָל רַק לְצַעַר,
וּלְכַשְׁלוֹן נְדוֹנִים הַמִּתְלַבְּטִים,
הֵם לִשְׂוֹא יַחְפְּשׁוּ אוֹתִי, כִּי לֹא אֶסְכִּים
לְעֲנוֹת, שִׁכְחוּ לְעוֹלָם עוֹלָמִים!

מתילדה בלינד

רק חיוך

פָּרַפֵּר שְׂאוֹכֵל נְשִׁימוֹת
שֶׁל פְּרָחִים וְרוֹיַח פָּרִי,
לֹא יָכוֹל הוּא לְצַרֵּף פְּחוֹת
מֵאֲשֶׁר אֱהָבָה שְׁלִי.

לְשִׁפְתֶיךָ, עֵינֶיךָ בָּא
חִיּוֹךְ יְלֻדוֹתֵי מַקְסִים,
מִתִּיקוֹת שֶׁל וָרֵד רְבָה,
שְׂאוֹהֲבִים פְּרָפְרִים.

אֶת אֱהָבָתִי מֵאֲכִיל
בְּחִיּוֹךְ וְשׂוֹאֵל: לֵאמֹן
הִיא מִפְגֵּשְׁנוּ מוֹבִיל...
אִם הִיא פּוֹגֶשֶׁת מְזַמֵּן,

Before the fast, defacing years
Had made all ill that once was well?
Ah, then your smiling breeds such tears
As Tantalus may weep in hell.

Henry Scott-Holland

Death Is Nothing At All

Death is nothing at all.
It does not count.
I have only slipped away into the next room.
Nothing has happened.

Everything remains exactly as it was.
I am I, and you are you,
and the old life that we lived so fondly together is untouched,
unchanged.
Whatever we were to each other, that we are still.

Call me by the old familiar name.
Speak of me in the easy way which you always used.
Put no difference into your tone.
Wear no forced air of solemnity or sorrow.

Laugh as we always laughed at the little jokes that we enjoyed together.
Play, smile, think of me, pray for me.

אך השנים להפך עשות
כל מה שהיה לברכה.
אה! חיוךך מוליד דמעות,
כפי שטנטלוס בכה. (*)

(*) טנטלוס הוא גיבור מהמיתולוגיה היוונית, שנידון בשאול לראות מים
ופירות לנצח לפניו, אך אינו מסוגל להרוות את צמאונו או את רעבונו. לכן,
שמו הפך לסמל לקרבה המייסרת של אושר בלתי מושג.

המצב ההפוך מתואר בשירו של ויליאם ג'ונסון קורי Amaturus
תודתי ל- ChatGPT על השתתפותו בעריכה ספרותית

הנרי סקוט-הולנד (1847-1918)

המות הוא כלום

המות הוא כלום.
הוא לא נחשב.
החלקתי רק לחדר הסמוך.
שום דבר לא קרה.

הכל נשאר בדיוק כמו שהיה.
אני - אני ואתה - אתה,
והחיים הישנים, שהיינו בעדינות כל כך רבה יחד, הם לא נגועים,
לא משתנים.
מה שהיינו זה לזה, כאלה נשארו עדן.

קרא לי בשם הישן והמכר.
דבר אלי באפן הקל בו תמיד השתמשת.
אל תכניס שום הבדל לטון שלך.
אל תיצר אורה מאלצת של חגיגות או של צער.

צחק כמו שצחקנו תמיד מהבדיחות הקטנות שמהן נהנינו יחד.
שחק, חיה, חשב עלי, תתפלל בשבילי.

Let my name be ever the household word that it always was.
Let it be spoken without an effort, without the ghost of a shadow upon it.

Life means all that it ever meant.
It is the same as it ever was.
There is absolute and unbroken continuity.
What is this death but a negligible accident?

Why should I be out of mind because I am out of sight?
I am but waiting for you, for an interval,
somewhere very near,
just round the corner.

All is well.
Nothing is hurt; nothing is lost.
One brief moment and all will be as it was before.
How we shall laugh at the trouble of parting when we meet again!

Henry Scott-Holland

The Ship

I am standing upon the seashore.
A ship at my side spreads her white sails to the morning breeze
and starts for the blue ocean.
She is an object of beauty and strength.
I stand and watch her until at length she hangs
like a speck of white cloud
just where the sea and sky
come to mingle with each other.

Then someone at my side says: "There, she is gone!"

"Gone where?"

תן לשמי להיות המלה הביתית כמו שהוא תמיד היה.
שיאמרו אותו ללא מאמץ, בלי רוח של צל לגביו.

פרוש החיים נשאר כמו שהיה תמיד,
כמו שהיה אי פעם.
ישנה המשכיות מחלטת ובלתי-שבירה.
מהו מות זה אם לא תאונה זניחה?

מדוע עלי להיות מחוץ לתודעה מכון שאני מחוץ לטנוח ראיה?
אני רק אחכה לך זמן מה,
איפשהו קרוב מאד,
פשוט מעבר לפנה.

הכל בסדר.
שום דבר לא נפגע; שום דבר לא אבוד.
רגע אחד קצר והכל יהיה כמו שהיה קדם.
איה נצחק על צרות הפרדה כשנפגש שוב!

הנרי סקוט-הולנד

הספינה

אני עומד על שפת הים.
ספינה לצדי פורשת את מפרשיה הלבנים אל בריזה של הבקר
ויוצאת אל האוקיינוס הכחל.
היא משא של יפי ועצמה.
אני עומד וצופה בה עד שלבסוף היא תלויה
כמו גרגר של ענן לבן
בדייק במקום שבו הים והשמים
מתערבבים זה בזה.

ואז מישהו לצדי אומר: "הנה, היא נעלמה!"

"לאן נעלמה?"

נעלמה מעיני. זה הכל.

Gone from my sight. That is all.
 She is just as large in mast and hull and spar
 as she was when she left my side
 and she is just as able to bear her load
 of living freight to her destined port.
 Her diminished size is in me, not in her.
 And just at the moment when someone at my side says
 "There, she is gone!"
 there are other eyes watching her coming,
 and other voices ready to take up the glad shout,
 "Here she comes!"

And that is dying.

William Ernest Henley

Invictus

Out of the night that covers me,
 Black as the pit from pole to pole,
 I thank whatever gods may be
 For my unconquerable soul.
 In the fell clutch of circumstance
 I have not winced nor cried aloud.
 Under the bludgeonings of chance
 My head is bloody, but unbowed.
 Beyond this place of wrath and tears
 Looms but the Horror of the shade,
 And yet the menace of the years
 Finds and shall find me unafraid.
 It matters not how strait the gate,
 How charged with punishments the scroll,
 I am the master of my fate,
 I am the captain of my soul.

היא גדולה בדיק בתורן, בגוף ובקורות
 כפי שהיתה כשהיא עזבה את צדי
 והיא מסגלת באותה מדה לשאת את משאה
 של "מטען חי" לנמל המיעד לה.
 גדלה המצטמצם נמצא בי, לא בה.
 ובדיק ברגע שמישוה לצדי אומר:
 "הנה, היא נעלמה!"
 יש עינים אחרות שצופות בה מגיעה,
 וקולות אחרים מוכנים לקלט את הצעקה השמחה,
 "הנה היא באה!"

וכך גם המות.

ויליאם ארנסט הנלי (1849-1903)

Invictus

(*)

אני, בליל מעל ראשי
 עד לקטבים שחור ומר, -
 מודה לאל על שי נפשי
 שלנצח אי-אפשר.
 בצפוני הנסבות
 עקשן הייתי ושתקן.
 לי החיים נתנו מכות,
 ראשי בדם, אף לא מרכן.
 בעת דמעות וזעמים
 נשקפת לי זועת הצל,
 איני נפחד מהשנים
 ולא אפחד, תודה לאל.
 אם צר השער האחרון,
 וענש רב נקבע שם לי,
 עוד לנפשי אני אדון,
 עוד רב-חובל לגורלי.

Invictus – בלתי-מנוצח (לטינית)

בדידות

צחק! ועולם יצחק יחד אתך;
בכה, תמיד תבכה לבדך ודאי;
העולם העצוב שש לשאל שמחות,
בעיות משלו יש לו די.
שיר! וכל הגבעות יענו;
קול גניחה באויר אובד;
ההדים קשורים לצלילי שמחה,
מיגון מתכווץ כל הד.

שמח, וכל אנשים יחפשו אותך;
התאבל, - פונים ערך, הולכים;
הם רוצים רק את מלוא הנאותך,
אך לכאבה הם אינם זקוקים.
שמח, וירבו חברים שלך;
תהיה עצוב, יעלמו מיד, -
אין מי שישלל את צוף יינה,
אך מרת חייך תשתה לבד.

חג, ואולמותך צפופי קהל;
מהר, העולם לצדך מפסוט.
הצלח ותן, הוא עוזר לחיות,
אך איש לא יעזר למוות.
יש מקום באולמות הנאה
לתהלוכה גדולה יהירה,
אך עלינו ללכת אחד אחד
דרך המעברים הצרים של צרה.

צלקות החיים

Ella Wheeler Wilcox

Solitude

Laugh, and the world laughs with you;
Weep, and you weep alone;
For the sad old earth must borrow its mirth,
But has trouble enough of its own.
Sing, and the hills will answer;
Sigh, it is lost on the air;
The echoes bound to a joyful sound,
But shrink from voicing care.

Rejoice, and men will seek you;
Grieve, and they turn and go;
They want full measure of all your pleasure,
But they do not need your woe.
Be glad, and your friends are many;
Be sad, and you lose them all,—
There are none to decline your nectared wine,
But alone you must drink life's gall.

Feast, and your halls are crowded;
Fast, and the world goes by.
Succeed and give, and it helps you live,
But no man can help you die.
There is room in the halls of pleasure
For a large and lordly train,
But one by one we must all file on
Through the narrow aisles of pain.

Ella Wheeler Wilcox

Life's Scars

They say the world is round, and yet
I often think it square,
So many little hurts we get
From corners here and there.
But one great truth in life I've found,
While journeying to the West-
The only folks who really wound
Are those we love the best.

The man you thoroughly despise
Can rouse your wrath, 'tis true;
Annoyance in your heart will rise
At things mere strangers do;
But those are only passing ills;
This rule all lives will prove;
The rankling wound which aches and thrills
Is dealt by hands we love.

The choicest garb, the sweetest grace,
Are oft to strangers shown;
The careless mien, the frowning face,
Are given to our own.
We flatter those we scarcely know,
We please the fleeting guest,
And deal full many a thoughtless blow
To those who love us best.

Love does not grow on every tree,
Nor true hearts yearly bloom.
Alas for those who only see
This cut across a tomb!
But, soon or late, the fact grows plain
To all through sorrow's test:
The only folks who give us pain
Are those we love the best.

אומרים שהעולם עגל,
דומני - מרבע,
אדם מכות חֵיב לסבל
כשִלפנות הוא בא.
אבל אמת אחת לא סתם
גליתי בחיים:
פוגעים בנו רק בני-אדם
שאנו אוהבים.

האיש ששלו אתה רק בז
ישאיר אותך נסער;
ולעתים אתה נרגז
מאיש לגמרי זר;
אך אלה מחלות ילכו -
זה כלל כל החיים;
פצעי התפת יגרמו
ביד שאוהבים.

בבגד חן הזר אותך
יראה, במזג טוב;
את רשלנות וזעפך
תשפך על הקרוב.
ללא מכר תאיר פנים,
ולו כל מחמאות;
הם, שאותנו אוהבים,
הם מקבלים מכות.

לא על כל עץ האהבה
תפרח ולא כל יום.
אבוי, אם על המצבה
תראה את זה פתאום!
אך בקרוב או באחור
תבין מן הדברים:
רק זה תביא יגון חמור
שאנו אוהבים.

שפת האהבה

איה באהב תבחיין?

כי צל של סמק קל על הלחיים הלשין,
אבל החורון התגבר עליו והלך;
עפער עוד מרוטט, אף אור בעינים דער;
חצי-חייה עלוב, ממנו האב נאנח -
קר באהב תבחיין.

איה באהב תבחיין?

כי הדפק עליה, קצבו נעשה לא תקין,
ופעימות הלב הופכו חלשות, נואבות,
בעוד הרגשות החדשים, כמו אגיות
מוזרות, בורידים מתקדמים במסלול מהיר;
שקטים כשחר צח, כוחם, כמו של שחר אדיר, -
קר באהב תבחיין.

איה באהב תבחיין?

כי את חפצנו אז אנחנו רוצים להטמין;
באלם מפתיע ברגע קרבה מפלאה;
ובדמעה אחת כנה שיעין מזילה;
ובשמחה אשר לפחד נראית מקבילה;
וכאשר הלב פורח נבהל בחזה,
יודע לזהות את האלה הזה -
קר באהב תבחיין.

איה באהב תבחיין?

ברוח שעוזו פג, התפזר לחלוטין;
בלב יהיר אתמול, צנוע היום; ובאור
ללא שם שמציף את כל העולם כואור;
בעינים בורקות, אוספות בדמיון אוהבים
לפנים אהובות את כל הדברים היפים;
בידים צמודות במגע שכה מרתק;
בשפתיים שקבר לא יכולים להתנתק -

Ella Wheeler Wilcox

Love's Language

How does Love speak?

In the faint flush upon the telltale cheek,
And in the pallor that succeeds it; by
The quivering lid of an averted eye--
The smile that proves the parent to a sigh
Thus doth Love speak.

How does Love speak?

By the uneven heart-throbs, and the freak
Of bounding pulses that stand still and ache,
While new emotions, like strange barges, make
Along vein-channels their disturbing course;
Still as the dawn, and with the dawn's swift force--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?

In the avoidance of that which we seek--
The sudden silence and reserve when near--
The eye that glistens with an unshed tear--
The joy that seems the counterpart of fear,
As the alarmed heart leaps in the breast,
And knows, and names, and greets its godlike guest--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?

In the proud spirit suddenly grown meek--
The haughty heart grown humble; in the tender
And unnamed light that floods the world with splendor;
In the resemblance which the fond eyes trace
In all fair things to one beloved face;
In the shy touch of hands that thrill and tremble;

In looks and lips that can no more dissemble--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
In the wild words that uttered seem so weak
They shrink ashamed in silence; in the fire
Glance strikes with glance, swift flashing high and higher,
Like lightnings that precede the mighty storm;
In the deep, soulful stillness; in the warm,
Impassioned tide that sweeps through throbbing veins,
Between the shores of keen delights and pains;
In the embrace where madness melts in bliss,
And in the convulsive rapture of a kiss--
Thus doth Love speak.

Robert Louis Stevenson

The Moon

The moon has a face like the clock in the hall;
She shines on thieves on the garden wall,
On streets and fields and harbour quays,
And birdies asleep in the forks of the trees.

The squalling cat and the squeaking mouse,
The howling dog by the door of the house,
The bat that lies in bed at noon,
All love to be out by the light of the moon.

But all of the things that belong to the day
Cuddle to sleep to be out of her way;
And flowers and children close their eyes
Till up in the morning the sun shall arise.

קֹה בָּאֵהֶב תִּבְחִין.

אִיךָ בָּאֵהֶב תִּבְחִין?
בְּמַלְל הַפְּרָאִי שֶׁהוּא הַשְׁתַּנָּה לְעֵדִין;
הֵם מִתְבִּיְשִׁים, שׁוֹתֵקִים; וְהֵם מִתְכַּנְּצִים, אֶף מֵהָרָם
מִבֵּט בּוֹעֵר אֶחָד כָּבֵד מִכָּה בְּמִבְט אֲחֵר,
כְּמוֹ בֶּרֶק, שְׂקוּדָם לְסַעַר, מְגִיעַ פְּתָאוֹם;
בְּדַמְמָה עֲמָקָה שֶׁל שְׁתֵּי נִפְשׁוֹת; וּבַחוּם
שֶׁל זָרֵם הַתְּשׁוּקָה, שְׂבוּרִידִים פּוֹעֲמִים גַּז
בֵּין חוֹף הַתַּעֲנוּג לְבֵין חוֹף הַפָּאֵב הַעֵז;
בְּחִבּוּק שֶׁבוֹ טְרוֹף נִמְס בְּאֲשֶׁר מְחַלֵּט;
בְּפֶה שֶׁבְּהִתְפַּעֲלוֹת נִשְׁיָקָה מְעֹת --
קֹה בָּאֵהֶב תִּבְחִין.

רוברט לואי סטיבנסון (1850-1894)

הִירָח

כְּמוֹ שֶׁעוֹן בְּאוֹלָם לִירָח פָּנִים;
הוּא מְאִיר עַל הַגֵּן (עַל קִירוֹ גִּנְבִּים),
עַל רְחוֹב וְשִׁדָּה וְעַל מִי נְהָרוֹת,
וְעַל כָּל צִפְרִים שֶׁבַעֵץ יִשְׁנוֹת.

הַחֲתוּל מִתְגַּנֵּב, הַעֶכְבֵּר רֹץ בְּלִיל,
וְהַכֶּלֶב לֵיד מְלוּנָה מִלֵּיל,
עֹטֵלֶף שֶׁבִּיּוֹם בְּתוֹךְ סֹדֵק לְחוּץ -
הֵם לְאוֹר הִירָח עֵרִים וּבְחוּץ.

אֲבֵל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעֵרִים הֵם בְּיוֹם,
מִשְׁתַּדְּלִים לֹא לִפְגֹּשׁ בִּירָח פְּתָאוֹם;
וְכָל פֶּרֶחַ וְיֵלֶד עוֹצֵם אֶת עֵינָיו
עַד שֶׁקֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ תִּקְוֶה לִפְנֵיו.

ויליאם ב. ייטס (1865-1939)

William B. Yeats

The Second Coming

Turning and turning in the widening gyre
The falcon cannot hear the falconer;
Things fall apart; the centre cannot hold;
Mere anarchy is loosed upon the world,
The blood-dimmed tide is loosed, and everywhere
The ceremony of innocence is drowned;
The best lack all conviction, while the worst
Are full of passionate intensity.
Surely some revelation is at hand;
Surely the Second Coming is at hand.
The Second Coming! Hardly are those words out
When a vast image out of Spiritus Mundi
Troubles my sight: somewhere in sands of the desert
A shape with lion body and the head of a man,
A gaze blank and pitiless as the sun,
Is moving its slow thighs, while all about it
Reel shadows of the indignant desert birds.
The darkness drops again; but now I know
That twenty centuries of stony sleep
Were vexed to nightmare by a rocking cradle,
And what rough beast, its hour come round at last,
Slouches towards Bethlehem to be born?

William Butler Yeats

Long-Legged Fly

That civilisation may not sink,
Its great battle lost,

הביאה השנייה

הבז במעגל המתרחב
כבר לא שומע קול של הבזיר;
פרוק דברים מכשל המרכז;
אנרכיה נשלכת לעולם,
גאות של דם כהה התרה, וכבר
כל טקס התמימות הטבע;
אין כוח השכנוע לטובים,
והרעים מלאים עצמה ולהב.
עומדת על-הפרק התגלות;
הביאה השנייה ודאי תבוא.
חוזרת הביאה! - אני הוגה בקשי,
כשצ'לם ענקי מתוך (* Spiritus Mundi)
מציק לראיתי: אי-שמה במדבר
התאר: גוף אריה וראש אדם,
מבט ריק, בלי חמלה כמו החמה,
מזיז את ירכותיו האטיות, עליו
תועים צללי הצפרים הכועסות.
החשכה צונחת; אך אני יודע:
עשרים מאות שנים מלאות שנה סתומה
הקיצו לסיוט בערש מתנדנד,
ובהמה גסה, ששעתה הגיעה,
שוב לבית לחם באה כדי להולד.

(* Spiritus Mundi (לטינית) - הרוח, ההשקפה, נקודת המבט
או הערכים החברתיים והתרבותיים האופייניים לעידן של
ההיסטוריה האנושית. (ויקיפדיה)

ויליאם בטר ייטס (1865-1939)

זבוב ארך הרגלים

יתכן שהציויליזציה לא חושבת על כך,
אך הקרב הגדול אבוד.

Quiet the dog, tether the pony
To a distant post.
Our master Caesar is in the tent
Where the maps are spread,
His eyes fixed upon nothing,
A hand upon his head.

Like a long-legged fly upon the stream
His mind moves upon silence.

That the topless towers be burnt
And men recall that face,
Move most gently if move you must
In this lonely place.
She thinks, part woman, three parts a child,
That nobody looks; her feet
Practise a tinker shuffle
Picked up on the street.

Like a long-legged fly upon the stream
Her mind moves upon silence.

That girls at puberty may find
The first Adam in their thought,
Shut the door of the Pope's chapel,
Keep those children out.
There on that scaffolding reclines
Michael Angelo.
With no more sound than the mice make
His hand moves to and fro.

Like a long-legged fly upon the stream
His mind moves upon silence.

הַכֶּלֶב שָׁקֵט, הַפּוֹנִי קָשׁוּר
בְּמִרְחָק.
אֲדוֹנֵנוּ, הַקֵּיסָר, נִמְצָא בְּאֵהָל,
שָׁבוּ נִפְרָשׁוֹת הַמַּפּוֹת;
עֵינָיו נְעוּצוֹת בְּאֵינְסוֹף,
יָדוֹ עַל רֹאשׁוֹ.

כְּמוֹ זָבוּב אַרְךָ הַרְגָּלִים עַל הַנַּחַל,
מוֹחָו נָע בְּשִׁתִּיקָה.

עוֹד הַמְגִדָּלִים הָרָמִים יִשְׂרְפוּ
וַגְּבָרִים יִזְכְּרוּ בַּפְּנִים הָאֵלֶּה;
נוֹעַ בְּעֵדִינּוֹת יִתְּרָה אִם אֶתָּה חֵיב לְנוֹעַ
בְּמִקּוֹם הַבּוֹדֵד הַזֶּה.
הִיא חוֹשֶׁבֶת (חֶלֶק אֶחָד - אִשָּׁה, שְׁלוֹשָׁה חֶלְקִים - יְלָדָה),
שָׂאֵף אֶחָד לֹא רוֹאֶה אוֹתָהּ; רַגְלֶיהָ
מַחְקוֹת שֶׁפְּשׁוּף רַגְלִים שֶׁל פֶּחַח הַנְּחֹשֶׁת
הַמְּמַהֵר בְּרַחֲב.

כְּמוֹ זָבוּב אַרְךָ הַרְגָּלִים עַל הַנַּחַל,
מוֹחָה נָע בְּשִׁתִּיקָה.

מִפְּנֵי שִׁילְדוֹת בְּגִיל הַהִתְבַּגְּרוּת עֲשׂוּיוֹת לְמִצָּא
הָאָדָם הָרֹאשׁוֹן בְּמַחֲשַׁבּוֹתֵיהֶן,
סְגוּרָה דֶּלֶת הַקֶּפֶלָה שֶׁל הָאֵפִיפִיּוֹר,
כְּדִי שֶׁהַיְלָדִים הָאֵלֶּה יִשְׁאַרוּ בַּחוּץ.
בַּפְּנִים עַל גְּבִי הַפְּגוּמִים
מִיכֶלְאֵאֲנֶ'לֹ.
לֹא צֶלִיל, גְּבוּהַ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁמִּשְׁמִיעַ עַכְבָּר,
יָדוֹ נָעָה לְקָאן וּלְקָאן.

כְּמוֹ זָבוּב אַרְךָ הַרְגָּלִים עַל הַנַּחַל,
מוֹחָו נָע בְּשִׁתִּיקָה.

סיכום שירו הקלאסי של ייטס "זבוב ארוך הרגליים"
ד"ר אוליבר תירל

"זבוב ארוך הרגליים" הוא שיר על תפקיד הדממה בחינוך המוחות הגדולים, בין אם מדובר בטקטיקות צבאיות, יופי ויצירה אמנותית. הוא נידון בכל אחד משלושת הבתים של השיר. כל אחת מהתכונות הללו מאחד אדם מההיסטוריה או מהמיתוס: יוליוס קיסר (טקטיקות צבאיות), הלנה מטרויה (יופי) ומיכלאנג'לו (אמנות).

בבית הראשון מתמקד ייטס בג'וליוס הקיסר, מנהיגה של האימפריה הרומית, ברגע שהוא מתכנן את האסטרטגיה הצבאית שלו. הציוויליזציה עצמה מסתמכת על העובדה שקיסר ניצח בקרב וכך הגן על האימפריה שלו. הכלב שותק והפוני קשור רחוק, כדי לא להפריע לקיסר כשהוא יושב, עמוק במחשבה.

בבית השני אנו עוברים להלנה מטרויה; הדבר מובן מההתייחסות בשורה הראשונה ל"מגדלים רמים שעתידים להשרף", רמז ל"דוקטור פאוסט" מאת כריסטופר מארלו ולדברי פאוסט על הלנה מטרויה: "האם זה היה האדם ששגר אלף ספינות ובגללו נשרפו מגדלים רמים של טרויה?" משמעותה של הטענה הזאת, ככל הנראה, היא שהלנה צריכה לטפח את החן הטבעי והיופי שלה, שיעוררו את פריס, נסיך טרויה, לבריחה איתה ובכך יעוררו את מלחמת טרויה (ובשביל זה לשלוח אלף ספינות לקרב). בהיותה צעירה ("שלושת רבעי ילדה"), הלנה שונה מקיסר (למרות תפקידיהן המשותפים במלחמות), בעוד שהוא יושב וחושב על הקרב הבא שלו, הלנה "חושבת ... שאיש לא מעיף עליה מבט", והסוד לאומנותה הגאונית טמון בחוסר המודעות העצמית שלה.

בבית השלישי והאחרון, אנו עוברים למיכלאנג'לו, העובד בשקידה על ציור התקרה של הקפלה הסיסטינית בתקופת הרנסנס. אסור לאפשר לילדים להפריע, כי האמן הגדול יכול לעבוד רק בשקט. מיכלאנג'לו מתואר שוכב על הפיגומים כשהוא עובד על יצירת המופת הגדולה שלו, "בריאת אדם".

מעניין לנתח, כיצד מורכב השיר "זבוב ארוך הרגלים". כל אחד מההירורים הקצרים הללו על טבע הדממה בהתהוות ההיסטוריה והמיתוס קשורים זה בזה: העיצובים הצבאיים של קיסר מתמוססים בטיפוח היופי הצנוע של הלנה, שיוביל למאבק צבאי נוסף, בעוד שגיל ההתבגרות של הלנה מתמזג עם משיכת הילדות בגיל ההתבגרות ל"אדם" של מיכלאנג'לו בבית האחרון. וכל אחד משלושת הבתים מסתיים בשתי שורות זהות:

כמו זבוב ארוך הרגליים על נחל
מוחו נע בשתיקה.

(אם כי, כמובן, "שלו" הוא "שלה" בבית האמצעי על הלנה מטריוה). נראה כי ייטס מגן על התפקיד שמדיטציה שקטה וריכוז מלא ממלאים בעבודתם של מוחות גדולים, בין אם הם אלופים צבאיים, נשים יפות או אמנים מוכשרים. וכמובן, בסיכום "בריאת אדם" על-ידי מיכלאנג'לו, ייטס מציע התייחסות למעשה הבריאה המקורית בהיסטוריה הנוצרית. דימויו של זבוב ארוך הרגליים על הזרם, הדומה לתודעה "נוע בעדינות", הופך לסוג של מנטרה דרך חזרה בפזמון. לא משנה כמה זה יהיה גדול, אי אפשר ליצור משהו גדול בלי הסגולה הנוספת של שקט ושלווה - באותו מרחק מהעולם היומיומי ההומה שאנו רואים אולי בשיר מאוחר יותר של ייטס "שיט לביזנטיון".

המקור :

<https://interestingliterature.com/2017/02/a-short-analysis-of-w-b-yeatss-long-legged-fly/>

תרגום מאנגלית מאת אדולף גומן

ויליאם בטר ייטס (1865-1939)

משאלות של אַד' לבדי שמים

(*)
לו היו לי בדים רקומים של השמים,
כלם מקשטים בזהב וכסף של אור,
בדים כחלים ואפיליליים של השמים,
שמי הליל הקטיפתיים ואור וחצי אור,
הייתי פורש אותם מתחת לרגלי,
אך בהיותי עני, יש לי רק חלומותי;
פרשתי את כל חלומותי תחת רגלי;
דרכי ברכות: את דורכת על חלומותי.

(*) אַד' - שם אירי עתיק

ויליאם בטר ייטס (1865-1939)

כשאתה זקן

William Butler Yeats

Aedh Wishes for the Cloths of Heaven

Had I the heavens' embroidered cloths,
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dim and the dark cloths
Of night and light and the half light,
I would spread the cloths under your feet:
But I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly because you tread on my dreams.

William Butler Yeats

When you are old

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

William Butler Yeats

Sailing to Byzantium

I

That is no country for old men. The young
In one another's arms, birds in the trees,
—Those dying generations—at their song,
The salmon-falls, the mackerel-crowded seas,
Fish, flesh, or fowl, commend all summer long
Whatever is begotten, born, and dies.
Caught in that sensual music all neglect
Monuments of unageing intellect.

II

An aged man is but a paltry thing,
A tattered coat upon a stick, unless
Soul clap its hands and sing, and louder sing
For every tatter in its mortal dress,

וכְשֶׁאַתָּה זָקֵן, מְלֹא שָׁנָה, אִפֹּר
נִרְדָּם לַיָּד הָאֵשׁ, אֶת זֶה הַסֵּפֶר קָח,
וּקְרֵא לֵאמֹר, חֲלוֹם עַל הַמִּבְטָשׁ שֶׁל אוֹר
שֶׁמַּעֲיִינֶיךָ גַּז וְעַל צֵלֶן הַרְף;

רַבִּים אַז אָהָבוּ אוֹתְךָ, אֶת שְׂמֹחֲתְךָ,
אֶת יָפִיֶךָ, חֲנֹךְ – קִנִּים אוֹ שְׁקֵרִים.
אֶחָד אֶת נַפְשׁ הַצֵּלִין אֹהֵב בְּךָ,
אֶת צַעַר שֶׁל פְּנִיֶךָ כֹּל כֶּךָ מִשְׁתַּנִּים;

לְצַד הַמִּסְעָדוֹת הַזוֹהָרוֹת נֶצַב,
מִלְמַל בְּעֶצֶב, אִיךָ הָאֲהָבָה פָּרְחָה,
פֹּסֵעַ אֶל הַהָרִים שֶׁרָמוּ מֵעֲלִיו,
וְאֶת פְּנֵיו הַסְתִּיר בֵּין כּוֹכָבִים מְמָךְ.

ויליאם בַּטְלֶר יֵיטְס (1865-1939)

שיט לבזנטיון

א

זֹאת לֹא הָאָרֶץ לְזָקֵנִים. הַצִּעִירִים
הַמִּתְחַבְּקִים, הַצִּפּוֹרִים, הָאֵילָנוֹת -
כָּל הַדּוֹרוֹת שֶׁבְּתוֹרָם יִהְיוּ מֵתִים,
בְּשִׁיר עֲלִיז - יָם מְקַרֵּל, אֲשֶׁדִּי טְרוֹטוֹת,
דָּגִים, יוֹנָקִים, עוֹפוֹת - בְּקִיץ מִשְׂבָּחִים
אֶת כָּל מָה שֶׁנּוֹלַד, גּוֹדֵל, הוֹלֵךְ לָמוֹת.
בְּמוֹזִיקַת חוֹשִׁים הַכֹּל נִשְׁכַּח מִכָּבֶר
מָה שֶׁהִשְׁכַּח הַלֹּא-מִזְדַּקֵּן יָצַר.

ב

אָדָם זָקֵן הוּא רַק דְּבַר בְּלִי עֶרֶךְ, סֵתֵם
מַעִיל עַל הַמִּקֵּל, אֲלֵא אִם כִּי עֲתָה
הַנֶּפֶשׁ מִתְעוֹרֶרֶת, שָׂרָה בְּקוֹל רֵם

Nor is there singing school but studying
Monuments of its own magnificence;
And therefore I have sailed the seas and come
To the holy city of Byzantium.

III

O sages standing in God's holy fire
As in the gold mosaic of a wall,
Come from the holy fire, perne in a gyre,
And be the singing-masters of my soul.
Consume my heart away; sick with desire
And fastened to a dying animal
It knows not what it is; and gather me
Into the artifice of eternity.

IV

Once out of nature I shall never take
My bodily form from any natural thing,
But such a form as Grecian goldsmiths make
Of hammered gold and gold enamelling
To keep a drowsy Emperor awake;
Or set upon a golden bough to sing
To lords and ladies of Byzantium
Of what is past, or passing, or to come.

William Butler Yeats

Death

Nor dread nor hope attend
a dying animal;
a man awaits his end
dreading and hoping all;

לְכָל טָרְטוֹר בְּאַרְעֵי־שָׁמַיִתָּה;
זֶה לֹא בֵּית סֵפֶר לְשִׁירָה, אֲלֵא הַפְּעָם -
עֵינַי בְּכָל הָאֲנִדְרָטוֹת שֶׁל גִּדְלָתָה.
לִכֵּן הִפְלַגְתִּי אֶל הַיָּם שֶׁל זִכְרוֹן
לְמִטְרָה קְדוּשָׁה, לַעִיר בְּזִנְטִיּוֹן.

ג

הוֹ, חֲכָמִים אֲשֶׁר עוֹמְדִים בְּאֵשׁ הָאֵל
כְּמוֹ בְּפִסְיָס עֲשׂוּי זָהָב שֶׁעַל הַקִּיר,
אֵלֵי, קְדוֹשִׁים, אֵלֵי, וְחוּגוֹ בְּעִלְעוֹל,
הֵיוּ מוֹרֵי הַדָּמָר לְנַפְשִׁי, אֲשִׁיר;
קָחוּ אֶת לְבִי לָכֶם; מִתְשׁוּקוֹתַי סוֹבֵל,
וְלַחֲיָה גּוֹסֶסֶת מִהֲדָק, שְׁבִיר
הוּא לֹא יוֹדֵעַ מָה הוּא; אֲזִי אֶסְפוּ אוֹתִי
כְּפָרֵט אֶל תּוֹךְ מְלֹאכֶת הַנְּצַח הָאֵטִי.

ד

כְּשִׁפְעָם אֲצֵא מַחִיק הַטֶּבַע, לְעוֹלָם
אֶת צוּרְתִי הַגּוֹפְנִית הוּא לֹא יַחְזִיר,
אֶךְ אֲבַקֵּשׁ כְּזֹאת כְּמוֹ שֶׁעֲשׂוּ צוּרְפֵי יוֹן -
דְּבָרֵי זָהָב רַקוּעַ וְאֵימֵל מְאִיר,
כְּדִי לְהַעִיר אֶת הַקִּיסָר הַמִּנְמָנֵם,
אוֹ בְּשִׁבְתִּי עַל בֶּד מִזְהָב לְשִׁיר
לְאֲדוֹנִים וְלַגְבִּירוֹת בְּזִנְטִיּוֹן
עַל מָה שֶׁכָּבֵר עָבַר, חוֹלֵף אוֹ בְּחִזּוֹן.

וִילִיאַם בֵּטְלֶר יִיטֵס (1865-1939)

מוֹת

בְּלִי פֶחַד, בְּלִי תִקְוּוֹת סֶתֶם
חַיּוֹת כָּלן גּוֹסְסוֹת;
לְקִרְאָת סוֹפוֹ, בֶּן-אָדָם
מִלֹּא פֶחַדִּים וְתִקְוּוֹת;

many times he died,
many times rose again.
A great man in his pride
confronting murderous men
casts derision upon
supersession of breath;
he knows death to the bone -
man has created death.

William Butler Yeats

An Irish Airman Foresees His Death

I know that I shall meet my fate
Somewhere among the clouds above;
Those that I fight I do not hate
Those that I guard I do not love;
My country is Kiltartan Cross,
My countrymen Kiltartan's poor,
No likely end could bring them loss
Or leave them happier than before.
Nor law, nor duty bade me fight,
Nor public man, nor cheering crowds,
A lonely impulse of delight
Drove to this tumult in the clouds;
I balanced all, brought all to mind,
The years to come seemed waste of breath,
A waste of breath the years behind
In balance with this life, this death.

William Butler Yeats

The Song of Wandering Aengus

I went out to the hazel wood,
Because a fire was in my head,

כי כָּבֵד לֹא פָעַם הוּא מָת,
וְלֹא פָעַם קָם הוּא שׁוּב,
כְּשֶׁפָּעַם רוֹצְחִים הִתְעַמְּת.
אָדָם גָּאָה וְחָשׁוּב
לֹאֵעַג לְבִטּוֹל הַחַיִּים,
עַל כָּל הַקְּשִׁיִּים גָּבֵר.
לֹא הַמּוֹת מְכַר מִבְּפָנִים -
אָדָם אֶת הַמּוֹת יָצַר.

ויליאם בַּטְלֵר יֵיטְס (1865-1939)

טִיֵּס אִירִי צוֹפֶה אֶת מוֹתוֹ

אֶת גּוֹרְלִי בֵּין עֵבִים אֶרְאֶה;
אֲנִי יוֹדֵעַ: הַסּוֹף מִתְקַרֵּב.
אֶת הָאוֹיֵב אֲנִי לֹא שׂוֹנֵא
אֶת מִי שֶׁאֲנִי שׂוֹמֵר - לֹא אוֹהֵב.
כָּל מְדִינָתִי הִיא קִילְטָרְטֵן קְרוֹס,
וְכֵן-אַרְצֵנוּ אִישׁ קִילְטָרְטֵן דֵּל,
שׁוּם סוֹף סָבִיר אוֹתוֹ לֹא יִהְיֶה
וְלֹא יוֹסִיף לוֹ טַפַּת מְזֵל.
שׁוּם חוֹק, חוֹבָה לֹא צוּוּ לִי לְלַחֵם,
לֹא אִישׁ צָבֹר, צִהְלַת הַמוֹנִים:
רַק דַּחֲף חֵד – תַּעֲנוּג תְּהוֹם
לָזֶה הַכְּאוֹס הוֹלִיךָ בְּעֵבִים;
לְנֶשֶׁם לְשׁוֹא – זֶה כָּל הָעֵתִיד,
עֵבֶר? גַּם בְּזָבוּז נְשִׁימָה וְזָמַן,
שֶׁקֶלְתִּי הַכֹּל, וְהַשְׁכַּל הַגִּיד:
הַמּוֹת עִם אֱלֹהֵי חַיִּים מְאֻזָּן.

ויליאם בַּטְלֵר יֵיטְס (1865-1939)

שִׁיר אֶנְגוּס הַנּוֹדֵד

(*)
יֵצְאתִי לְחֶרֶשׁ-אֶגּוֹז, מִיֶּסֶר
כִּי הָאֵשׁ בְּרֹאשִׁי לֹא דָעָכָה.

And cut and peeled a hazel wand,
And hooked a berry to a thread;
And when white moths were on the wing,
And moth-like stars were flickering out,
I dropped the berry in a stream
And caught a little silver trout.

When I had laid it on the floor
I went to blow the fire a-flame,
But something rustled on the floor,
And someone called me by my name:
It had become a glimmering girl
With apple blossom in her hair
Who called me by my name and ran
And faded through the brightening air.

Though I am old with wandering
Through hollow lands and hilly lands,
I will find out where she has gone,
And kiss her lips and take her hands;
And walk among long dappled grass,
And pluck till time and times are done,
The silver apples of the moon,
The golden apples of the sun.

Rudyard Kipling

Cat's wonderful singing by the fire

Cat's wonderful singing by the fire,
Climbs on the tree deftly,
Catches and tears, chasing me,

חתכתי, קלפתי שרביט מאלסר
וקשרתי אגוז למשיחה;
עש-לילה לבן בחשך פרפר,
כוכבים הבזיקו כמו עש לבן;
אז זרקתי לזרם את הגרגר
ותפסתי שמך-כסף קטן.

שמתי את הדגיג על האדמה,
והלכתי להבעיר את האש,
אך מישהו קרא מהאדמה
בשמי, ומשהו שם רשרש:
הדגיג הפך לילדה שזרחה,
עם פרחים בשערה הבהיר;
היא קראה לי בשמי ופתאום ברחה,
ובן-רגע נעלמה באויר.

אם כי כבר זקנתי משוטט בחוף,
בארצות גבעות, רום ושפלה,
אגלה לאן היא הלכה לבסוף,
אנשק, אקח את היד שלה,
ואצעד בין עשב שדה לסוף
ואקטף עד קץ כל הזמנים
את תפוחי הירח הקסוף,
תפוחי השמש המזהבים.

(*) במיתולוגיה האירית, אנגוס הוא אל, הקשור לנוער, אהבה והשראה פואטית.

רדִיארד קיפלינג (1865-1936)

איך החתול שר ליד האש

איך החתול שר ליד האש,
מטפס על עץ כמו בכבל
רץ אחרי ולתפס מבקש

Tube with threaded the rope.

Still with thee we divide leisure,
Binky, obedient and faithful,
Binky, my old tried friend,
Great-grandson of the dog cave.

If, turning from the tap water,
Paws wet cat
(In order to detect traces of
Wild beasts on the track),
Cat scratching, tearing out of his hands,
Grunts, howls, maudit...
Binky is my trusty, tried and tested friend,
Friendship he does not get bored.

Night cat, as gentle beast,
Rubs against your knees.
Only you go, the cat is out the door
Rushing, counting the steps.

Cat goes on the whole night.
Binky true to me and sleep:
He's under the bed snores all help, -
So, he's a friend today!

Ernest Dowson

They are not long, the weeping and the laughter

They are not long, the weeping and the laughter,
Love and desire and hate:
I think they have no portion in us after
We pass the gate.

פִּקֵּק מִחֶרֶר שֶׁקֵּשׁוּר לְחֶבֶל.

אֶה אֶתְּךָ אֲנִי חוֹלֵק אֶת הַפְּנָאִי,
בִּינְקִי, צִיִּתָּן נְאֻמָּן צְנוּעַ,
בִּינְקִי, וְתִיק מְכַל יְדִידִי,
נִין לְכָלֵב קִדְמוֹן פְּרוּעַ

אִם לְהִרְטִיב לְחֵתוֹל רוֹצִים
אֶת כַּפּוֹת רִגְלָיו בְּמִי בָּרָז
(כְּדִי לְחַפֵּשׂ אַחֵר כֶּה בְּדֶרֶכִים
עֲקֻבוֹת שֶׁל חַיּוֹת בָּר בְּמַרְצָ),
אֲז הֶחֱתוֹל לְנוֹס מִנֶּסֶה,
מִלֵּל, מִנְחָרֵר, מִשְׁגָּע ...
בִּינְקִי - יְדִיד נְאֻמָּן, מִנֶּסֶה,
וְהוּא מִיִּדִּידוֹת לֹא יָגַע.

בְּעֶרֶב, חִנָּפֶן חֲרוּץ, הֶחֱתוֹל
מִתְחַפֶּה, מְלֻטָּף בְּרַכִּים.
הִלְכֶתָ לִישׁוֹן, הוּא מוֹכֵן לְטִיּוֹל,
דִּקָּה וְהוּא תַּחַת שְׁמִיִּם.

בְּלִיל הֶחֱתוֹל עֲסוּק וְעָר.
בִּינְקִי, יְדִיד, יָשָׁן עַד שֶׁחֵר:
הוּא מִתַּחַת לְמִטָּתִי נוֹחֵר, -
הוּא יְדִיד בְּשִׁמְחָה וּבְצַעֲרָ!

אֶרְנֵסְט דֹּאוּסוֹן (1867-1900)

הֵם לֹא אֶרְכִּים – צָחוֹק, שִׁמְחָה וְנֹהֵי

הֵם לֹא אֶרְכִּים – צָחוֹק, שִׁמְחָה וְנֹהֵי,
אֶהֱבָה, שְׂנֵאָה וְצַעֲרָ:
אֵין לָהֶם חֵלֶק בְּנוֹ, דּוֹמְנִי,
מִחוּץ לַשַּׁעַר.

They are not long, the days of wine and roses:
Out of a misty dream
Our path emerges for a while, then closes
Within a dream.

Edwin Arlington Robinson

Richard Cory

Whenever Richard Cory went down town,
We people on the pavement looked at him:
He was a gentleman from sole to crown,
Clean favored, and imperially slim.

And he was always quietly arrayed,
And he was always human when he talked;
But still he fluttered pulses when he said,
"Good-morning," and he glittered when he walked.

And he was rich—yes, richer than a king—
And admirably schooled in every grace:
In fine, we thought that he was everything
To make us wish that we were in his place.

So on we worked, and waited for the light,
And went without the meat, and cursed the bread;
And Richard Cory, one calm summer night,
Went home and put a bullet through his head.

William Henry Davies

Leisure

הם לא ארכים - ימי יין וורד:
מחוץ לסוד החלום
דרכנו מתגלה לזמן מה ונסגרת
בתוך חלום.

אדווין ארלינגטון רובינסון (1869-1935)

ריצ'רד קורי

כשריצ'רד קורי התהלך לו מעשן,
ממדרכות צפינו בו יחדיו:
מכף רגלו ועד ראשו כג'נטלמן
היה בנוי היטב, תמיר, נשגב.

בשקט ונוצץ כלו לאט עבר,
ואנושי היה כשהוא דבר;
וגם כש"בקר טוב" לה אמר,
הוא איך שזה את שמחתך עורר.

היה עשיר יותר ממלך, מתנהל
באפן מעלה, למוד בחן;
והוא גרם לנו בסתר לאחל
שפעם במקומו נהיה. אכן.

עבדנו בתקוה לאור המברק,
בלחם בלי בשר טעמנו רוש;
וריצ'רד קורי בליל קיץ אחד הלך
הביטה והכניס כדור בראש.

(*) הרמז הוא לאחיו של המשורר, אשר לא הצליח בעסקיו,
הפך לשתיין, הרס את משפחתו ומת בבית-חולים לעניים (א.ג.).

ויליאם הנרי דיוויס (1871-1940)

פנאי

What is this life if, full of care,
We have no time to stand and stare.

No time to stand beneath the boughs
And stare as long as sheep or cows.

No time to see, when woods we pass,
Where squirrels hide their nuts in grass.

No time to see, in broad daylight,
Streams full of stars, like skies at night.

No time to turn at Beauty's glance,
And watch her feet, how they can dance.

No time to wait till her mouth can
Enrich that smile her eyes began.

A poor life this is if, full of care,
We have no time to stand and stare.

Paul Laurence Dunbar

We Wear the Mask

We wear the mask that grins and lies,
It hides our cheeks and shades our eyes,—
This debt we pay to human guile;
With torn and bleeding hearts we smile
And mouth with myriad subtleties,
Why should the world be over-wise,
In counting all our tears and sighs?
Nay, let them only see us, while
 We wear the mask.
We smile, but oh great Christ, our cries

ומהם החיים, אם אין לנו שעות,
פשוט להתבונן, מעמס דאגות,

אין זמן כדי לעמד מתחת לעצים
להתבונן כמו שעושים פרות, כבשים,

אין זמן כדי לעצר, לראות בתוך הסכך,
איה הסנאי מסתיר אגוז בעשב רך,

אין זמן באור היום כדי סתם להסתפל,
בנחל, מכב כמו המרום בליל,

אין זמן כדי להביט על בחורה יפה,
איה ברקוד פתחה רגלה היחפה,

אין זמן כדי לחכות עד שהפה שלה
יוסיף חן לחייה שבא לעין לה.

אין טעם בחיים, אם אין לנו שעות,
פשוט להתבונן, מעמס דאגות.

פול לורנס דנבר (1872-1906)

אנחנו לובשים מסכה

אנחנו לובשים מסכת ליצנים,
הלחי, העין תחתה מצלים, -
יש חוב לשלם לזדון הקהל;
נקרע לך לב, מדמם – לא חבל!
פנים עקמות, הבעות ערומות,
יש כל כך הרבה בעולם בעיות.
הוא לא מתעניין בדמעות, אנחות.
לא, תנו לו לראות מתנות המזל.
אנחנו לובשים מסכה.
פנינו שמחות, אך שמע נא, אלהים,

אֲנַחְנוּ מִתּוֹךְ עַנְוִיִּים זֹעֲקִים.
אֲנַחְנוּ שָׂרִים כְּמוֹ בִּטְקֶס, אָבֵל
רַגְלֵינוּ עוֹמְדוֹת בְּעֶפֶר מְגָאֵל,
רַק תֵּן לְעוֹלָם לַחֲשֹׁב עַל חַגִּים,
אֲנַחְנוּ לּוֹבְשִׁים מַסְכָּה!

ג'ון מקרי (1872-1918)

בְּשָׂדוֹת פְּלַנְדְרִיָּה

שָׂדוֹת שֶׁל פְּלַנְדְרִיָּה. פְּרָגִים
צוֹמְחִים שׁוֹרוֹת בֵּין הַצִּלְבִּים
אֶת מְקוֹמֵנוּ לִשְׁקֹף;
הַעֲפְרוֹנִים בְּאֶמֶץ לֵב
שָׂרִים לְרַעַם הַתּוֹתָחִים.
אֲנוּ מֵתִים. לִפְנֵי יָמִים
שָׁקִיעוֹת רָאִינוּ וּשְׁחָרִים,
אֶהְבְּנוּ, אֶךְ עֲכָשׁוּ שׁוֹכֵב
כָּל אִישׁ כָּאֵן בְּשָׂדוֹת.
לָכֵן אֲנַחְנוּ מוֹשִׁיטִים
בְּיָד כּוֹשְׁלֵת לִפְיָדִים -
חֲזָקוּ בְּקֶרֶב עִם הָאוֹיֵב!
הַבְּרִית לְמֵת שְׁמָרוּ תִּקְוָה,
אוֹ לֹא נִישֵׁן, אִם כִּי פְּרָגִים
צוֹמְחִים כָּאֵן בְּשָׂדוֹת.

העיר איפר, פלנדריה, 1915

וולטר דה לה מאר (1873-1956)

הַמַּאֲזִינִים

אָמַר הַמְטִיל: "הָאֵם יֵשׁ שָׁם מִיִּשְׁהוּ?",
דָּפַק עַל הַדֵּלֶת; הִירָם זָרַח,
וְסוֹסוֹ בְּדוּמִיָּה רָעַשׁ, לַעֵס עֵשֶׁב
מֵאֲדַמַּת הַיַּעַר הַמְכֻסָּה בְּשֶׁרֶךְ:

To thee from tortured souls arise.
We sing, but oh the clay is vile
Beneath our feet, and long the mile,
But let the world dream otherwise,
We wear the mask!

John Mc Crae

In Flanders Fields

In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.
We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved, and were loved, and now we lie
In Flanders fields.
Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

Walter de la Mare

The Listeners

'Is there anybody there?' said the Traveller,
Knocking on the moonlit door;
And his horse in the silence champed the grasses
Of the forest's ferny floor:

And a bird flew up out of the turret,
 Above the Traveller's head:
 And he smote upon the door again a second time;
 'Is there anybody there?' he said.
 But no one descended to the Traveller;
 No head from the leaf-fringed sill
 Leaned over and looked into his grey eyes,
 Where he stood perplexed and still.
 But only a host of phantom listeners
 That dwelt in the lone house then
 Stood listening in the quiet of the moonlight
 To that voice from the world of men:
 Stood thronging the faint moonbeams on the dark stair,
 That goes down to the empty hall,
 Harkening in an air stirred and shaken
 By the lonely Traveller's call.
 And he felt in his heart their strangeness,
 Their stillness answering his cry,
 While his horse moved, cropping the dark turf,
 'Neath the starred and leafy sky;
 For he suddenly smote on the door, even
 Louder, and lifted his head:—
 'Tell them I came, and no one answered,
 That I kept my word,' he said.
 Never the least stir made the listeners,
 Though every word he spake
 Fell echoing through the shadowiness of the still house
 From the one man left awake:
 Ay, they heard his foot upon the stirrup,
 And the sound of iron on stone,
 And how the silence surged softly backward,
 When the plunging hoofs were gone.

Walter de la Mare

וצפור עפה מן הצריח
 מעל ראשו של המטייל,
 והוא הקש פעם נוספת על הדלת:
 "יש שם מישהו, לעזאזל?"
 אך איש לא ירד למטיל מהבית;
 אף ראש מהאדן, המקשט בעלים,
 לא נרכן, איש לא הביט לו בעינים;
 הוא עמד דומם, מבלבל ואלם.
 ורק המון מאזיני פנטום, אלה
 ששכנו אז בבית הנטוש,
 עמדו והאזינו בשקט מוארים בירח
 לקול הזה מעולם בני-אנוש:
 התקהלו על המדרגות בקרינה הדועכת,
 ולקול שלאולם הריק ירד
 האזינו באוירה נסערת ומטלטלת,
 לקריאת המטייל שעמד בדד.
 והוא הרגיש בלבו את המוזרות הגוברת
 של הדממה שעונה על זעקתו,
 בזמן שסוסו זז, קצץ באפלה את הדשא,
 תחת השמים המככבים ועלים סביבו;
 לפתע איש הכה על הדלת, אפלו
 חזק יותר, הרים את ראשו ואמר:
 "הגידו להם שהוא בא, אף אחד לא ענה לו,
 ופעל המלה שלו הוא שמר."
 מעולם תגובת המאזינים לא היתה כה מגבלת.
 אם כי כל מלה שהוא דבר
 נפלה מהדהדת בדממה של הבית,
 מלת האיש היחיד שנותר ער:
 אה, הם שמעו את כף רגלו על המשורה,
 צלילי האבן תחת ברזל הפרסות,
 ואיה השתיקה נהרה ברכות אחורה,
 כשנעלמו הפרסות הדוהרות.

וולטר דה לה מר (1873-1956)

Silver

Slowly, silently, now the moon
Walks the night in her silver shoon;
This way, and that, she peers, and sees
Silver fruit upon silver trees;
One by one the casements catch
Her beams beneath the silvery thatch;
Couched in his kennel, like a log,
With paws of silver sleeps the dog;
From their shadowy cote the white breasts peep
Of doves in a silver-feathered sleep;
A harvest mouse goes scampering by,
With silver claws and a silver eye;
And moveless fish in the water gleam,
By silver reeds in a silver stream.

Robert Frost

The Road Not Taken

Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;
Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.

כסף

לֹאט וּבִשְׁקֵט, בְּחֹשֶׁךְ כָּעֵת
בְּזֹהַר כֶּסֶף הַיָּרֵחַ צוֹעֵד;
הִנֵּה פֹה וְשָׁם מִלְמַעְלָה מֵצִיץ,
רוֹאֶה פְּרוֹת כֶּסֶף עַל כֶּסֶף הָעֵץ;
וְתַחַת גֵּג-קֶשׁ כָּל חֲלוֹן כֶּבֶר חֹטֵף
אֶת קֶרֶן הָאוֹר הַכֶּסֶף הַנִּכְסֵף;
הַכֶּלֶב יֹשֵׁן כְּמוֹ בּוֹל עֵץ בְּחֹצֵר,
רִגְלָיו צְבוּעוֹת כֶּסֶף עֵדִין וְזוֹהָר;
וּמִהַשׁוֹבֵר הַיּוֹנִים מֵצִיצוֹת,
כֵּלָן עֲטוּפוֹת בְּרוֹךְ כֶּסֶף נוֹצוֹת;
עֶכְבֵּר הַקְּצִיר רֵץ בֵּין הַשִּׁבְלִים
בְּכֶסֶף עֵינָיִם, בְּכֶסֶף טַפְרִים;
חֹסְרֵי כָל תְּנוּעָה הַדְּגִים בֵּין קִנֵּי-סוּף,
נִרְאִים כֶּסֶף-יִים בְּמִי נָחַל כְּסוּף.

רוברט פִּרוֹסט (1874-1963)

הדרך שלא נבחרה

עָלִי מִזְלַג דְּרָכִים בִּיעֵר צֹהֵב,
עָלִי הִיָּה לְבַחַר בְּאִי-רְצוֹן.
אֶת זֶה אֲשֶׁר הִחְלַטְתִּי לַעֲזֹב,
עַד לְמָקוֹם שֶׁהָיָא לְסִבָּה תִּסְוֵב
נִסִּיתִי לְהַשְׁאִיר בְּזִכְרוֹן.
וְהַשְׁנִיָּה הוֹגְנָת לֹא פָחוֹת,
וַיֵּשׁ בָּהּ גַּם יִתְרוֹן חֲשׁוֹב אוֹלִי
בְּעֶשֶׂב שֶׁלְרֹמֶס נְעִים מָאֵד
(אֶת אֵלֶּה שֶׁהַשְׁאִירוּ עֵקְבוֹת
גַּם הָיָא רִמְסָה חֲזָק מָאֵד, וְדֹאִי).
שְׁתִּיָּהֵן שִׁכְבוּ שְׁקֻטוֹת בְּאוֹר חוֹר,
אֶף שֶׁעַל לֹא קִמַּט עָלֶיהָ עֲזוֹב.
הִרְאִשׁוּנָה שְׁמוּרָה לְיוֹם אַחֵר...
אֶךְ הַשְׁנִיָּה תִּתְחִיל לְשַׁלֵּט מִהֵר,
סִפְקָא אִם אִי-פֶּעַם אוֹכֵל לְשׁוֹב.

I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

Robert Frost

Stopping by Woods on a Snowy Evening

Whose woods these are I think I know.
His house is in the village though;
He will not see me stopping here
To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer
To stop without a farmhouse near
Between the woods and frozen lake
The darkest evening of the year.

He gives his harness bells a shake
To ask if there is some mistake.
The only other sound's the sweep
Of easy wind and downy flake.

The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.

And miles to go before I sleep...

Robert Frost

אגיד את זה עצוב, באנחה
כשיעברו שנים קלות כצל:
הסתעפה הדרך, התארכה,
בחרתי בשניה, פחות דרוכה,
ורק בזה טמון כל ההבדל.

רוברט פרוסט (1874-1963)

בעצירתי על-יד היער בערב משלג

של מי היער לי ידוע.
ביתו בכפר סמוך קבוע;
הוא לא יראה אותי בדרך,
ביער בשלגים שקוע.

לסוסוני מוזר: מה ערך
כאן לעצר לאור ירח
כשאין חוה כאן כדי לשבע,
בחשך מול אגם של קרח.

הוא דם עמד, המשיך לתמה,
בפעמון בקש לנסע,
ולו נוסף צליל קל של רוח
ושלג שהמשיך לשקע.

אם כי היער יפה, בטוח,
חובה לנוע, אין וכו',
לפני שכבר אוכל לנוח,
לפני שכבר אוכל לנוח.

לפני שכבר אוכל לנוח...

רוברט פרוסט (1874-1963)

Fire and ice

Some say the world will end in fire,
Some say in ice.
From what I've tasted of desire
I hold with those who favor fire.
But if it had to perish twice,
I think I know enough of hate
To say that for destruction ice
Is also great
And would suffice.

Robert Frost

Birches

When I see birches bend to left and right
Across the lines of straighter darker trees,
I like to think some boy's been swinging them.
But swinging doesn't bend them down to stay
As ice-storms do. Often you must have seen them
Loaded with ice a sunny winter morning
After a rain. They click upon themselves
As the breeze rises, and turn many-colored
As the stir cracks and crazes their enamel.
Soon the sun's warmth makes them shed crystal shells
Shattering and avalanching on the snow-crust—
Such heaps of broken glass to sweep away
You'd think the inner dome of heaven had fallen.
They are dragged to the withered bracken by the load,
And they seem not to break; though once they are bowed
So low for long, they never right themselves:
You may see their trunks arching in the woods
Years afterwards, trailing their leaves on the ground
Like girls on hands and knees that throw their hair

אש וקרח

"ויגמר הכל באש!"
"בקרח גם אפֿשר".
תשוקות ידעתי, מתביש -
אני עם אלה ש"באש".
אך אם שנית יבוא הגמר...
שנאות ידעתי ויכול
לומר: בקרח גם אפֿשר,
ובגדול,
ונהדר.

רוברט פרוסט (1874-1963)

עצי לבנה

אני רואה עצי לבנה נוטים לצד,
לא כמו עצים רבים כהים תמירים יותר.
ולי נדמה שאיזה ילד כופפם.
אבל לא העקום משאיר לבנים כפופים,
אלא הקרח של סופות. ודאי אותם
ראיתם גם בקרח כבד משקל
בבקר חרף שטוף שמש וחמים
אחר הגשם. הם מצלצלים קלות
בזמן הבריזה, והופכים צבעוניים,
כשאימלם, קפוא וצח, פתאום נסדק.
מחום השמש מפילים פגזי גביש,
המתנפצים על קרום השלג ויוצרים
שם ערימות זכוכית שבורה, כאלו
כפת הפנים של השמים כבר נפלה.
גזעיהם נגזרים לשרך הנבול.
לא נשברים, אבל כשהם משתחווים
נמוך לארץ זמן, לא מזדקפים לעד:
אפֿשר לראות את גזעיהם מקמרים
ביערות שנים גם לאחר מכן,
עוד גוררים את עליהם באדמה

Before them over their heads to dry in the sun.
 But I was going to say when Truth broke in
 With all her matter-of-fact about the ice-storm
 I should prefer to have some boy bend them
 As he went out and in to fetch the cows—
 Some boy too far from town to learn baseball,
 Whose only play was what he found himself,
 Summer or winter, and could play alone.
 One by one he subdued his father's trees
 By riding them down over and over again
 Until he took the stiffness out of them,
 And not one but hung limp, not one was left
 For him to conquer. He learned all there was
 To learn about not launching out too soon
 And so not carrying the tree away
 Clear to the ground. He always kept his poise
 To the top branches, climbing carefully
 With the same pains you use to fill a cup
 Up to the brim, and even above the brim.
 Then he flung outward, feet first, with a swish,
 Kicking his way down through the air to the ground.
 So was I once myself a swinger of birches.
 And so I dream of going back to be.
 It's when I'm weary of considerations,
 And life is too much like a pathless wood
 Where your face burns and tickles with the cobwebs
 Broken across it, and one eye is weeping
 From a twig's having lashed across it open.
 I'd like to get away from earth awhile
 And then come back to it and begin over.
 May no fate willfully misunderstand me
 And half grant what I wish and snatch me away
 Not to return. Earth's the right place for love:
 I don't know where it's likely to go better.
 I'd like to go by climbing a birch tree,
 And climb black branches up a snow-white trunk

כמו ילדות עומדות על ארבע ושופכות
 את שערן הלח מול החמה.
 אבל כשהאמת באה עם שילל עבדות
 על סערות הקרח, אז עדיף עלי
 לחשב שאיזה ילד כופף אותם,
 הולך ושב כדי להביא את הפרות -
 רחוק מהערים מכדי ללמד ביסבול,
 שכל משחק שלו המציא הוא בעצמו,
 ובמשך השנה שחק בהם לבד.
 אחד אחד הכניע את עצי אביו
 כשהוא רוכב זמן רב עליהם שוב ושוב
 עד שהוציא מהם את קשיחותם סופית.
 היה תלוי שם ברפיון, ולא נשאר
 עץ כדי לכבש. למד כל מה שיש ללמד
 איה לא לצאת מקדם מדי ולא לשאת
 את ראש העץ לאדמה עצמה. תמיד
 עלה הוא בשווי משקל ובזהירות
 לענפים העליונים, כמו שעושים
 כדי למלא כוס עד גדותיו ואף מעל,
 ואז נפל, רגליו קדימה, עם שריקה,
 ובדרך למטה באויר בעט.
 כך פעם התנדנדתי על עצי לבנה.
 וכך אני חולם לשוב להיות רכב,
 עת שאני עיף מאד משקולים,
 והחיים דומים לעץ נטול דרכו.
 שם חשתי חום, דגדוג קורי העפביש,
 ועין אחת שלרוחה היתה פקוחה
 בכה מהמפה של הזלזל הלח;
 רציתי מהאדמה להתרחק
 ולחזר ולהתחיל שוב מחדש.
 אך שביבין אז הגורל אותי נכון,
 ולא יתן חצי המבקש: יחטף
 אותי ולא יחזיר: כדור הארץ הוא
 המקום לאהבה תמיד הכי נכון.
 איני יודע איפה זה יותר נעים.
 הייתי מטפס אולי על עץ לבנה,

Toward heaven, till the tree could bear no more,
But dipped its top and set me down again.
That would be good both going and coming back.
One could do worse than be a swinger of birches.

Robert Frost

Nothing Gold Can Stay

Nature's first green is gold,
Her hardest hue to hold.
Her early leaf's a flower;
But only so an hour.
Then leaf subsides to leaf.
So Eden sank to grief,
So dawn goes down to day.
Nothing gold can stay.

Robert Frost

A Time to Talk

When a friend calls to me from the road
And slows his horse to a meaning walk,
I don't stand still and look around
On all the hills I haven't hoed,
And shout from where I am, What is it?
No, not as there is a time to talk.
I thrust my hoe in the mellow ground,
Blade-end up and five feet tall,
And plod: I go up to the stone wall
For a friendly visit.

על ענפים שחורים של גזע לבנבן
לקראת גן עדן, עד שלא יוכל העץ
לשאת אותי, יטה, יחזיר לאדמה.
יהיה יפה עוד לעלות ולחזור...
ישנם דברים פחות טובים לטעמי
מהנדנוד חפשי על עץ לבנה לעד.

רוברט פרוסט (1874-1963)

שום דבר לא נשאר זהב

תחילה הירק בטבע - זהב,
אך גון זה הוא לא לזמן רב.
הפרח הוא העלה המקדם,
אך רק לשעה קיים.
עלה-כותרת נובל, נושר.
העדן שוקע לאבל קודר,
היום מתחיל, השחר נגמר.
שום דבר זהב לא נשאר.

רוברט פרוסט (1874-1963)

זמן לדבר

כשחבר אלי מהדרך פונה,
מאט את סוסו בתנועה ועוצר,
אני לא עומד ומביט מהשדה
על הגבעות שעוד לא עדרתי לאה,
לא צועק מהמקום שלי, מה קרה?
לא, כי כעת הזמן הנכון לדבר.
אני דוחף את המעדר הקשה,
להב למלעה, זקוף באדמה,
והולך בכבדות לאבני החומה
לפגישה יקרה.

רוברט פרוסט (1874-1963)

Robert Frost

Acquainted with the Night

I have been one acquainted with the night.
I have walked out in rain—and back in rain.
I have outwalked the furthest city light.

I have looked down the saddest city lane.
I have passed by the watchman on his beat
And dropped my eyes, unwilling to explain.

I have stood still and stopped the sound of feet
When far away an interrupted cry
Came over houses from another street,

But not to call me back or say good-bye;
And further still at an unearthly height,
One luminary clock against the sky

Proclaimed the time was neither wrong nor right.
I have been one acquainted with the night.

Robert W. Service

The Mother

There will be a singing in your heart,
There will be a rapture in your eyes;
You will be a woman set apart,
You will be so wonderful and wise.
You will sleep, and when from dreams you start,
As of one that wakes in Paradise,
There will be a singing in your heart,
There will be a rapture in your eyes.

מכיר את הלילה

את הלילה הזה רק אני מכיר.
יצאתי בגשם – בגשם חוזר
מעבר לאור החוצות של העיר.

צפיתי בעיר הנוגה ביוֹתר.
עברתי שומר, אדם מפקפק,
ולא רציתי אתו לדבר.

עמדתי בשקט, קול רגלי נפסק,
כשזעקה מפרעת באה פתאום,
הגיעה לכאן מרחוב מרחק

לא לדרש את שובי או לומר שלום,
ונעלמה רחוק אי-שם באויר,
ורק שיעון מואר נראה במרום,

נקב בזמן הלא מטעה, לא סביר.
את הלילה הזה רק אני מכיר.

רוברט ו. סרויס (1874-1958)

האם

עוד תהיה שירה בלב שלך,
תהיה אש בעיניך גדולה;
ותהיי אשה נבדלת כל כך,
כי כל כך חכמה, נפלאה.
בקומך מחלום מברך,
כשאת כמו לגן-עדן עולה,
עוד תהיה שירה בלב שלך,
תהיה אש בעיניך גדולה.
עוד תהיה גניחה בלב שלך,

There will be a moaning in your heart,
 There will be an anguish in your eyes;
 You will see your dearest ones depart,
 You will hear their quivering good-byes.
 Yours will be the heart-ache and the smart,
 Tears that scald and lonely sacrifice;
 There will be a moaning in your heart,
 There will be an anguish in your eyes.
 There will come a glory in your eyes,
 There will come a peace within your heart;
 Sitting 'neath the quiet evening skies,
 Time will dry the tear and dull the smart.
 You will know that you have played your part;
 Yours shall be the love that never dies:
 You, with Heaven's peace within your heart,
 You, with God's own glory in your eyes.

Douglas Malloch

Good Timber

The tree that never had to fight
 For sun and sky and air and light,
 But stood out in the open plain
 And always got its share of rain,
 Never became a forest king
 But lived and died a scrubby thing.

The man who never had to toil
 To gain and farm his patch of soil,
 Who never had to win his share
 Of sun and sky and light and air,
 Never became a manly man
 But lived and died as he began.

בעיניך עצבות אפלה:
 יקיריך עוזבים אותך,
 ונשמע קול פרדה בלי מלה.
 כאב מר בלבך לא ידעך,
 ודמעות - קרבן העלאה;
 עוד תהיה גניחה בלב שלך,
 בעיניך עצבות אפלה.
 עוד שלום רב בלבך יונח,
 תבוא לעיניך תהילה;
 ותשבי שקטה בערב רך,
 תפסק דמעות נזילה.
 ותדעי שמלאת את חלקך,
 אהבה תרכשי מעלה:
 את, עם שלום השחקים בלבך,
 אלהים יתן לך גאולה.

דגלס מלור (1877-1938)

לבה טובה

העץ שלא שלם מחיר
 על אור השמש ואור,
 אבל בלט בשטח ריק
 וגשם את שרשו פנק,
 למלך יער לא הפך -
 הוא חי ומת כמגחך.

אדם שלא עבד קשה
 כדי להפרות פסת שדה,
 שלא נלחם כאיש-גבור
 עבור אור, גשמים ואור,
 הוא לא הפך לאיש ברזל,
 אך חי ומת כמו שהחל.

כשהרוחות מלאות איבה,

Good timber does not grow with ease,
 The stronger wind, the stronger trees,
 The further sky, the greater length,
 The more the storm, the more the strength.
 By sun and cold, by rain and snow,
 In trees and men good timbers grow.

Where thickest lies the forest growth
 We find the patriarchs of both.
 And they hold counsel with the stars
 Whose broken branches show the scars
 Of many winds and much of strife.
 This is the common law of life.

John Masefield

Sea fever

I must go down to the seas again, to the lonely sea and the sky,
 And all I ask is a tall ship and a star to steer her by;
 And the wheel's kick and the wind's song and the white sail's shaking,
 And a grey mist on the sea's face, and a grey dawn breaking.
 I must go down to the seas again, for the call of the running tide
 Is a wild call and a clear call that may not be denied;
 And all I ask is a windy day with the white clouds flying,
 And the flung spray and the blown spume, and the sea-gulls crying.
 I must go down to the seas again, to the vagrant gypsy life,
 To the gull's way and the whale's way where the wind's like a whetted
 knife;
 And all I ask is a merry yarn from a laughing fellow-rover,
 And quiet sleep and a sweet dream when the long trick's over.

John Masefield

לבית עצים יותר טובה,
 הרום רחוק – הגוף ענק,
 הסער עז – הגוף חזק.
 לבה טובה בעץ ואיש,
 תצמח בקור וחום מתיש.

בסבר עצים ואנשים
 הפטריארכים נמצאים,
 מכובדים שומעים עצות;
 כל ענפיהם בצלקות
 פירשת מאבקם:
 זה בחיים חזק לכלם.

ג'ון מיספילד (1878-1967)

קדחת ים

עלי לרדת שוב לים מול המרום בודד עתה.
 רק אבקש ספינה גבהה, כוכב שיכונן אותה,
 שירת הרוח, הגה שבועט, מפרש לבן קודח,
 וערפל אפר, ושחר אפרפר הולך ומתנפח.
 עלי לרדת שוב לים: קריאת הגל המתקרב
 כל כך פרועה, ברורה, שאי-אפשר לה לסרב;
 אדרש לי יום סוער, וענני הצחור עפים ברצף,
 שחפים בוכים, התנפצויות עצות של נתזים וקצף.
 עלי לרדת שוב לים, לחיות כמו צועני נודד,
 לדרך לניתן ושחף ים, ברוח כספין רוטט;
 כל מה שאבקש - לצחק מספורו של חיקן-נער,
 לישן בשקט, לחלם כשהמסע יתם בשער.

ג'ון מיספילד (1878-1967)

יפי

Beauty

I have seen dawn and sunset on moors and windy hills
Coming in solemn beauty like slow old tunes of Spain:
I have seen the lady April bringing in the daffodils,
Bringing the springing grass and the soft warm April rain.

I have heard the song of the blossoms and the old chant of the sea,
And seen strange lands from under the arched white sails of ships;
But the loveliest things of beauty God ever has showed to me
Are her voice, and her hair, and eyes, and the dear red curve of her lips.

Wallace Stevens

The Emperor of Ice-Cream

Call the roller of big cigars,
The muscular one, and bid him whip
In kitchen cups concupiscent curds.
Let the wenches dawdle in such dress
As they are used to wear, and let the boys
Bring flowers in last month's newspapers.
Let be be finale of seem.
The only emperor is the emperor of ice-cream.
Take from the dresser of deal,
Lacking the three glass knobs, that sheet
On which she embroidered fantails once
And spread it so as to cover her face.
If her horny feet protrude, they come
To show how cold she is, and dumb.
Let the lamp affix its beam.
The only emperor is the emperor of ice-cream.

ראיתי שקיעה ושחר ואברש על גבעות וסלעים;
יפים כל כה, רבי רשם, כשירים ישנים של ספרד;
את הגברת אפריל ראיתי, מפארת בנרקיסים,
מביאה עשבים לשפע וגם גשם אפריל נחמד.

את שירת הפריחה שמעתי, את זמר הים הצוהל,
אדמות משנות ראיתי, עם מפרש לבן אניות;
הדבר היפה שאי פעם הראה לי עד כה האל -
קולה, שערה ועיניה, וישפתי האדמות.

וולס סטיבנס (1879-1955)

קיסר הגלידה

(*)

הזמינו את מגלגל הסיגרים הגדולים,
השרירי הזה, והציעו לו לחבץ
בכוסות המטבח לבן התאווה.
תנו לבחורות להתבטל בשמלות
כאלה שהן רגילות ללבש, ותנו לבחורים
להביא פרחים בעתונים מהחדש שעבר.
מה שיהיה יהיה הסוף של מה שנראה.
הקיסר היחיד הוא קיסר הגלידה.
קחו מהשדה עשיות קרשים,
שחסרות בה שלוש ידיעות הזכוכית, את הסדין,
שעליו היא רקמה פעם קעקועים,
ופרשו אותו כדי לכסות את פניה.
אם כפות רגליה המתקרנות יבלטו, הן עלולות
לגלות כמה היא קרה ואלמת.
תנו למנורה להאיר את התמונה בקרנה.
הקיסר היחיד הוא קיסר הגלידה.

(*) כמה חוקרים רואים בכותרת השיר רמז למילות המלט:
«התולעת שלך היא הקיסר היחיד שלך לדיאטנה».
סטיבנס היה בקובה, שם אולי ראה טקס חתונה

והתעוררות שופעת עם קינוחים ותפארת שולחן.
מסתבר שזה שיק לשכור בחתונה גלגלן סיגרים,
שיוכל להכין את הסיגרים לאורחים ממש במקום.
(מהאינטרנט)

אֶדְגָּר גֶּסְט (1881-1959)

האם היית ראוי למחר שלך

האם מישהו מאשר כי עברת בדרךכו?
האם מישהו יזכר שדברת אתו היום?
הנה, יום זה כמעט נגמר, ועבר זמן עמלו;
האם מישהו יחזר למלתך אחת בחום?

ברכת שמח את חברך שבא לקרבתך?
או מין "מנשמה" ונעלמת בתוך הקהל,
היית פשוט אנכי, ממהר לדרךך?
יש מישהו אסיר תודה על מעשיך בכלל?

האם אתה יכול לומר כעת לפני יום חדש:
עזרתי לאח אחד מרבים כשפגשתי בו?
האם יש אדם שעד כה היה כלו מיאש
ועכשיו מסתכל קדימה באמץ לבו?

האם היום בלבד, האם טוב או רע הוא נגמר?
האם השארת שבל של חסד או איש מאכזב?
הלכת לישון; מה, חשבת, האל עתיד לומר:
ממה שעשית הרוחת מחר אחד נוסף?

אֶדְגָּר גֶּסְט (1881-1959)

ציוד

דמיון, בחורי, תמונה שקזאת:

Edgar Guest

Have You Earned Your Tomorrow

Is anybody happier because you passed his way?
Does anyone remember that you spoke to him today?
This day is almost over, and its toiling time is through;
Is there anyone to utter now a kindly word of you?

Did you give a cheerful greeting to the friend who came along?
Or a churlish sort of "Howdy" and then vanish in the throng?
Were you selfish pure and simple as you rushed along the way,
Or is someone mighty grateful for a deed you did today?

Can you say tonight, in parting with the day that's slipping fast,
That you helped a single brother of the many that you passed?
Is a single heart rejoicing over what you did or said;
Does a man whose hopes were fading now with courage look ahead?

Did you waste the day, or lose it, was it well or sorely spent?
Did you leave a trail of kindness or a scar of discontent?
As you close your eyes in slumber do you think that God would say,
You have earned one more tomorrow by the work you did today?

Edgar Guest

Equipment

Figure it out for yourself, my lad,
You've all that the greatest of men have had,
Two arms, two hands, two legs, two eyes,
And a brain to use if you would be wise.
With this equipment they all began,
So start for the top and say "I can."

Look them over, the wise and great,
They take their food from a common plate
And similar knives and forks they use,
With similar laces they tie their shoes,
The world considers them brave and smart.
But you've all they had when they made their start.

You can triumph and come to skill,
You can be great if only you will,
You're well equipped for what fight you choose,
You have legs and arms and a brain to use,
And the man who has risen, great deeds to do
Began his life with no more than you.

You are the handicap you must face,
You are the one who must choose your place,
You must say where you want to go.
How much you will study the truth to know,
God has equipped you for life, But He
Lets you decide what you want to be.

Courage must come from the soul within,
The man must furnish the will to win,
So figure it out for yourself, my lad,
You were born with all that the great have had,
With your equipment they all began.
Get hold of yourself, and say: "I can."

עינים, רגלים, ידיים, זרועות.
מה שהיה לגדולים יש לך גם,
יש מוח בפנים, כדי להיות חכם.
זה מה שהיה להם, וזה הכל.
אז לך לפסגה, אומר "אני יכול".

הבט עליהם: חכמים וגדולים
אכלו עם אותם מזלגות, סכינים;
דומות צלחות שבהן השתמשו,
ועם שרוף דומה את הנעל קשרו.
אמיץ וחכם – זה ספור הצלחה,
כל מה שהיה להם יש גם לך.

תוכל לנצח, לרכוש ממחיות,
להיות איש גדול יש לך אפשרות,
לכל קרב אתה מצויד כבר היטב,
כי יש לך רגל, יש זרוע ולב,
לכל איש שקם מעשים לחולל,
יותר לא היה, פאשר הוא החל.

אתה - המכשול שצריך לעבר
ומי שעליו את מקומך לבחר;
ומה הוא היעד – החלט כבר כעת,
וכמה תלמד למגע באמת.
האל לחיים צידך כבר עתה,
אבל מה תהיה – זה תחליט רק אתה.

כי רק מתוך נפש האמץ יבוא,
איש את נצחונו מספק בעצמו,
חשב, בחורי, כי נולדת אכן
עם כל מה שאיש גדול רק מדמין,
כי עם צידך הם התחילו, הכל.
תפס את עצמך, אומר: "אני יכול".

א.א.מילן (1882-1956)

A. A. Milne Wind On The Hill No one can tell me, Nobody knows, Where the wind comes from, Where the wind goes. It's flying from somewhere As fast as it can, I couldn't keep up with it, Not if I ran. But if I stopped holding The string of my kite, It would blow with the wind For a day and a night. And then when I found it, Wherever it blew, I should know that the wind Had been going there too. So then I could tell them Where the wind goes... But where the wind comes from Nobody knows.	רוח על הגבעה איש לא יכול לומר לי, איש לא יכול לדעת, מאיפה הרוח באה, איפה הרוח נרגעת. היא ממקום לא ידוע עוברת מהר מרכבת, אותה לא אוכל להשיג, גם אם ארוץ כארנבת. אך אם אאפשר לכדור לעוף עם הרוח הלאה, הם יעופו ביחד למשך יום ולילה. וכשאמצא אותה איפה שהוא נוכח, אדע ששם הרוח נמצאת עכשיו בהכרח. אז אוכל לומר להם לאן הולכת הרוח ... אבל מאיפה היא באה אף אחד לא בטוח.
A.A. Milne Now We Are Six When I was one, I had just begun.	א.א. מילן (1882-1956) עכשיו אנחנו בני שש כשהייתי בן אחת, רק התחלתי איזה צעד. כשהייתי בן שנתים, חשתי כמו חדש עדן.

When I was two,
I was nearly new.
When I was three,
I was hardly me.
When I was four,
I was not much more.
When I was five,
I was just alive.
But now I am six,
I'm as clever as clever.
So I think I'll be six now
for ever and ever.

A. A. Milne

Halfway Down

Halfway down the stairs
Is a stair
Where I sit.
There isn't any
Other stair
Quite like
It.
I'm not at the bottom,
I'm not at the top;
So this is the stair
Where
I always
Stop.

Halfway up the stairs
Isn't up
And it isn't down.
It isn't in the nursery,

כְּשֶׁהִיִּיתִי בֶּן שְׁלוֹשׁ,
קֶצֶת דְּמִיִּיתִי לְאֶנוֹשׁ.
כְּשֶׁהִיִּיתִי בֶּן אַרְבַּע,
לֹא הִיְתָה קִדְמָה רַבָּה.
כְּשֶׁהִיִּיתִי בֶּן חֲמִשׁ
חִי הִיְיִתִי, קֶצֶת טַפָּשׁ.
אֶה עֹכְשִׁיו אֲנִי בֶּן שֵׁשׁ,
כְּמוֹ חֶכֶם, פֶּקֶחַ,
אֲשָׂאֵר בְּגִיל הַזֶּה
לְנֹצֵחַ בְּהֶכְרֵחַ.

א.א.מילן (1882-1956)

חצי דרך למטה

בְּאֶמְצַע הַמַּדְרָגוֹת
נִמְצְאָת הַמַּדְרָגָה,
אִיפֹה אֲנִי יוֹשֵׁב.
וְאִין שׁוֹם
מַדְרָגָה
כְּמוֹ זֹאת,
אֲנִי חוֹשֵׁב.
אֲנִי לֹא בְּרֹאשׁ,
אֲנִי לֹא בְּתַחְתִּית;
וְזוֹהִי הַמַּדְרָגָה,
אִיפֹה
אֲנִי נֶעְצָר
תָּמִיד.

אֶמְצַע הַמַּדְרָגוֹת
זֶה לֹא לְמַעַלָּה
וְלֹא לְמַטָּה,
לֹא בְּחֶדֶר הַיְלָדִים,
לֹא בְּבֵית שֶׁל סִבְתָּא.
וְכָל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת מַצְחִיקוֹת

It isn't in town.
And all sorts of funny thoughts
Run round my head.
It isn't really
Anywhere!
It's somewhere else
Instead!

T. E. Hulme

Autumn

A touch of cold in the Autumn night—
I walked abroad,
And saw the ruddy moon lean over a hedge
Like a red-faced farmer.
I did not stop to speak, but nodded,
And round about were the wistful stars
With white faces like town children.

Sara Teasdale

I Thought Of You

I thought of you and how you love this beauty,
And walking up the long beach all alone
I heard the waves breaking in measured thunder
As you and I once heard their monotone.

Around me were the echoing dunes, beyond me
The cold and sparkling silver of the sea —
We two will pass through death and ages lengthen
Before you hear that sound again with me.

רצות בתוך ראשי:
באמת אין דבר דומה
בשום מקום?
או יש עוד כזה
ממשי?

תומס ארנסט חיום (1883-1917)

סתיו

מגע של קור בליל סתיו -
הלכתי בחוץ,
וראיתי את הירח האדמומי רוכן מעל המשוכה
כמו חקלאי עם פנים אדמות.
לא הפסקתי לדבר, אלא הנהנתי,
ומסביב היו כוכבים שקועים בהרהורים
עם פנים לבנים כמו ילדי עיר.

שרה טיסדיל (1884-1933)

חשבתי עליך

הלכתי לארך החוף לגמרי לבד הפעם,
חשבתי כמה אהבת את החופים ואת יפיים;
שמעתי איה גלי הים נשברים קצובים ברעם,
כפי שפעם שמענו יחד את חדגוניותם.

סביבי הרוח בדיונות המהדהדות נושבת,
במרחק - הכסף הקר והמנצנץ של הים;
נעבר את הגילאים המתארכים והמות
לפני שתשמע שוב אתי את הצליל שעוד לא נדם.

שרה טיסדיל (1884-1933)

Sara Teasdale

I am not yours

I am not yours, not lost in you,
Not lost, although I long to be
Lost as a candle lit at noon,
Lost as a snowflake in the sea.

You love me, and I find you still
A spirit beautiful and bright,
Yet I am I, who long to be
Lost as a light is lost in light.

Oh plunge me deep in love—put out
My senses, leave me deaf and blind,
Swept by the tempest of your love,
A taper in a rushing wind.

Sara Teasdale

There Will Come Soft Rains

(War Time)

There will come soft rains and the smell of the ground,
And swallows circling with their shimmering sound;

And frogs in the pools singing at night,
And wild plum trees in tremulous white,

Robins will wear their feathery fire
Whistling their whims on a low fence-wire;

אני לא שלך

לא, לא שלך, לא אבודה בך,
למרות שמשתוקקת לפעמים
להיות כאור הנר באור היום,
פתייתי השלג שבבים אובדים.

אתה אוהב אותי, אני מוצאת
אותך עד'ין כאור יפה טהור,
עם זאת, אני - אני, אכל רוצה
להיות כאור אשר אובד באור.

הטבל אותי עמוק באהבה –
השאר אותי בלי כל חושים ממש,
דועכת בסופת אהבתך,
כמו במשב הרוח נר חלש.

שרה טיזדיל (1884-1933)

יבואו גשמים רכים

(זמן מלחמה)

יבואו גשמים רכים לאדמה ריחנית,
תחוג ותשמיע נגון מצלצל הסנונית;

תשירו בתוך שלוליות בלילות צפרדעים,
עצי שזיף-בר יעמדו לבנים רועדים,

אדם-החזה בשלהבת נוצות הזרוחה
ישרק את בכיו מר על גדר-תיל נמוכה;

ואף אחד לא ידע על מלחמות העבר
ולא יהיה אכפת לכלם מה היה מכבר.

And not one will know of the war, not one
Will care at last when it is done.

Not one would mind, neither bird nor tree
If mankind perished utterly;

And Spring herself, when she woke at dawn,
Would scarcely know that we were gone.

Sara Teasdale

Peace

Peace flows into me
As the tide to the pool by the shore;
It is mine forevermore,
It ebbs not back like the sea.
I am the pool of blue
That worships the vivid sky;
My hopes were heaven-high,
They are all fulfilled in you.
I am the pool of gold
When sunset burns and dies—
You are my deepening skies,
Give me your stars to hold.

H. D. (Hilda Doolittle)

The Pool

Are you alive?
I touch you.
You quiver like a sea-fish.
I cover you with my net.

הם לא יזכרו - לא צפור, לא עץ - למחרת,
אם האנושות כלה תספה כליל יום אחד;

והאביב עצמו, כשעם שחר הוא יתעורר,
בקשי ידע שאנחנו איננו יותר.

שרה טיזדיל (1884-1933)

שלום

עולה בי גל השלום,
והוא לא ירד אל הים.
והיא שלי לעולם -
השלום שכנים רחבה.
תכלה בתוכי הברכה -
ראי לשמי כחול מעלי;
בשמים היו תקוותי,
כלן התגשמו בך.
אני - ברכת הזקב
בשקיעה ובחשך לילי.
אתה - השמים שלי,
תן לגעת לי בכוךב.

ח.ד. (חילדה דוליטל) (1886-1961)

הברכה

האם אתה חי?
אני נוגעת בך.
אתה רועד כמו דג ים.
אני מכסה אותך ברשת שלי.
מה אתה - מסרגל אחד?

What are you—banded one?

H. D. (Hilda Doolittle)

Oread

Whirl up, sea—
whirl your pointed pines,
splash your great pines
on our rocks,
hurl your green over us,
cover us with your pools of fir.

Joyce Kilmer

Trees

I think that I shall never see
A poem lovely as a tree.
A tree whose hungry mouth is prest
Against the sweet earth's flowing breast;
A tree that looks at God all day,
And lifts her leafy arms to pray;
A tree that may in summer wear
A nest of robins in her hair;
Upon whose bosom snow has lain;
Who intimately lives with rain.
Poems are made by fools like me,
But only God can make a tree.

נ.ב. חודשיים אחרי כתיבת השיר הולידה המשוררת תינוק מת (א.ג.)

ח.ד. (חילדה דוליטל) (1886-1961)

אוריֶאד

(*)

הַתְּעוֹרֵר, יָם -
עוֹרֵר אֶת הָאֲרָנִים הַמְּחַדָּדִים שְׁלִיךְ,
הַתִּז אֶת הָאֲרָנִים הַגְּדוֹלִים שְׁלִיךְ
עַל הַסְּלָעִים שְׁלֵנוּ,
הַשְּׁלֵךְ עֲלֵינוּ אֶת הַיָּרֵק שְׁלִיךְ,
כֹּסֶה אוֹתָנוּ בְּקֶצֶף עָלֵי הַמִּפְחָט שְׁלִיךְ.

(*) אוריֶאד – נימפת יער (מיתולוגיה יוונית)

ג'ויס קילמֶר (1886-1918)

עצים

אֲנִי מִסְכִּים עִם הָאוֹמְרִים:
אֵין שִׁיר שֶׁהוּא כְּעֵץ מְקֻסִּים.
פִּיּוֹ שֶׁל הָעֵץ בִּרְעֵב נִצְמָד
לְדָבֶשׁ הַקָּרָקֶע כְּלֻשָּׁד;
פָּנֵי עֵץ תְּמִיד לְאֱלֹהִים
הוּא בְּתִפִּילָה בְּדִיו מְרִים;
בְּקִיץ עֵץ עֲשׂוֹי לְלִבֶּשׁ
בְּשָׁעֲרוֹ קֵן שֶׁל פְּשׁוּשׁ;
וְעַל חִיקוֹ הַשְּׁלֵג נָח;
הוּא חִי עִם גִּשְׁם כְּמוֹ עִם אָח.
שׁוֹטִים כְּמוֹנֵי שִׁיר עוֹשִׂים,
אֶךְ אֶת הָעֵץ – רַק אֱלֹהִים.

רוֹפֶרט בְּרוּק (1887-1915)

החיל

Rupert Brooke

The Soldier

If I should die, think only this of me:

That there's some corner of a foreign field
That is for ever England. There shall be
In that rich earth a richer dust concealed;
A dust whom England bore, shaped, made aware,
Gave, once, her flowers to love, her ways to roam;
A body of England's, breathing English air,
Washed by the rivers, blest by suns of home.

And think, this heart, all evil shed away,
A pulse in the eternal mind, no less
Gives somewhere back the thoughts by England given;
Her sights and sounds; dreams happy as her day;
And laughter, learnt of friends; and gentleness,
In hearts at peace, under an English heaven.

Claude McKay

If We Must Die

If we must die, let it not be like hogs
Hunted and penned in an inglorious spot,
While round us bark the mad and hungry dogs,
Making their mock at our accursèd lot.

If we must die, O let us nobly die,
So that our precious blood may not be shed
In vain; then even the monsters we defy
Shall be constrained to honor us though dead!

O kinsmen! we must meet the common foe!

ואם אמות, חשב עלי רק זה:
ישנה איזו פנה בשטח זר
שהיא לנצח אנגליה. פורה
מאדמה שם אפר רך נסתר;
באנגליה נולד, עצב, נודע,
קבל פרחים שלה, דרכים לשיט;
הוא גוף של אנגליה, נשם אור שלה,
שטוף בים, ברוך כשמש בית.

חשב: הלב הזה הרעף כל רע,
הדפק שבמוח לא ימות,
ישלח את הרהוריו, את הצלילים,
מראות של אנגליה בחזרה
וצחוק, אשר הידידים בעדינות
תחת שמי אנגליה בלבבות שומרים.

1914

קלוד מק'קי (1889-1948)

אם עלינו למות

אם עלינו למות, אז לא כמו חזירים
במכלא המחפיר, שנצודו בבר,
כשסביבנו כלבים נובחים מטרפים,
לועגים יחדיו לגורלנו המר.

אם עלינו למות, אז כמו גבר זועם,
כה שלא ישפך דם שלנו לשוא;
ואז המפלצות שעמן נלחם
יאלצו לכבד את מותנו בקרב!

הו אחים! מתקרב האויב המסת!
נגד חיל אויבים, עזי-רוח נצא,
נגד אין ספור מכות מכות מות אחת

Though far outnumbered let us show us brave,
And for their thousand blows deal one death-blow!
What though before us lies the open grave?

Like men we'll face the murderous, cowardly pack,
Pressed to the wall, dying, but fighting back!

Edna St. Vincent Millay

When I Too Long Have Looked Upon Your Face

When I too long have looked upon your face,
Wherein for me a brightness unobscured
Save by the mists of brightness has its place,
And terrible beauty not to be endured,
I turn away reluctant from your light,
And stand irresolute, a mind undone,
A silly, dazzled thing deprived of sight
From having looked too long upon the sun.
Then is my daily life a narrow room
In which a little while, uncertainly,
Surrounded by impenetrable gloom,
Among familiar things grown strange to me
Making my way, I pause, and feel, and hark,
Till I become accustomed to the dark.

Edna St. Vincent Millay

I, being born a woman and distressed

I, being born a woman and distressed
By all the needs and notions of my kind,
Am urged by your propinquity to find
Your person fair, and feel a certain zest
To bear your body's weight upon my breast:
So subtly is the fume of life designed,

נפיל, גם אם הקבר מוכן בקצה.

ברוצחים הבזזים נלחם בגבורה,
גב לקיר, גוססים, נפה בחזרה!

עדנה סנט וינסנט מיליי (1892-1950)

כשהסתכלתי על פניך ארכות

כשהסתכלתי על פניך ארכות,
(בהירותם בלתי נתפסת לדידי),
אז נעזרתי בערפול של האורות,
שמהיפי הנורא יציל אותי,
אני פונה בלי חשק מאורך הצח,
עומדת חססנית כלה... הבט עלי:
טפש מכה ומסנור, מוח דעה,
כי על השמש הסתכל יותר מדי.
מאז חיי יומיום שלי הם חדר צר,
זמן מה הרהיטים בלתי נראים,
מקפת אפלה ופחד לא מסבר,
כל הדברים המפלים הפכו זרים,
נתקלת, מקשיבה ולעצר צריכה
כל עוד לא אתרגל סופית לחשכה.

עדנה סנט וינסנט מיליי (1892-1950)

נולדתי כאשה

נולדתי כאשה, סובלת כל העת
מכל צרכים ומשגים קשורים בזה,
אני זקוקה לקירבתך, כה אגלה
את יפוך, ואת הטעם כדי לשאת
את כל משקל גופך שעל חזי לוחט:
ניחוח החיים עדין, כוחם עולה,
הדפק מתבהר, השכל מתכבהר,
הם משאירים אותי בתוך דבוק שולט.

To clarify the pulse and cloud the mind,
And leave me once again undone, possessed.
Think not for this, however, the poor treason
Of my stout blood against my staggering brain,
I shall remember you with love, or season
My scorn with pity,—let me make it plain:
I find this frenzy insufficient reason
For conversation when we meet again.

Edna St. Vincent Millay

Spring

To what purpose, April, do you return again?
Beauty is not enough.
You can no longer quiet me with the redness
Of little leaves opening stickily.
I know what I know.
The sun is hot on my neck as I observe
The spikes of the crocus.
The smell of the earth is good.
It is apparent that there is no death.
But what does that signify?
Not only under ground are the brains of men
Eaten by maggots.
Life in itself
Is nothing,
An empty cup, a flight of uncarpeted stairs.
It is not enough that yearly, down this hill,
April
Comes like an idiot, babbling and strewing flowers.

Dorothy Parker

אך אל תחשב על הבגידה שלא תשוב
של דמי העז נגד מוחי המתנדנד,
אזכר אותך באהבה, או – זה חשוב -
היה רחום לשפלותי כשנפרד:
השגעון, כשנפגש אי-פעם שוב
לא יהיה עלת שיחה, זו האמת.

עדנה סנט וינסנט מיליי (1892-1950)

אביב

בשביל מה, אפריל, אתה חוזר שוב?
אין מספיק יפי.
אתה כבר לא יכול להשקיט אותי באדם
העלים הקטנים שנפתחים בדביקות.
אני יודעת מה אני יודעת.
השמש לוקטת על צוארי, כשאני מתבוננת
בחצי הכרם.
ריח האדמה טוב.
נכר כי אין מות.
אבל מה זה מסמל?
לא רק מתחת לאדמה נמצאים מוחות של אנשים
אשר נאכלים על-ידי רמות.
החיים בפני עצמם
זה שום דבר,
כוס ריקה, טסת מדרגות לא מרפדות.
זה לא היה מספיק בשנה ההיא, במורד הגבעה הזאת,
אפריל
מגיע כמו אידיוט, מלטף וגורר פרחים.

דורותי פרקר (1893-1967)

חלום שוכב מת

A Dream Lies Dead

A dream lies dead here. May you softly go
Before this place, and turn away your eyes,
Nor seek to know the look of that which dies
Importuning Life for life. Walk not in woe,
But, for a little, let your step be slow.
And, of your mercy, be not sweetly wise
With words of hope and Spring and tenderer skies.
A dream lies dead; and this all mourners know:

Whenever one drifted petal leaves the tree-
Though white of bloom as it had been before
And proudly waitful of fecundity-
One little loveliness can be no more;
And so must Beauty bow her imperfect head
Because a dream has joined the wistful dead!

Dorothy Parker

Ballade at Thirty-Five

This, no song of an ingénue,
This, no ballad of innocence;
This, the rhyme of a lady who
Followed ever her natural bents.
This, a solo of sapience,
This, a chantey of sophistry,
This, the sum of experiments, —
I loved them until they loved me.
Decked in garments of sable hue,
Daubed with ashes of myriad Lents,
Wearing shower bouquets of rue,
Walk I ever in penitence.
Oft I roam, as my heart repents,

חלום שוכן כאן מת. אז לה בצעדים רכים
ובפסיעה את עיניך מהמנוח פנה,
אל תנסה להעמיק בפשר המראה;
עוד יש חיים למי שחי. עזב געגועים,
אבל הרשה להיות לצעדיך אטניים.
רחם, במתיקות חכמת דבריך אל תשא,
ובמלות "תקנה, אביב" בואך אל תלנה,
כי החלום כבר מת; זה כל האבלים יודעים:

פעת עלה אחד מהפותרת רק נשר,
העץ נשאר לבן בפריחתו כמו שהיה
ומחכה בגאונה גדולה לזמן פריה -
אך חן קטן אחד אבוד לעץ לנצח כבר;
לכן ירכין היפי את ראשו הלא משלם,
כי החלום צרר בצרור מתים, בצערם!

דורותי פרקר (1893-1967)

בלדה בגיל שלושים וחמש

לא, אין זה פיוט על התמימות
או בלדה של גברת צנועה;
זה שיר האשה שנוהגת פשוט
על-פי חוקי טבע שלה.
זאת חכמת החיים, זה לא סתם,
וזה נסוים אמנותי,
סכום נסיוני, - אהבתי אותם
כל עוד הם אהבו אותי.
בגדי אבל שחורים, לבדה,
תחת אפר אין ספור ימי צום,
נושאת זר אשה בחרטה,
הולכת אני לגרדום.
אני עוברת - לבי נפעם -
דרך בית-עלמין של זכרוני,
מודה באבן: "אהבתי אותם

Through God's acre of memory,
 Marking stones, in my reverence,
 "I loved them until they loved me."
 Pictures pass me in long review,—
 Marching columns of dead events.
 I was tender, and, often, true;
 Ever a prey to coincidence.
 Always knew I the consequence;
 Always saw what the end would be.
 We're as Nature has made us — hence
 I loved them until they loved me.

L'ENVOI

Princes, never I'd give offense,
 Won't you think of me tenderly?
 Here's my strength and my weakness, gents, —
 I loved them until they loved me.

Dorothy Parker

A very short song

Once, when I was young and true,
 Someone left me sad-
 Broke my brittle heart in two;
 And that is very bad.

Love is for unlucky folk,
 Love is but a curse.
 Once there was a heart I broke;
 And that, I think, is worse.

כל עוד הם אהבו אותי.
 תמונות עוברות, סקירה ארקה,
 פוסעים טורי ארועים מתים:
 לעתים קרובות הייתי רכה,
 וטרף קל לצרוף מקרים.
 אך את הסוף ידעתי מקדם,
 ראיתי אותו מסף דרכי:
 זה מטבענו - אהבתי אותם
 כל עוד הם אהבו אותי.

L'ENVOI

(*)

נסיכים, לא פגעתי בכם מעולם,
 וזה לא תהפכו בזכותי?
 זה כוחי, חלשתי: אהבתי אותם
 כל עוד הם אהבו אותי.

1923

דורותי פרקר (1893-1967)

שיר קצר עד מאד

פעם איש אחד אותי העציב,
 כשהייתי כנה, צעירה,
 לשנים שבר את לבי, העליב;
 וזה היה כל כך רע.

אהבה - גורל של חסרי מזל,
 אהבה היא שוט מיסר.
 פעם שברתי איזה לב אמלל;
 וזה גרוע יותר.

דורותי פרקר (1893-1967)

Dorothy Parker

A Certain Lady

Oh, I can smile for you, and tilt my head,
And drink your rushing words with eager lips,
And paint my mouth for you a fragrant red,
And trace your brows with tutored finger-tips.
When you rehearse your list of loves to me,
Oh, I can laugh and marvel, rapturous-eyed.
And you laugh back, nor can you ever see
The thousand little deaths my heart has died.
And you believe, so well I know my part,
That I am gay as morning, light as snow,
And all the straining things within my heart
You'll never know.

Oh, I can laugh and listen, when we meet,
And you bring tales of fresh adventurings, --
Of ladies delicately indiscreet,
Of lingering hands, and gently whispered things.
And you are pleased with me, and strive anew
To sing me sagas of your late delights.
Thus do you want me -- marveling, gay, and true,
Nor do you see my staring eyes of nights.
And when, in search of novelty, you stray,
Oh, I can kiss you blithely as you go
And what goes on, my love, while you're away,
You'll never know.

Wilfred Owen

Anthem for Doomed Youth

What passing-bells for these who die as cattle?
— Only the monstrous anger of the guns.

גברת מסִימֶת

אה, אני יכולה לחַיֶּה, להטות את ראשי,
לשתות את זרם דְּבָרֶיךָ בשִׁפְתֵי־נְלֵהָבוֹת,
ולצַבֵּעַ אֶת פִּי בִשְׂבִילְךָ בְּאֵדָם רִיחֵנִי,
ולעֲקֹב אַחֵר גְּבוּתֶיךָ בְּקִצּוֹת אֶצְבָּעוֹת.
כְּשֶׁאַתָּה חוֹזֵר עַל רִשְׁיִמַת אֶהְבּוּתֶיךָ אֵלַי,
אֲנִי עִם עֵינַיִם חֲמֻדִּינִיּוֹת יְכוּלָה לְצַחֵק.
גַּם אַתָּה צוֹחֵק, וְאִפְּעָם לֹא תִרְאֶה, בְּוֹדִי,
אֶת אֶלְף מְקָרִים שֶׁל מוֹת לְבִי, מִרְחוֹק.
וְאַתָּה מֵאֲמִין (אֲנִי יוֹדַעַת אֶת תְּפִקִּידִי),
שֶׁאֲנִי מִשְׁמַחָה גְּדוּלָה כְּאוֹר הַשַּׁחַר וְרוּדָה,
וְאֶת כָּל הַלַּחֲץ הַנּוֹרָא שֶׁמְחַנֵּיק אֶת לְבִי
לְעוֹלָם לֹא תִדַּע.

אה, אני יכולה לצחוק ולהקשיב בתמימות,
להרפתקאותֶיךָ מֵאֶתְמוֹל סְפוּרִים חֲדָשִׁים, -
עַל כָּל הַנָּשִׁים הַלֹּא זֶהִירוֹת (אֲבָל בְּעֵדִינֹת),
עַל הַיְדִידִים מְלֹאֹת הַעֲרָגָה, עַל הַלִּחְשִׁים.
כִּזְאֹת אַתָּה רוֹצֵה אוֹתִי – מִתְפַּעֶלֶת, שְׂמִיחָה,
וְאַתָּה מְרוֹצֵה מִמֶּנִּי, וְאַתָּה כֹּה גָּאָה
לְשִׁיר לִי סָאגוֹת עַל כָּל הַתַּעֲנוּגוֹת שְׁלֶךְ.
אֵךְ אֶת עֵינִי הַזֹּהֲרוֹת בְּלִיל אַתָּה לֹא רוֹאֶה.
וְכֹאֲשֶׁר בְּחִפּוּשׁ אַחֵר חֲדוּשׁ, אַתָּה נִפְרָד,
אה, אֲנִי מִנְשָׁקֶת אוֹתְךָ עַל־יָזָה בְּפִרְדָּה...
וְמֵה קוֹרָה, אֶהְבּוּתִי, כְּשֶׁאֲנִי נִמְצָאת לְבַד,
לְעוֹלָם לֹא תִדַּע.

וילִפֶּרְד אוֹוֵן (1893-1918)

הַמְנוֹן לַנַּעַר הַנָּדוֹן

מֵה הֵם, פְּעֻמוֹנֵי הַלִּנְיָה הַמֵּתֵאִימִים
עֲבוּר כָּל אֵלֶּה שֶׁכֻּמוֹ בְּהִמּוֹת בִּקְרָה מֵתִים?
- רַק כַּעַס מִפְּלִצְתִי שֶׁל תּוֹתַחִים, טְרִטוּר רוֹבִים
מִגִּמְגָמִים, שֶׁכֻּמוֹ תְּפִלּוֹת קִצְרוֹת מִמִּלְמִלִּים.

Only the stuttering rifles' rapid rattle
Can patter out their hasty orisons.
No mockeries now for them; no prayers nor bells;
Nor any voice of mourning save the choirs,—
The shrill, demented choirs of wailing shells;
And bugles calling for them from sad shires.

What candles may be held to speed them all?
Not in the hands of boys, but in their eyes
Shall shine the holy glimmers of goodbyes.
The pallor of girls' brows shall be their pall;
Their flowers the tenderness of patient minds,
And each slow dusk a drawing-down of blinds.

Wilfred Owen

Dulce et Decorum Est

Bent double, like old beggars under sacks,
Knock-kneed, coughing like hags, we cursed through sludge,
Till on the haunting flares we turned our backs,
And towards our distant rest began to trudge.
Men marched asleep. Many had lost their boots,
But limped on, blood-shod. All went lame; all blind;
Drunk with fatigue; deaf even to the hoots
Of gas-shells dropping softly behind.

Gas! GAS! Quick, boys!—An ecstasy of fumbling
Fitting the clumsy helmets just in time,
But someone still was yelling out and stumbling
And flound'ring like a man in fire or lime.—
Dim through the misty panes and thick green light,
As under a green sea, I saw him drowning.
In all my dreams before my helpless sight,
He plunges at me, guttering, choking, drowning.

ואין ללעג לאיש; כאלה אין לנו תפילות
ואין פעמונים. שום קול יגון המקהלות
מיללות של הפגזים, שום קול החצוצרות,
אשר קוראות להם מעצב של המחוזות.

אולי דרושים נרות כדי לעורר אותם לחיות
- לא אלה הנרות שבידי בנים, נרות
בעיניהם שיזהרו כנצנוצי פרדות.
וחורון מצחי בנות יהיה להם מתאים,
פרחי הסבלנות של המוחות העדינים,
וכל שעה אטית, שעה בה מזקיפים תריסים.

וילפרד אוון (1893-1918)

Dulce et decorum est

(*)
כמו קבצנים זקנים כפופים משתעלים,
תקועים בבזק סמיה של דרך ארפה,
סובבנו את גבנו מההבזקים
לקראת המנוחה הכל כך רחוקה.
הלכנו תוך שנה. רגלים יחפות
בדם לאחדים; גברים צלעו כלם,
היו עורים, חרשים, אפלו לשריקות
פגזי גז שנפלו מאחורי גבם.

גז! גז! מהר, בנים! - אקסטזה של גשוש.
התאם את הקסדות! מי שאחר - הפסיד.
אף מישהו צעק, מעד נפגע אנוש
והסתובב כמו איש הושם באש או סיד...
כמו דרך ערפל באור ירק לילי
או כמו בים ירק הוא לפני טבע.
אני, חסר אונים, בחלומות שלי,
רואה איך הוא נחנק ומטשטש טבע.

לו בחלום בהול היית מתגלגל
אחר העגלה בה שמו אז אותו,

If in some smothering dreams, you too could pace
Behind the wagon that we flung him in,
And watch the white eyes writhing in his face,
His hanging face, like a devil's sick of sin;
If you could hear, at every jolt, the blood
Come gargling from the froth-corrupted lungs,
Obscene as cancer, bitter as the cud
Of vile, incurable sores on innocent tongues,—

My friend, you would not tell with such high zest
To children ardent for some desperate glory,
The old Lie: Dulce et decorum est
Pro patria mori.

Marianne Moore

Poetry

I, too, dislike it: there are things that are important
beyond all this fiddle.
Reading it, however, with a perfect contempt for it,
one discovers that there is in
it after all, a place for the genuine.
Hands that can grasp, eyes
that can dilate, hair that can rise
if it must, these things are important not be-
cause a
high sounding interpretation can be put upon them
but because they are
useful; when they become so derivative as to
become unintelligible, the

בִּלְבֹן שֶׁל עֵינָיו הָיִיתָ מִסְתַּכֵּל
וּבִפְנֵי שֶׁל הַתְּלִי לְפִי חֲטָאוֹ,
שׁוֹמֵעַ, אֵיךְ מִבְעֵבֵעַ דָּם, יוֹצֵא
נִזְרֵק בְּטִלְטֵלָה מִתּוֹךְ רֹאֵה פְּגוּמָה,
מִגְעִיל כְּמוֹ כִּיב סֶרְטֵן אָדָם עַל הַקֶּצֶה
שֶׁל הַלָּשׁוֹן, שֶׁחֲשׂוֹכָה מִרְפָּא, תְּמִימָה, -

אֲזֵי לֹא הָיִיתָ שָׁח עִם דָּגֵל מִתְנוֹסֵס
לִילְדִים נְשֹׂאֹהִיבִים קֶצֶת תְּהִילָה רִיטוֹרִית,
Dulce et decorum est הַיִּשָּׁן כִּי:
Pro patria mori.

Dulce et decorum est (*
Pro patria mori.
מִתּוֹק וּמְפֹאָר הַמּוֹת בַּעַד הַמּוֹלַדֶּת (הוֹרָאס)

מָרִיאַן מוֹר (1894-1962)

שִׁירָה

גַּם אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ: יֵשׁ דְּבָרִים חֲשׂוֹבִים
מֵעֵבֶר לְכָל נְסִירַת כִּינוֹר זֶה.
עִם זֹאת, תּוֹךְ כְּדִי קְרִיאָתָהּ בְּבוֹז גְּמוּר פְּלִפִּיָּה,
אֶחָד מִגְלָה שִׁישׁ בְּפָנִים
אַחֲרֵי הַכֹּל, מְקוֹם לְמִשְׁהוֹ אֲמִתִּי.
יָדִים שִׁיכּוֹלוֹת לְתַפֵּס, עֵינִים
שִׁיכּוֹלוֹת לְהִתְרַחֵב, שֶׁעַר שִׁיכּוֹל לְהִסְתַּמֵּר
בְּמַדַּת הַצֶּרֶךְ - הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲשׂוֹבִים לֹא מִשׁוֹם שֶׁ-
אֶפְשָׁר
לְתֵת לָהֶם פְּרִשְׁנוֹת שְׁנִשְׁמַעַת גְּבוּהָה,
אֲלֹא מִפְּנֵי שֶׁהֵם
שְׁמוּשִׁיִּים; כְּאֶשֶׁר הֵם הוֹפְכִים עֲרִטִּילָאִים
עַד שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהִבִּין אוֹתָם,
אֲזֵי נִתֵּן לוֹמַר דְּבַר זֶהָה עַל כָּלָנוּ: אֲנַחְנוּ
לֹא מִתְפַּעֲלִים מִמָּה

same thing may be said for all of us – that we
do not admire what
we cannot understand. The bat,
holding on upside down or in quest of some-
thing to
eat, elephants pushing, a wild horse taking a roll,
a tireless wolf under
a tree, the immovable critic twinkling his skin like a
horse that feels a flea, the base-
ball fan, the statistician – case after case
could be cited did
one wish it; nor is it valid
to discriminate against “business documents
and
school-books”; all these phenomena are important.
One must make a distinction
however: when dragged into prominence by half
poets,
the result is not poetry,
nor till the autocrats among us can be
“literalists of
the imagination” – above
insolence and triviality and can present
for inspection, imaginary gardens with real toads
in them, shall we have
it. In the meantime, if you demand on one hand,
in defiance of their opinion –
the raw material of poetry in
all its rawness, and
that which is on the other hand,
genuine, then you are interested in poetry.

Langston Hughes

The Weary Blues

שְׁאִינָנוּ יְכוּלִים לִהְיוֹן. הָעֵטֶלֶף,
תָּלוּי רֹאשׁ לְמִטָּה אוֹ בְּחִפּוּשׁ אַחֵר דְּבַר-
מָה לֶאֱכֹל,
פִּילִים שְׂדוּחִפִּים מִשֶּׁהוּ, סוֹס בָּר מִתְגַּלְגֵּל,
זָאב בְּלִתִּי נִלְאָה תַּחַת
עֵץ, הַמְבַקֵּר שְׁאִינוֹ זֶז וּמִרְעִיד אֶת עוֹרוֹ כְּמוֹ
סוֹס שֶׁמִּרְגִּישׁ פְּרֻעוֹשׁ, חוֹבֵב
בִּיסְבּוֹל, סֵטִי־סֵטִיקוֹן - מְקָרָה אַחֵר מְקָרָה
אֶפְשָׁר לִצִּיֵּן, אִם יֵשׁ
רָצוֹן לַעֲסֹק בְּזָה; אֵין טַעַם
לְהַפְלוֹת "מִסְמָכִים עִסקָיִים
וְסִפְרֵי
בֵּית סֵפֶר"; כָּל הַתּוֹפְעוֹת הַלְלוּ חֲשׁוּבוֹת.
עִם זֹאת, יֵשׁ לַעֲשׂוֹת הַבְּחִנָּה:
כְּאִשֶּׁר אֶתָּה נִגְרָר לְהַבְלִטָה שֶׁל חֲצִי-
מְשׁוֹרְרִים,
הַתּוֹצֵאָה אֵינָה שִׁירָה,
וְגַם כָּל עוֹד הַשְׁתַּלְטָנוּתִים שֶׁבִּינָנוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת
"רֵאֲלִיסְטִים
שֶׁל הַדִּמְיוֹן" - וּמַעַל
לְחֻצְפָּה וְטִרְיוֹנָאֲלִיוּת, יְכוּלִים לְהִצִּיג
לְבַחֲיָנָה גְּנִים דִּמְיוֹנִיִּים עִם קְרֻפְדוֹת אֲמִתִּיּוֹת
בָּהֶם, - לֹא נִקְבֵּל
אוֹתָהּ. בִּינְתִים, אִם אֶתָּה דוֹרֵשׁ, מִצַּד אֶחָד
(בְּנִגּוּד לַחֲוֹת דַּעַתָּם)
אֶת חֹמֶר הַגֵּלָם שֶׁל הַשִּׁירָה בְּמַצְבוֹ
הַטְּבָעִי, אֲשֶׁר, מִצַּד שֵׁנִי,
הוּא אֲמִתִּי, אֲזִי אֶתָּה מִתְעַנֵּין בְּשִׁירָה.

לִנְגִּסְטוֹן יוּז (1902-1967)

הַבְּלוּז הָעֵיף

לֶחֶן גְּדוּם, סִינְקוֹפוֹת לְרוֹב.
בְּחֻצִי-קוֹלוֹ, מִתְנוּעָע בְּרַחוּב,

Droning a drowsy syncopated tune,
 Rocking back and forth to a mellow croon,
 I heard a Negro play.
 Down on Lenox Avenue the other night
 By the pale dull pallor of an old gas light
 He did a lazy sway. . . .
 He did a lazy sway. . . .
 To the tune o' those Weary Blues.
 With his ebony hands on each ivory key
 He made that poor piano moan with melody.
 O Blues!
 Swaying to and fro on his rickety stool
 He played that sad raggy tune like a musical fool.
 Sweet Blues!
 Coming from a black man's soul.
 O Blues!
 In a deep song voice with a melancholy tone
 I heard that Negro sing, that old piano moan—
 "Ain't got nobody in all this world,
 Ain't got nobody but ma self.
 I's gwine to quit ma frownin'
 And put ma troubles on the shelf."

 Thump, thump, thump, went his foot on the floor.
 He played a few chords then he sang some more—
 "I got the Weary Blues
 And I can't be satisfied.
 Got the Weary Blues
 And can't be satisfied—
 I ain't happy no mo'
 And I wish that I had died."
 And far into the night he crooned that tune.
 The stars went out and so did the moon.
 The singer stopped playing and went to bed
 While the Weary Blues echoed through his head.
 He slept like a rock or a man that's dead.

הכושי שר ופורט,
 בלנוקס-אבניו לאור הפנס,
 אור חלש, עמום, חור של הגז
 בעצלות מתנדנד...
 בעצלות מתנדנד...
 לצלילים עיפים של הבלוז.
 לידיו גון הבנה, לקלידים - שנהב חן,
 הוא גורם לפסנתר העלוב לקוֹן.
 איזה בלוז!
 על כסאו השביר, לא זקוק לצבור,
 מנגינה מסרבלת, נגן שלה בור.
 מתק בלוז!
 בא מנפש של גבר שחור.
 איזה בלוז!
 לקולו טון עמק, קטיפתי, מגון,
 שיר הכושי בוכה בפסנתר הישן -
 "בעולם כלו זה אני לבד,
 חוץ מעצמי אין לי אף'ד.
 אני חושב לעוף באחת,
 אשאיר צרות שלי על מדף."

בום, בום, בום! הוא רוקע בקצב מתאים...
 עוד מספר תצלילים, עוד קבוצת מלים -
 "הבלוז שלי עיף,
 ממה לי להיות מבסוט?
 הבלוז שלי עיף,
 ממה לי להיות מבסוט?
 אני לא מאשר בחיים,
 ואני רוצה למות."
 הרחק אל תוף הלילה הוא שר ולא נח.
 כוכבים קבו, הירח דעך.
 הזמר הפסיק לנגן, למטה הלה,
 כשהבלוז העיף בראשו הדדה.
 הוא ישן כמו צוק או אדם שמת.

אוגדן נאש (1902-1971)

Ogden Nash

A Word To Husbands

To keep your marriage brimming
With love in the loving cup,
Whenever you're wrong, admit it;
Whenever you're right, shut up.

Stevie Smith

Not Waving But Drowning

Nobody heard him, the dead man,
But still he lay moaning:
I was much further out than you thought
And not waving but drowning.

Poor chap, he always loved larking
And now he's dead
It must have been too cold for him his heart gave way,
They said.

Oh, no no no, it was too cold always
(Still the dead one lay moaning)
I was much too far out all my life
And not waving but drowning.

Mary Elizabeth Frye

Do Not Stand At My Grave And Weep

Do not stand at my grave and weep
I am not there; I do not sleep.

מלה לבעלים

כדי לשמר על הנשואין שלך מלאים
ושגביע האהבה לא יסדק,
בכל פעם שאתה טועה, מודה בזה;
בכל פעם שאתה צודק, שתק.

סטיבי סמית' (1902-1971)

לא מנופף אלא טובע

איש לא שמע אותו, את המת,
אך הוא עוד גנח גוע:
הייתי רחוק יותר משחשבו
ולא מנופף אלא טובע.

מסכן, הוא תמיד אהב להתלוצץ
ועכשיו הוא מת וקר
אולי היה קר מדי בשבילו, לבו נכנע,
כך היה נאמר.

אה, לא לא לא, תמיד היה קר מדי
(עדין גנח הוא גוע)
הייתי רחוק יותר מדי כל חי
ולא מנופף אלא טובע.

מרי אליזבת' פרי (1905-2004)

אל תעמד על-יד קברי

אל תעמד על-יד קברי ואל תבכה,
אני לא שם, לא ישנה. זה רק מראה.
אני - אלפי רוחות אשר נושבות ימים,
אני - נצנוץ היהלום על פני שלגים,

I am a thousand winds that blow,
I am the diamond glints on snow,
I am the sun on ripened grain,
I am the gentle autumn rain.
When you awaken in the morning's hush
I am the swift uplifting rush
Of quiet birds in circled flight.
I am the soft stars that shine at night.
Do not stand at my grave and cry,
I am not there; I did not die.

אני - השמש העולה על פני תנובה,
אני - גשמי ברכה בסתו קלי תנועה.
וכשאתה מקדם בבקר מתעורר,
אני - הסיס שעף גבוה ומהר
מצפרים שקטות, חוזר במעגל.
אני – אורת הפוכבים בליל מעל.
אל תעמד על-יד קברי, הפסק לבכות,
אני לא שם; לא מתי, ואמשיך לחיות.

וולס סטיבנס

13 דרכים להסתכל על קיקלי שחור

I
בין עשרים הרים משלגים,
הדבר הנע היחיד
היתה עינו של הקיקלי השחור.

II
נקלעתי בין שלוש החלטות,
כמו עץ
בו היו שלשה קיקלים שחורים.

III
הקיקלי השחור הסתחרר ברוחות הסתו.
הוא היה חלק קטן מהפנטומימה.

IV
גבר ואשה
חד הם.
גבר ואשה וקיקלי שחור
חד הם.

V
אני לא יודע מה להעדיף:

היפי שֶׁל נְטִיזוֹת
אוּ הִיפִי שֶׁל רְמִיזוֹת,
שְׁרִיקַת הַקִּיקְלִי הַשְּׁחוֹר
אוּ קֶצֶת אַחֲרֵי זֶה.

VI

קֶרְחוֹנִים מְלֹאוֹ אֶת הַסֵּלֶן הָאֶרֶץ
עִם זְכוּכִית בְּרִבְרִית.
צֶל שֶׁל הַקִּיקְלִי הַשְּׁחוֹר
חֶצֶה אוֹתוֹ, הֵלֹךְ וְשׁוֹב.
נִרְגָּשׁ
נִסִּיתִי לְמַצֵּא בְּצֵל
מִשְׁהוֹ שְׁאִינוֹ נָתַן לְפַעֲנוֹחַ.

VII

הוֹ, גְּבָרִים רָזִים שֶׁל הַדָּאם, (*)
לְמָה אַתֶּם מַדְמִינִים צִפְרֵי זֶהב?
אַתֶּם לֹא רוֹאִים אֵיךְ הַקִּיקְלִי הַשְּׁחוֹר
מִסְתַּבֵּב סָבִיב הַרְגָּלִים
שֶׁל הַנָּשִׁים עַל-יְדֵיכֶם?

VIII

אֲנִי יוֹדֵעַ מִבְּטָאִים אֲצִילִים
וּמִקְצָבִים צְלוּלִים, בְּלִתִּי נִמְנָעִים;
אֲבֵל אֲנִי גַם יוֹדֵעַ,
שֶׁהַקִּיקְלִי הַשְּׁחוֹר מְעַרֵּב
בְּמָה שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ.

IX

כְּשֶׁהַקִּיקְלִי הַשְּׁחוֹר עָף מִחוּץ לְטֶנֶחַ הָרֵאָה,
הוּא סֶמֶן אֶת הַקֶּצֶה
שֶׁל אֶחָד הַמַּעֲגָלִים הַרְבִּים.

X

לְמַרְאֵה הַקִּיקְלִים הַשְּׁחוֹרִים
הַעֲפִים בְּאוֹר יָרֵק,

אָפֿלוּ סָרסוּרִי הַהֶרְמוֹנִיָּה
הָיוּ צוֹעֲקִים בְּחֵדוֹת.

XI

הוא רֶכֶב על פְּנֵי קוֹנְטִיקֵט
בְּמֶרְכֶּבֶת זְכוּכִית.
פֶּעַם אַחַת, פָּחַד פִּלַּח אוֹתוֹ,
כְּשֶׁהוּא בְּטֵעוֹת
חָשַׁב אֶת צֶל מְרַכֶּבְתּוֹ
לְקִיכָלִים שְׁחוּרִים.

XII

הִנָּהר זוֹרֵם.
הַקִּיכָלִי הַשְּׁחוּר חָיֵב לְעוֹף.

XIII

כָּל אַחֵר-הַצֹּהֲרִים הָיָה לְעֶרֶב.
הַשֶּׁלֶג יֵרֵד
וְכִנְרָאָה יִמְשִׁיךְ לְרֹדֶת.
הַקִּיכָלִים הַשְּׁחוּרִים יֵשְׁבוּ
בְּאֵיבְרֵי הָאֲרָזִים.

(* הדאם – עיר במדינת קונטיקט
הערת המתרגם: כאן "קִיכָלִי שְׁחוּר" – מסמל את המוות

אָלִיזֶבֶס בִּישׁוֹפּ (1911-1979)

אַמְנוֹת אַחַת

אֶת סוֹד הָאֲבֵדָה כָּלִל לֹא קִשָּׁה לְדַעַת;
הֶרְבֵּה דְּבָרִים לִלְכֹּת לְאַבּוּד חוֹלְמִים,
לִכֵּן אֲבֵדְתֶם אִינָה מְזַעֲזַעַת.

אַבֵּד כָּל יוֹם! הָאֵם יְהִיָּה מְגֻרַעַת
אַבּוּד שֶׁל מִפְתָּחוֹת, נִשְׁעָה בְּלִי מַעֲשִׂים?
אֶת סוֹד הָאֲבֵדָה כָּלִל לֹא קִשָּׁה לְדַעַת.

Elizabeth bishop

One Art

The art of losing isn't hard to master;
so many things seem filled with the intent
to be lost that their loss is no disaster.

Lose something every day. Accept the fluster
of lost door keys, the hour badly spent.
The art of losing isn't hard to master.

Then practice losing farther, losing faster:
places, and names, and where it was you meant
to travel. None of these will bring disaster.

I lost my mother's watch. And look! my last, or
next-to-last, of three loved houses went.
The art of losing isn't hard to master.

I lost two cities, lovely ones. And, vaster,
some realms I owned, two rivers, a continent.
I miss them, but it wasn't a disaster.

—Even losing you (the joking voice, a gesture
I love) I shan't have lied. It's evident
the art of losing's not too hard to master
though it may look like (**Write** it!) like disaster.

למד גם לאבד שמות, שטרות, טבעת,
עתיים, סבות ומקומות של טיולים.
שום אבדה כזאת אינה מזעזעת.

שעון אמי אבוד. כעת כבר לא פוגעת
עבדת האבדה של שלושת הבתים.
את סוד האבדה כלל לא קשה לדעת.

אבדתי גם ערים יפות, מבצעת,
יבשת רחבה, נהר ועוד תחומים.
אבל האבדה אותי לא משגעת.

אפלו לאבד אותך (הבעתך נוגעת
ללב, קולך המתלוצץ), את החיים.
את סוד האבדה כלל לא קשה לדעת,
גם אם זה יראה (רשם!) מכה מכרעת.

רוברט היידן (1913-1980)

ימי ראשון החרפיים האלה

גם בימי ראשון אבי קם מקדם
ולבש את בגדיו בקר כחל-שחור,
ואז בידים סדוקות שכאבו
מהעבודה שעשה בחוץ בימי חל,
הבעיר להבות אש. איש לא הודה לו מעולם.

הייתי מתעורר ושומע את הקר נבקע ונשבר.
כשהחדרים היו חמים, הוא היה קורא לי,
ולאט לאט הייתי קם ומתלבש,
מפחד מהפעסים הכרוניים של הבית ההוא

ומדבר אליו באדישות.

הוא גרש את הקר

וגם לטש את הנעלים הטובות שלי.

מה ידעתי, מה ידעתי
על החסדים המחמירים והבודדים של האהבה?

דילן תומאס (1914-1953)

אל תכנס נכנע לליל של הלילות

אל תכנס נכנע לליל של הלילות ,
זקנה צריכה ללהט, לסער בסוף היום;
אל נא תתן לאור חיים להתפללות.

יודע כל חכם: לחשך אין פשרות,
מלים של איש לא באו לברק לגרם.
אל תכנס נכנע לליל של הלילות.

גברים טובים זוכרים עד עת לכולות:
מעשיהם רקדו קלים על סף התהום.
אל נא תתן לאור חיים להתפללות.

גברים של פרא שתפסו קרנות,
כשמאחר מדי מתאבלים פתאום.
אל תכנס נכנע לליל של הלילות.

גברים קשוחים, שעיניהם בורקות
כמו מטאור, הולכים בלי רעד לתם.
אל נא תתן לאור חיים להתפללות.

אבי, בארץ עצב של פסגות
קלל, ברך בנה המתפלל יתום.
אל תכנס נכנע לליל של הלילות.
אל נא תתן לאור חיים להתפללות.

דילן תומאס (1914-1953)

פרן היל

(*

פעם, כְּשֶׁהֵייתי צָעִיר וְקָל, תַּחַת בְּדֵי הַתַּפּוּחִים
לִיד הַבַּיִת הָרַעֲנָן, הֵייתי מְאֹשֶׁר כִּי הַדָּשָׁא הָיָה יָרֵק
וְהַלִּילָה מֵעַל הַבִּקְעָה הָיָה מְכַבֵּב;
הַזֶּמֶן, זָהוּב בְּיָמֵי הַזֹּהָר שֶׁל עֵינָיו,
הָרָשָׁה לִי לִקְרָא בְּקוֹל רֶם וּלְטַפֵּס,
הַעֲגָלוֹת כְּבָדוֹ אוֹתִי, הֵייתי נְסִיךְ עֵירוֹת הַתַּפּוּחִים,
וְכֹאדוֹן הַעֲצִים וְהַעֲלִים
הֵייתי נֹסֶחֶב עִם חֲרָצִיּוֹת וּשְׁעוֹרָה
בְּמוֹרֵד נִהְרוֹת הָאוֹר הַנוֹשֵׁר.

הֵייתי יָרֵק וְחֹסֵר דְּאֵגוֹת, מְפָרֶסֶם בֵּין הָאֲסָמִים,
כִּי הָיְתָה לִי חֹצֵר מְאֻשְׁרֶת וְכִי הַחוּהָ הָיְתָה לִי בַּיִת
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, שָׁהִיָּא רַק פֶּעַם אַחַת צָעִירָה;
הַזֶּמֶן הָרָשָׁה לִי לִשְׁחַק וְלַהֲיוֹת
זָהוּב בְּחֹסְדֵי אֲמֻצָּעוֹ,
הֵייתי יָרֵק וְזָהוּב, צִיד וְרוּעָה, הַעֲגָלִים
שָׁרוּ לִקְרֹן שְׁלִי, הַשּׁוֹעֲלִים עַל הַגְּבֻעוֹת נִבְחוּ צִלּוּלִים וְרוֹחוֹקִים,
וְהַשְׁבֵּת צִלְצֵלָה לֹאט
בְּחִלּוּקֵי הַנִּחֲלִים הַקְּדוּשִׁים.

הַשֶּׁמֶשׁ, כָּל הַזֶּמֶן שָׁהִיָּא רָצָה, הָיְתָה מִקְסִימָה,
שְׂדוֹת הַחֲצִיר הָיוּ גְבוּהִים כְּמוֹ הַבַּיִת, הַמְּנִגִּינוֹת מֵהָאֲרָבוֹת,
רַעֲנָנוֹת, קָסֶם וְלַחוֹת,
וְאֵשׁ הָיְתָה יִרְקָה כְּעֶשֶׂב.
וּבְלִילוֹת תַּחַת הַפּוֹכְבִּים הַפְּשׁוּטִים,
כְּשֶׁרַכְבֹּתִי לִישׁוֹן, הִינְשׁוּפִים לִקְחוּ אֶת הַחוּהָ,
הַיָּרֵחַ, כָּל עוֹד שִׁמְעָתִי אוֹתוֹ, בִּרְךְ בֵּין הָאֲרוֹזוֹת,
בָּזִים עָפוּ מֵעַל עֲרֻמוֹת שַׁחַת, וְסוֹסִים
חָלְפוּ עַל פְּנֵי בְּחֻשָּׁה.

וּכְשֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי, הַחוּהָ, כְּמוֹ נוֹדֵד, לִבִּי
מֵהַטֵּל עִם תִּרְנַגּוֹל עַל כְּתָפוֹ, חֲזָרָה כְּלָה נוֹצֶצֶת:
זֶה הָיָה אָדָם וּבְתוּלָה,
הַשָּׁמַיִם הִתְאַסְּפוּ שׁוּב
וְהַשֶּׁמֶשׁ הַעֲגָלָה נוֹלְדָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם מִמֶּשׁ.
כִּי זֶה בְּטַח הָיָה לְאַחֵר הַלְּדוֹת הָאוֹר הַפְּשׁוּט

במקום הראשון המסתובב, ואז הסוסים הקסומים הלכו חמים
מהארנה הירוקה וצנפו חרישית
בשדות ההלל.

ומכבד בקרב שועלים ופסיונים הודות לבית מלא חיים,
מתחת לעננים שנוצרו מחדש, שמח ככל שלבי היה רחב,
בשמש שנוצרה שוב ושוב,
רצתי בדרכים שלי ללא תשומת לב,
משאלותי נסעו דרך החציר הגבוה כמו הבית
ושום דבר לא הדאיג אותי בעסוקי הכחלים בשמים, שהזמן אפשר לי
בהחלפת שירים נעימים שלו, כל כך מעטים וכל כך מתאמים לבקר,
בשביל ילד ירק וזהוב,
שהזמן עקב אחריו מתוך חסדו,

גם לא הייתי מדאג, בימים הלבנים כטלה, מזה שהזמן יקח אותי למעלה
בצל כף ידי אל הסנוניות המתקלות בעליית-הגג,
באור הירח שתמיד עולה,
וגם לא מזה שברגע שארכב לישן
אולי אשמע אותו עף עם השדות הגבוהים,
ואתעורר בחנה שנסה לנצח מהארץ נטולת הילדים.
אה, כשהייתי צעיר וקל בחסדי אמצעו,
הזמן החזיק אותי ירק וכמה,
אם כי שרתי בשרשראותי כמו הים.

(* פֶּרֶן הִיל (גבעת השרך) היא חווה בדרום מערב ויילס, בבעלות דודתו
של המשורר אנני ובעלה ג'ים ג'ונס, שם שהה תומאס תקופה ארוכה
כילד בקיץ.

פיליפ לרקין (1922-1985)

זה יהיה שיר

הם עשור דפוק, אב שלך ואמך.
אולי לא תכננו, אך עשו בהתאם:
במומים שלהם העמיסו אותך
עם תוספת קטנה בול לבן ההולם.

ואולי הם היו גם דפוקים בתורם,
בני שוטים לבושים בסגנון מישן,
רגשנים-מחמירים תוך חצי זמןם,
בגרונו של אחר בשאר הזמן.

כל אדם מעביר לאדם שי לסבל.
וסבלו מעמיק כמו שפוע בחוף.
צא מקדם ומהר כמה שרק יכול,
וגא אל תעשה ילדים עד הסוף.

מיה אנג'לו (1928-2014)

אני יודעת למה צפור כלוב שרה

צפור חפשית מזנקת על הגב
של הרוח וצפה במורד השטף,
עד שהזרם יסתים ויטבל את כנפה
בקרני השמש הכתומות,
ומעזה לתבע את השמים.
אבל הצפור שצועדת בכלוב הצר שלה
לעתים רחוקות יכולה לראות דרך סורגי זעמה
שכנפיה קצוצות וכפות רגליה קשורות
לכן היא פותחת את גרונה לשיר.
צפור כלוב שרה בטריל פחד
מהדברים הלא ידועים אך עדין מיחלים
ומנגינתה נשמעת על גבעה רחוקה
כשיר צפור כלוב על החפץ.
צפור חפשית חושבת על עוד בריזה
ועל רוחות עדינות בין
עצים נאנחים
ועל התולעים השמנות הממתינות על הדשא המא
על-ידי השחר, והיא קוראת לשמים כמשלה.
אבל צפור כלוב עומדת על קבר החלומות,
צלה צועק צעקת סיוט
כנפיה קצוצות וכפות רגליה קשורות

לִכְּנָן הִיא פּוֹתַחַת אֶת גְּרוּנָה לְשִׁיר.
צִפּוֹר כְּלוּב שְׂרָה
בְּטָרִיל פֶּחַד מִהַדְבָּרִים הֵלֵא יְדוּעִים
אֶף עֵדִין מִיִּחְלִים
וּמִנְגִּינָתָה נְשִׁמְעֵת עַל גְּבָעָה רְחוֹקָה
כְּשִׁיר צִפּוֹר כְּלוּב עַל הַחֶפֶשׁ.

דָּרֵק ווֹלְקוּט (1930-2017)

אֶהְבָּה אַחֲרֵי אֶהְבָּה

הַזְמַן יְבוֹא,
עִם עֲלִיצוֹת,
אֶתָּה עוֹד תִּבְרַךְ אֶת עֲצָמֶךָ,
בְּמֶרְאֶתְךָ, מִגִּיעַ עַל מִפְתָּן דִּלְתֶּךָ,
וְכָל אֶחָד אֶז יִחְיֶה וַיִּבְרַךְ אֶת הָאֲחֵר,

יִגִּיד, שֶׁבֶּכָּאֵן. אָכֹל.
אֶתָּה תֵּאָהֵב שׁוֹב אֶת הַזֶּר שֶׁהוּא אֶתָּה.
תֵּן יָיִן. תֵּן לֶחֶם. הַחֲזִרְתָּ אֶת לֶבֶךָ
לְעֲצָמֶךָ, לְזֶר שִׁכָּה אֶהֱבֶה אוֹתְךָ

כָּל חַיִּיךָ, וְשִׁמְמָנוּ הַתְּעַלְמָת
אֶז עֲבוּר מִיִּשְׁהוּ אַחֵר; לְזֶר שִׁבְעַל פֶּה מְכִיר אוֹתְךָ.
הוֹרִיד אֶת מִכְתָּבִי הָאֶהְבָּה מִהַמִּדְּף,

הַתְּצַלּוּמִּים וְהַתְּנִים הַנּוֹאֲשִׁים,
קִלְף אֶת תְּמוּנָתְךָ מִהַמֶּרְאֶה.
שֶׁב. חֵג אֶת חַיִּיךָ.

סִילְבִּיָּה פֶּלֶאֲת' (1932-1963)

הַמַּעֲמָד

רִאשִׁית, הָאֵם אֶתָּה אָדָם מִהַסּוּג שְׁלֵנוּ?
הָאֵם אֶתָּה נֶעְזֵר

בְּעֵין זְכוּת, בְּתוֹתֵב שְׁנִים,

בְּוֹ, בְּקֶב,

בְּגוּמִי-מִפְשָׁעָה וְשָׁדִים?

הִישׁ תִּפְרִים לְהִרְאוֹת שְׁמִשָּׁהוּ חֶסֶר? לֹא, לֹא?

אַחֲרֵת אֵיךְ אֲנִחְנוּ יְכוּלִים לִתֵּת לָךְ דְּבָר כָּל שֶׁהוּא?

הַפֶּסֶק לְבָכּוֹת.

פָּתַח אֶת יָדְךָ.

רִיקָה? רִיקָה. הִנֵּה הַיָּד

לְמַלֵּא אוֹתָהּ, וְהִיא מוֹכֵנָה

לְהִבִּיא כּוֹסוֹת תֵּה, לְהִסִּיר כְּאֲבִי רֹאשׁ

וְלַעֲשׂוֹת כָּל מָה שְׁתִּגִּיד לָהּ. בְּבִקְשָׁה.

הַתִּשָּׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה?

מִבְטָח לָךְ

שֶׁהִיא תַעֲצֹם אֶת עֵינֶיךָ בְּסוֹף

וּתְמוֹסֹס כָּל צֶעֶר.

אֲנִחְנוּ מְכִינִים מְלֵאֵי חֵדֶשׁ מִמְּלַח.

שִׁים לְבָךְ שְׁאֵתָהּ לְגִמְרֵי עִירָם.

מָה דַעְתְּךָ עַל הַחֲלִיפָה הַזֹּאת -

שְׁחוֹרָה וְנִקְשָׁה, אֵךְ מִנַּחֵת לֹא רַע. בְּבִקְשָׁה.

הַתִּשָּׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה?

הִיא אֶטוּמָה לְמִים, עֲמִידָה בְּפָנֶי רְסִיסִים,

בְּפָנֶי אֵשׁ וּפְצָצוֹת דֶּרֶךְ הַתְּרִיסִים

הָאֵמֶן לִי, בֵּה יִקְבְּרוּ אוֹתְךָ.

עֲכָשׁוּ רֹאשְׁךָ, סָלַח לִי, רִיק.

יֵשׁ לִי הַחֲלָפָה לָזֶה.

בּוֹא לְכָאן, מִתֵּק, צֵא מִהֶתָּא.

וּבִכְן, מָה אֵתָהּ חוֹשֵׁב עַל זֶה?

עֲרֵמָה כְּמוֹ נֵיר לְהַתְחִיל,

אַבֵּל בְּעוֹד עֹשְׂרִים וְחֹמֶשׁ שָׁנָה הִיא תִהְיֶה כְּסוּפָה,

בְּעוֹד חֲמִשִּׁים - זֶהְבָּה.

בְּבֵה חַיָּה, מְכַל צַד שְׁתַּסְתַּכֵּל.
הִיא יְכוּלָה לַתְּפֹר, יְכוּלָה לְבַשֵּׁל,
יְכוּלָה לְמַלְמֵל, לְמַלְמֵל, לְמַלְמֵל.

הִיא עוֹבְדֶת תְּמִיד כְּמוֹ חֲדָשָׁה.
יֵשׁ לָהּ חֹר, הִיא הֶרְטִיָּה.
יֵשׁ לָהּ עֵין, הִיא הֶתְמוּנָה.
יֶלֶד שְׁלִי, זֶה הַמְּפֹלֵט הָאֲחֵרוֹן שְׁלָךְ.
הֶתְשָׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, אוֹתָהּ לְאִשָּׁה?